

ЧОВЕКЪТ ВЪЛК

ДЖОНАТАН МАБЪРИ

ПЕРГАМЕНТ ПРЕС

ТРИЛЪР

ДЖОНАТАН МАБЪРИ ЧОВЕКЪТ ВЪЛК

Превод: Станимир Йотов

chitanka.info

Детството на Лорънс Толбът свършва в нощта, когато майка му умира трагично. Той напуска затътеното викторианско градче Блекмор и прекарва повече от двайсет години в странство, преследван от тъмните сенки на миналото. Но внезапно брат му изчезва и отчаяният призив за помощ на неговата годеница Гуен го принуждава да прекъсне бляскавата си актьорска кариера.

Когато се завръща в дома на баща си, Лорънс разбира, че нещо злокобно броди и убива из областта, а в кръчмата на Блекмор се разказват мрачни слухове за древно проклятие, което тегне над рода му. В града пристига един от най-талантливите детективи на Скотланд Ярд, който трябва да разследва многобройните необясними убийства.

За да спре кръвопролитията и да изпълни обещанието си към Гуен, в която се влюбва, Лорънс решава да открие тайнственото чудовище. В нощта на пълнолунието той се впуска в преследване, което завинаги ще промени съдбата му.

Джонатан Мабъри е автор на трилъри, майстор на съспенса и многократен носител на наградата „Брам Стокър“, както за изключителен принос в областта на хоръра и черното фентъзи, така и за документалните си изследвания на свръхестествените явления.

Дори човек да е чист по сърце
и молитви да шепне ноцем
насаме,
той пак може във вълк да се
обърне,
кога лютичето цвета разгърне
и луната пълна грее от
старото небе.

Старинн
а циганска
песен

ПРОЛОГ

(1)

Ловът е вечен.

Гладът е вечен.

В продължение на четири милиарда години тя дебнеше в нощта, докато светът долу се въртеше и променяше. Богинята на лова е бледа и гладна, злите ѝ очи са бдителни, зъбите ѝ са готови да разкъсват. Устата ѝ копнее да усети вкуса на живота, който се стича в гърлото ѝ. Звездите бягат от нея като подплашени овце и опиянена от силата си, тя властва над целия нощен небосклон.

По новолуние, когато Богинята на лова спи, ятата звезди се връщат във вечните си полета, всеки път мислейки си, че звярът си е отишъл. И всеки път те са неподготвени за времето, когато тя се завръща — бляскава, сияйна и отново гладна, за да ловува сред тях.

Вечно стръвна.

Вечно дебнеща.

(2)

БЛЕКМОР, АНГЛИЯ, 1891 Г.

Той се спря на хребета, който водеше към върха на хълма и погледна към небето през разкривените пръсти на голите клони. Нощните ветрове разкъсваха перестите облаци, откривайки луната — невъзможно голяма и ярка, студено бяло лице, което господстваше над небето. Тя беше единствената светлина сред тъмнеещата шир. Всяка звезда и планета се беше отдръпнала пред суровия лунен лик.

Бен Толбът остана на хребета цяла минута, държейки фенера в ръката си, с уста, застинала в нямо възклицание. Беше виждал луната стотици пъти сред пусти поля далече от градовете или на борда на кораби, изгубени в необятните океани — но всеки път, когато я

зърнеше в нейната пълнота, той занемяваше. Поразен от могъществото ѝ, от нейната красота.

Затвори очи в опит да се съсредоточи. Не бе дошъл тук, за да се любува на небето и когато се върна към причината, която го беше довела в тази гора, го прободде остра болка в сърцето. Обърна се разтревожен и мина внимателно покрай водопада, чиито води падаха с грохот в скрития по-долу вир. Спусна се по напуканата скала, достигайки до подножието на надвисналата канара недалече от вира. Спря се, поглеждайки първо в посоката, откъдето беше дошъл, а сетне се обърна и потърси пътя сред дебелиите тисове. Вечнозелените дървета отдавна си бяха възвърнали властта над пътеката, разбивайки каменните ѝ плочи с неуморните си корени, достигайки чак до стената на канарата. Тези древни дървета, някои от тях засадени още от римляните, се възправяха от черната земя в опит да одраскат самото небе. Той вдигна фенера високо и се огледа, докато най-накрая видя онова, което беше останало от пътеката — тъмен тунел, образуван от протегнатите ръце на дърветата.

Бен кимна сам на себе си в знак, че е взел решение. Това трябваше да е правилният път, макар да беше минало толкова много време, откакто беше бродил из тези гори, които сега му изглеждаха толкова нови и чужди. Начинът, по който едно момче вижда гората, и споменът, който се запечатва в ума на порасналия мъж, са толкова различни.

Тръгна напред, привеждайки почти наполовина високото си тяло, за да влезе в тунела от клони. Малко по-нататък, обаче, сводът леко се издигаше и Бен можа да се изправи в целия си ръст от метър и осемдесет. Той нямаше още четирийсет години, беше в добра форма и всяко негово сетиво и нерв бяха нащрек. Като момче Бен и брат му бяха идвали тук хиляди пъти, но никога в такава дълбока нощ. Може би илюзиите на тъмнината и несъвършенството на паметта пораждаха у него това усещане за нереалност и неузнаваемост. С несигурни стъпки и разтуптяно сърце, той пристъпваше колебливо напред.

Коридорът от тисове го отведе до сечище и Бен се спря отново, за да се увери, че е на прав път. Започна да повдига бавно фенера, за да огледа района по-добре.

Храс!

Нещо мина през сухата орлова папрат зад гърба му. Бен се извъртя и отскочи настрани, а сърцето му заблъска силно в гърдите му. Нещо се движеше в шубраците... невидимо в мрака.

Какво, по дяволите, беше това? Стоеше раздвоен — дали да посрещне опасността или да побегне? В едната си ръка държеше фенера напред — източник на светлина и талисман — а с другата търсеше опипом камата на пояса си. Това беше моряшки нож с петнайсет сантиметрово зло острие. Когато пръстите му се сключиха около дръжката, част от увереността му се възвърна, но нещо продължи да се движи в сенките. Бен заизмъква бавно острието, стараяйки се да го държи зад гърба си, защото не искаше лъскавата стомана да улови светлината на фенера.

Нещото се приближаваше.

Сега цялото острие беше извън ножницата и Бен бавно се приведе над земята. Ако трябваше да се бие, щеше да го направи като мъж.

Още по-близо!

— Хайде, негоднико — прошепна той и пръстите му се стегнаха около дръжката, търсейки най-добрия хват. Намушкването беше глупава тактика, защото острието можеше да заседне в плътта. Бен знаеше, че бързите посичащи удари могат да спрат дори голямо куче или глиган.

Изведнъж нещото изскочи от храстите и се насочи право към него. Бен изръмжа от страх и ярост и вдигна ножа си. Създанието прелетя през сиянието на фенера, той отстъпи крачка назад и от гърдите му дойде дрезгав смях.

Беше фазан. Едър, красив и безразличен към високия мъж с острия му нож. Той размаха криле покрай него и продължи надолу по коридора от тисове.

— Мътните го взели! — изпъшка Бен и пъкна ножа обратно в ножницата. — Проклета птица! — извика той подир фазана и сетне промърмори под нос: — Проклет глупак.

Унило усмихнат, той поклати глава, обърна се и потърси отново пътеката. Но десетина крачки по-надолу светлината на фенера застрашително затрептя и намалая, преди да се засили отново, когато го разклати. Надникна в него. Маслото беше почти свършило. Беше

грабнал първия фенер, който му беше попаднал под ръка, без да провери дали е зареден.

— Проклет глупак! — повтори той. Това не беше първият път, когато неговата прибързаност му струваше неприятности.

Помая се за кратко, поглеждайки назад, откъдето бе дошъл. Когато над сенките отново се възцари мълчание, нощта стана по-огромна, по-тъмна и по-малко позната. Тишината беше като присъствие, което го следеше.

— Там ли си? — извика той, но гласът му неволно премина в шепот.

Отговор не последва, но Бен продължи да има чувството, че нещо го наблюдава, усещайки върху себе си нечии очи.

Той се покашля и надигна глас:

— Ела, трябва да поговорим!

Нищо.

Фитилът на фенера потрепна и си даде сметка, че ако не намереше скоро онова, което търсеше, маслото можеше да свърши, обричайки го на пълен мрак. Вдигна глава и през гъсто сплетените клони на тисовете видя бледа светлина подобна на скреж — луната, която докосваше дърветата. Кимна с глава. Дори да останеше без фенера, пак можеше да намери пътя си към дома, просто вървейки нагоре. Луната беше достатъчно ярка, за да четеш под нея и тя току-що бе започнала дългия си лов по нощното небе. Щеше да има достатъчно светли часове, ако маслото свършеше, а „Толбът Хол“ само привидно изглеждаше далече.

И въпреки това... мисълта, че може да остане без светлина дори за минута, го плащеше. Изправи рамене и си пое дълбоко въздух.

Още при първата крачка фенерът изпращя отново.

— Не угасвай — промърмори той и пламъкът като че ли се подчини на думите му. Окуражен, продължи напред. И сякаш за да му се присмее, светлината изведнъж отслабна и почти изгасна.

Прехапа долната си устна. Луната щеше да му помогне да се върне, но нямаше да намери онова, което търсеше. Може би трябваше да се откаже от лошата си идея и да се върне утре. Разклати фенера отново и когато пламъкът се разпали за пореден път, долови някакво движение вляво. Случаен лунен лъч падна върху нещо, което се движеше зад дърветата.

— Какво е това по дяволите?

Напрегна поглед, взирайки се в гората, но нещото си беше отишло.

Звук зад гърба му го накара да се обърне и като че ли отново зърна нечие движение. Изведнъж от тъмнината се зададе глух шум и нещо се блъсна в него с невъзможна скорост. Когато го отмина, се чу странен раздиращ звук.

Фенерът падна на коравата земя зад него и се претърколи, а променливият пламък за момент затрептя по-ярко. Ударът едва не събори Бен и той се втренчи в грешната посока, примигвайки уплашено, с очи изхвъркнали от орбитите. Светът се превърна в покривало от мрак, който сякаш го обгърна отвсякъде. Чу тихия звук на дъждовна капка върху разпилените листа под краката си. Още една капка, сетне още една. Погледна нагоре, питайки се защо не чувства дъжда върху лицето си. Небето отвъд покрива от клони на дърветата беше чисто.

Бен се усмихна накриво към луната, учуден как беше възможно да вали в такава ясна нощ. И сетне погледна към капките върху листата. Тъмен дъжд. Почти черен под лунната светлина. Блестящи петролни капки, от които идваше миризмата на току-що разрязан бакър. Бен ахна при вида на този странен дъжд, който като че ли валеше от собственото му тяло.

Чу шум на листа под нечий стъпки, но когато зърна крака, който го беше предизвикал, веднага забеляза, че в него имаше нещо нередно. Нещо ужасно нередно. Той беше бос и безформен. Всъщност изобщо не беше човешки крак. Не беше и на животно. Бен вдигна глава и видя очите на създанието, което стоеше недалече от него. Това не бяха очите на човека, когото беше дошъл да търси тук. Те бяха големи и жълти като есенна луна. Взираха се в него свирепо и Бен изведнъж почувства сърцето му да замира.

Моментът на осъзнаване се стовари върху него с по-голяма сила от удара, който бе получил преди малко.

Той изкрещя и *побягна*.

Стомахът му беше плискаща се пещ и Бен го притискаше с ръце, докато тичаше слепешката през шубраците. Пръстите му придържаха мокрите въжета в корема му, които застрашително напиреха навън. Умът му решително отказваше да приеме онова което се беше случило

с него и ако го приемеше, това означаваше да го признае, а той не можеше да го направи.

Продължи да бяга. Залитайки, препъвайки се, оставяйки все по-широка червена диря след себе си. Въпреки звука на собственото си отчаяно дихание и шума на стъпките си, той чуваше и нещото, което го преследваше. Без да тича. Дебнешком.

— Господи — изхриптя Бен.

Рискува да погледне назад. Само веднъж.

И създанието не беше там. Под призрачната лунна светлина се виждаше само коридор от дървета, чиито клони беше разклатил самият той.

— Моля те, господи — прошепна Бен с отчаяната надежда, че има шанс. Обърна се, за да намери пътя си.

И то беше там. Блъсна се в него и отскочи назад. Ужасен, осъзна, че създанието го беше заобиколило. То не го преследваше... а си играеше с него.

Неизвестният му враг се движеше със страховита скорост и Бен почувства върху бузата му да пламват огнени линии. От раните му бликна гореща кръв, която се стече в устата му и надолу по гърлото.

Бен се обърна и побягна към най-гъстите храсти. Краката му тежаха като олово, но с усилие на волята продължи да се движи. Шубраците изведнъж се разрешиха и отстъпиха място на малко сечище, което граничеше с отвесната скала. Сред изсъхналата трева се виждаха светли каменни стъпала, които водеха към масивна врата.

Бен разбра къде се намира. Това беше древен мавзолей, издълбан в самата скала. Върху огромния трегер над вратата бяха издялани лицата на забравени богове и безименни крале. Тежката бронзова врата беше обкована с железни скоби от горе до долу, а между тях бяха изписани сложни молитви и заклинания — толкова старинни, че смисълът им бе почти изгубен във времето.

Докато бързаше към нея, в помрачения му ум проблесна надежда. Чуваше зад себе си звука на храстите, прекършени под стъпките на съществото, което го преследваше. Вдигна десеттонната тежест на единия си крак, за да стъпи на първото стъпало, но когато се опита да повдигне и другия, просто не можа. С вик на болка и поражение се строполи на стълбите.

Въпреки това Бен Толбът не се предаде. Запълзя, оставяйки след себе си червено-черна следа подобно на кървав охлюв. Вратата беше близо и стоеше открехната. Ако можеше само да я достигне, щеше да се вмъкне някак вътре и да я затръшне. Тази масивна преграда можеше да задържи навън самия ад.

Сетне чу чаткането и драскането на нокти по каменните стъпала и разбра, че никога няма да се добере до вратата. Вцепенените пръсти на Бен потърсиха дръжката на ножа, но нещото се изправи над него, огромно и ужасяващо, и ножът издрънча върху студения камък.

Бен чу звука на собствената си смърт. Зърна за миг страховитите лапи, които се забиха в него. Чу звука на раздрани дрехи, на разкъсана плът и сухожилия и стърженето на нокти в кост. Чу всичко това някак отдалече, откъснат от болката, която навярно препускаше по нервите му. Чу го, но не почувства нищо. Въжетата, които го придържаха към осакатената му плът, се опъваха все по-силно и по-силно.

Нещото се наведе над него и той видя тези чудовищни жълти очи.

Когато най-накрая спря да го дере и разкъсва, Бен остана да лежи отчужден на земята, сякаш беше гледал някаква страховита пиеса. Това не беше истина, това не беше той.

Внезапен порив на нощния вятър разклати клоните на дърветата, откривайки виещия лик на Богинята на нощта над ръба на надвисналата скала. Луната, в цялото ѝ безумно великолепие.

И там, на билото на хребета, очертано върху светлия лунен диск, Бен видя нещото, което го беше преследвало. Съществуващото, което го беше убило. Огромна, уродлива, невъобразима фигура на фона на невъобразимото небе.

— Не... — прошепна Бен, когато създанието се обърна и изчезна, свободно да отиде, където пожелае по света. — Не.

Но протестът му остана нечул. Мракът, който запълзя към него от всички страни, беше непрогледен и безкраен. Последното, които чу, беше дългия ужасяващ вой на звяра, който се издигна над гората към нощното небе.

Пълната бяла луна гледаше света отгоре, победоносна и величествена.

ПЪРВА ГЛАВА

ЛОНДОН, АНГЛИЯ, 1891 Г.

Той протегна ръка и вдигна черепа от гроба. Той беше стар, очукан, с липсваща челюст и очни гнезда, застинали във вечен празен поглед. Мъжът, който го държеше в ръката си, изтупа пръста от страните и челото, взирайки се в линиите на старите кости. Очите на черепа и тези на мъжа се срещнаха и в продължение на една дълга минута си споделяха тайните на вечността и неуловимите истини на гроба.

— Уви — прошепна мъжа с глас, който издаваше болката, стегнала сърцето му. — Бедни, ми Йорик. — Той се обърна наполовина към придружителя си. — Аз го познавах, Хорацио.

В сенките отвъд редицата от свещи хиляди невидими ръце започнаха да ръкопляскаат. Лорънс Толбът удостои публиката само с кратък поглед. Очите му останаха приковани върху черепа и докато го въртеше в ръката си, на лицето му се смениха множество бурни емоции. Когато се загледа в челото му, на собственото му чело се появиха дълбоки бръчки, сякаш припомняйки си някогашни разговори. В един момент се нацупи като момче, което е било разочаровано от любимия си учител. Сетне наклони глава леко назад, като че ли си беше спомнил за някакви стари шеги. Сподели този миг с черепа, докато аплодисментите продължаваха, и когато започнаха да заглъхват, заговори тихо:

— ... Беше човек с неизчерпаема духовитост, с блестяща фантазия! Колко пъти ме е носил на гърба си! А сега какво отвращение извиква в мен! Чак ми се повдига! Тука са били устните, които съм целувал хиляди пъти... къде са твоите шеги сега? Твоите премятания, твоите песни? Къде са твоите мълнии от остроумие, които караха цялата трапеза да избухва в смях? Не ти ли е останала нито една от тях, колкото да се ухилиш на това как си се ухилил? Добре си увесил челюст, приятелю!^[1]

Лорънс не викаше и не приплакваше. Говореше с нежност на черепа и всички в театъра се бяха навели напред, за да участват в този личен разговор, изцяло в плен на тихите думи на принца на Дания. За тълпата в залата това не беше Лорънс Толбът, американският актьор, а самият Хамлет. Жив и реален човек, чиито присмехулни думи бяха ясно доказателство за болката, която терзаеше неспокойната му душа.

Изключение правеше само един добре облечен простак, за когото Шекспир беше досада, а пиесата му мъчение. Още преди Хамлет и Хорацио да се бяха залутали из гробището, човекът се беше унесъл, климайки, в сън и сега шумното му хъркане подкопаваше ефекта на прочутия епизод.

Но Лорънс беше твърде опитен актьор, за да позволи на един глупак да го смути. Той подхвърли черепа в скута на спящия и продължи монолога си, сякаш това беше част от действието. Черепът се приземи в чувствителната мекота, мъжът подскочи от мястото си, пламнал от срам, и тълпата избухна в задружен смях.

— Хайде, изтичай в спалнята на прекрасната дама — продължи Лорънс, привличайки отново всички погледи към средата на сцената — и й кажи, че ако ще да си слага и цял пръст белило, пак накрая ще стане като тебе.

Лорънс носеше костюм от тъмно кадифе и риза на дипли, разкопчана до средата на гърдите. Къдравата му коса беше черна като катран и обрамчваше лице, което беше едновременно грубо, замислено, гневно и красиво. „Брутално красиво“, както беше писал един театрален критик в „Таймс“. Знаеше, че всички в залата бяха прочели тази рецензия и повече от половината бяха тук именно заради нея. Той пристъпи по-близо към светлините на рампата и видя редиците лица, бледи като луна, които, вдигнати към него, го следяха неотлъчно с очи. Откритото обожание върху лицата на жените разпали огньовете в кръвта му, но тяхната еднаквост — пуста, безизразна и непонятна — го накара да се почувства празен и потиснат.

Пълните му устни се свиха в презрителна гримаса, но тя беше изтълкувана като усмивка и аплодисментите заприиждаха към него на вълни.

[1] „Хамлет“, Уилям Шекспир, пр. Валери Петров. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

На вратата на гримьорната имаше афиш, който гласеше:

ЛОРЪНС ТОЛБЪТ

Прочутият американски трагик
в ролята на меланхоличния датчанин

в

пиесата на Уилям Шекспир

„Трагичната история на Хамлет, принц на Дания“

Сценичният работник мина през вратата, сумтейки, прескочи кадифения жакет и анонимната риза с жабо, принадлежащи бог знае на кого, наведе се рязко, за да избегне разперените ръце на някаква актриса, която демонстрира несигурен пирует, пиейки едновременно от чаша с шампанско, и заобиколи една двойка. Мъж и жена? Две жени? Не можеше да каже със сигурност. Мина покрай още няколко актьори в различни етапи на разсъбличане и опиянение и сложи тежкия поднос на плота пред огледалото. Разтовари шестте охладени бутилки и чистите чаши, прие няколко монети от Лорънс, опита се да не зяпа една актриса по прозрачен комбинезон, която смучеше лула с опиум и побърза да се измъкне от лудницата, преди окончателно да е изгубил ума си.

В коридора се размина с друг сценичен работник, който залиташе под тежестта на поднос, натоварен с топъл хляб, от който още се вдигаше пара, и дузина пити със сирене.

— Какво става, Том? — попита вторият сценичен работник. — Изглеждаш така, все едно си видял дявола.

Първият сценичен работник посочи с палец зад гърба си.

— Току-що идвам от подземния свят, Барни. Там е истински Содом и Гомор. — Том се наведе леко към колегата си. — Някои от

онези дами са доста оскъдно облечени, приятелю, ако изобщо могат да бъдат наречени „облечени“.

Барни, който беше по-възрастен и по-опитен мъж, се ухили:

— Стига си се вайкал, друже. Онези изобщо не са дами, ако разбираш какво искам да ти кажа. И от друга страна... това си е просто забавление.

— Не и ако само минаваш оттам — оплака се Том.

— Тук си прав, приятелю. Но почакай до пролетта, когато ще поставят „Сън в лятна нощ“. Тогава тези нехранимайковци направо не могат да стоят в гащите си, били те мъже или жени.

Том поклати глава.

— Казвам ти, Барни. Страшна работа са тези американци. Толкова са недодялани.

— Какво значи „недодялани“?

— Липсва им всякакъв финес и възпитание.

Барни изсумтя презрително.

— А ние двамата с тебе сме самият финес, така ли? Виж само как изглеждаме — двама възрастни мъже, които разнасят храна на животните в зоопарка, и ти ми говориш за финес и възпитание. Не се ли надценяваме малко, друже?

Едно младо момиче отвори вратата и се показа наполовина навън. То носеше само червена копринена панделка около врата си и нищо друго. Вълма от опиумен дим се виеха около бедрата ѝ като развратни пръсти.

— Това храната ли е? Довлечи си дебелия задник тук, стар перверзник!

Сетне то затръшна вратата и Барни и Том си размениха дълъг многозначителен поглед.

— Да отстъпи Барни. — Сега разбирам какво имаш предвид.

Той въздъхна тежко и тръгна към гримьорната на Лорънс Толбът.

* * *

Лорънс бе почти безразличен към покварата, която го обграждаше. Тя бе станала нещо обичайно за него, а с баналността беше дошло и презрението му към прекалената разпуснатост, Той се

нуждаеше от нея като от нещо рутинно, защото тя подхранваше вестниците и привличаше публиката му. Освен това отдавна бе престанал да намира нещо забавно в иронията, че идиотите, които пълнеха театрите, първоначално идваха, за да се докоснат до славата му на легендарен развратник, и сетне се връщаха заради достойнствата на актьорското му изпълнение. Каква космическа шега! Каква нелепост!

Той въздъхна и отпи вино от бокал, обкован със злато и скъпоценни камъни. Това беше реквизит, използван за чашата с отрова в последното действие. Бокалът, от който пиеше Гертруда преди сцената със смъртта ѝ. Лорънс потърси в огледалото актрисата, която играеше неговата „майка“. Запретнала полите си чак до кръста, тя бе възседнала младия жребец, който изпълняваше ролята на Розенкранц. Непосредствено до тази боричкаща се двойка импресариото гризеше китката на една от гримьорките. Мъжът кимна развеселен на Лорънс като Пан към Бакхус. Лорънс отговори на кимването му и отново се извърна към огледалото. Беше гол до кръста — пищната му риза с волани и набори бе хищно смъкната от гърба му от... от... Боже, не можеше да си спомни името на момичето, с което се беше целувал в продължение на двацет минути след представлението. И какво от това? Сега тя се целуваше ей там с Полоний.

Лорънс се отпусна на стола си, отпивайки от виното си, потънал точно в толкова мрачни мисли, колкото и героя си от пиесата. Иронията на това обстоятелство също не остана незабелязана от него. Приливът на енергия, който съпътстваше изпълнението, си беше отишъл и сега беше погълнат от черната вълна на депресията. Така ставаше винаги. Чувстваше се жив, само когато беше на сцената. Беше истински, само когато не беше истински. Тук, където всичко трябваше да бъде реално, нещата му изглеждаха евтини, превзети и чужди.

В един момент зрителното му поле в огледалото беше закрито от купчина руси къдрици, когато Офелия се наведе да го целуне. Тя беше много пияна и оскъдно облечена, но вложи цялата си душа в тази целувка, Бог да я благослови. Лорънс устоя на изкушението в първия момент, но после се подаде. Това също посвоему беше някакво изпълнение и той не можеше да разочарова публиката си. Горещата уста на Офелия се плъзна от устните към страните му, сетне към брадичката, към ушите и към шията му. Лорънс почувства под кожата

му да припламват малки огньове. Изгарящата линия от целувки се спусна надолу към гърдите му...

— Малка непослушна палавница...

Стаята излезе от фокус, когато го ухапа с ловкостта на художник. Боже! Какво правеше тя с него...

— Лорънс...

Той се изправи рязко, за да види кой го вика, но зад него нямаше никого.

Момичето вдигна глава.

— Какво има, любов моя? Нараних ли те?

— Какво? Не... не — отвърна той разсеяно. — Като че ли чух...

Но Лорънс не довърши изречението си. Онова, което беше чул, бе невъзможно. За момент му се стори, че собственият му брат Бенджамин е изрекъл името му, можеше да се закълне в това. Това не беше днешният Бен — възрастен мъж в разцвета на силите си — а Бен, когото бе познавал през всички онези години, момче.

Изведнъж шумът, димът и смехът станаха изключително потискащи и дразнещи. Стаята заплува като в мъгла и трябваше да примигне, за да възвърне яснотата на зрението си. В един момент сцената около него престана да бъде римска оргия, свършена в своята поквара, и се превърна просто в низък, нечестив разврат. Изведнъж се почувства погнусен и омърсен. Отблъсна жената настрани.

— Какво има?

Лорънс се пребори с импулса да ѝ излае като куче. Преглътна думите, които се надигнаха като жлъчка към устните му.

— Нищо — каза той. Няма нищо... главоболие.

Тя се усмихна и се примъкна по-близо.

— Обзалагам се, че мога да те накарам да забравиш, че имаш дори глава, камо ли главоболие...

— Не — каза той бързо. Изправи се и грабна халата си от облегалката на стола. — Добре съм. Просто се нуждая от малко въздух.

Взе една връхна дреха от закачалката, мушна ръцете си в ръкавите и дръпна реверите пред гърдите си, сякаш за да се отдели от низостта, която го обграждаше. Неколцина от гуляйджиите го погледнаха въпросително, но той тръсна глава, тръгна към вратата на гримьорната, излезе в коридора, спусна се, препъвайки се, по стълбите

и отвори вратата, която водеше към улицата. Навън мразовитият въздух го накара да настръхне, но тук поне можеше да диша.

Лорънс отвори очи и видя, че е сам. Винаги беше сам, без значение колко големи бяха тълпите и колко многолюдни забавите.

— Бен... — каза той, но името отекна кухо в тухлената стена на отсрещната сграда и изчезна в безпределната чернота на небето.

ТРЕТА ГЛАВА

Лорънс отиде гол до прозореца. Вятърът беше хладен и напорист и полюшваше завесите. Откакто беше напуснал забавата по-рано тази вечер, всичко му изглеждаше някак сюрреалистично, сякаш бе попаднал в една от онези непонятни френски пиеси, които нямат никакъв смисъл дори за драматурзите.

Лорънс видя бялото лице на луната през завесите, огромно и кръгло, но когато ги раздели с ръка, видя, че това е само лицето на Биг Бен. Също толкова студено, но далече не толкова застрашително. Мина през завесите и се облегна на рамката на прозореца. Загледа се в мъглата, идваща от Темза, която се виеше като змийски гнезда по осветените от газови фенери улици. Това беше типичната гъста лондонска мъгла, която се издигаше като драперия, покривайки голяма част от часовниковата кула и почти целия град.

Откъм гърба му се чу тих стон и Лорънс се извърна, за да погледне жената в леглото. Тя беше красива и пищна, а голата ѝ кожа бе придобила порцеланова белота под смътната светлина. Тъмните ѝ коси бяха разпилени около прелестното ѝ лице като сладостна кестенява буря. Зърнатата на гърдите ѝ бяха сумрачни под проникващото отвън сияние, устните ѝ тъмни, а черните ѝ мигли изящно надвиснали над съвършените ѝ страни. Лорънс я виждаше и в същото време не я виждаше. Докато стоеше там, меланхоличен и уморен, будният му ум потъна в подсъзнанието му и той се унесе в блян, който го обгърна като мъгла, отнасяйки го в друго място и време...

* * *

На девет години Лорънс Толбът беше слабичко дете. Още не беше станал силният мускулест хищник, който години по-късно щеше да крачи по сцените и да обикаля големите градове по света. На девет

той беше бледо замислено момче, мечтателно като поет, често потъващо в блянове, за които не разказваше на никого.

С изключение на майка си. Солана Толбът знаеше всички тайни на сина си.

Лорънс лежеше с глава в скута ѝ, а тъмните му къдрици се губеха в сложната плетеница на бродираната ѝ рокля, сякаш години след раждането си, той все още беше впримчен към нея. Солана му пееше стара испанска песен — странна селска балада, толкова старинна, че смисълът ѝ се беше променял стотици пъти през вековете. Лорънс лежеше със затворени очи и слушаше замечтано, воден от мелодията и обещанията, скрити в думите...

* * *

Лорънс легна в голямото хотелско легло, напълно буден в дълбоката мъглива нощ. Жената посрещна завръщането му със сладостен стон и се сгуши до него, а Лорънс ѝ позволи да го направи, въпреки че му беше неприятно. Това не беше мястото, където искаше да бъде. Това не беше жената, с която искаше да бъде.

И той не беше човекът, който искаше да бъде.

Нощта продължаваше неумолимо бавния си ход. Съдовете по реката даваха предупредителни сигнали с приглушени сирени, които звучаха като мъртвешки стонове. През отворения си прозорец, покрай черния шпил на Биг Бен, Лорънс видя нощта да разтваря одеждата си, за да открие изпъкналата бяла гръд на луната.

Копнееше да разкъса старата си кожа и да се преобрази в някой друг. Някой който не беше проклетия Лорънс Толбът. Ненавиждаше преструвките на човека, в когото се бе превърнал. Затвори очи и се престори, че спи. Но и това също беше лъжа.

* * *

На сутринта, след като жената си беше тръгнала, някой почука дискретно на вратата и когато Лорънс отвори, видя пред себе си лакей в ливрея, който държеше в ръката си корав плик.

— Простете, че ви безпокоя, сър — каза слугата, — но това писмо току-що пристигна и освен това тук пише, че пратката е спешна.

Той подаде писмото на Лорънс, който промърмори нещо, сипа шепа монети в ръката на мъжа и затръшна вратата пред благодарната му усмивка.

Името и адреса на хотела му бяха написани от женска ръка. Вдигна плика към светлината и по зацапаната марка разбра, че е бил изпратен от Блекмор, Нортумбрия.

Моят дом, помисли си той. Или по-скоро мястото, което беше негов дом преди милион години. Кой там знаеше, че е в Лондон? Бен?

Отвори плика и прочете единствената страница.

— Господи — промълви той.

Пет минути по-късно Лорънс тичаше да хване файтон, който да го закара до гарата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НОРТУМБРИЯ

Влакът беше стар и макар вагонът първа класа да беше наскоро ремонтиран, той скърцаше и трещеше, докато се носеше по старите траверси през дълбок пролом, прорязан в буйната зеленина на Нортумбрия. Преди няколко мили Лорънс най-накрая беше успял да си намери удобно място до стената и сега седеше с кръстосани крака. Беше свалил пелерината си, а семплият му бастун беше на седалката до него, за да попречи на онзи, който би решил да седне прекалено близо.

Лорънс държеше дагеротип в ръката си и през последния четвърт час го изучаваше, като от време на време поглеждаше замислено към хълмовете, които оставаха назад в далечината. На фотографията той и брат му Бен стояха до майка си. Гнетеше го мисълта, че всеки от тези трима души на снимката си беше отишъл завинаги по един или друг начин. Майка му беше мъртва от много години, а сега Бен беше изчезнал. Що се отнася до него... той бе отсъствал от реалността през целия си живот и приличаше повече на дух, който обитаваше живота на някакъв непознат на име Лорънс Толбът.

Вдигна снимката и проследи с върха на пръста си диплите на майчината си рокля, а сетне докосна образа на брат си, слагайки пръст върху сърцето му.

Къде си, Бенджамин?

Дори да откриеха Бен жив и здрав — както несъмнено би трябвало да стане — старата фотография беше лъжа, забита като шип в сърцето му. На нея те всички бяха щастливи, всички бяха заедно като едно семейство. Всеки, който зърнеше тази снимка, щеше да види щастие и близост. А също и живот, изпълнен с добри обещания. Лъжи! Всички надежди се оказаха лъжливи заради непоколебимата жестокост на обстоятелствата.

— Вашата майка?

Лорънс вдигна поглед от фотографията към възрастния мъж, който седеше срещу него, единственият друг пасажер в купето. Той беше съсухрен и здрав на вид, облечен в изискан строг костюм по френската мода. Очевидно беше заможен и консервативен и макар Лорънс също да беше богат, предпочиташе по-пищното облекло, което подхождаше повече на звезда, макар и не точно на трагически актьор. Този мъж излъчваше безизкусната елегантност на човек, който притежава пари толкова отдавна, че те са станали за него нещо банално.

— Да — отвърна Лорънс.

Мъжът кимна.

— Моят най-отдавнашен спомен е за собствената ми майка — каза той с акцента на образован човек от френската провинция. Мъжът седеше удобно, сложил ръце върху дръжката на бастуна си, която представляваше богато украсена сребърна глава на животно. Ловджийско куче или вълк, предположи Лорънс.

— В такъв случай ние имаме нещо общо, господине.

— В този мой спомен ние с нея берем грозде в лозето на баща й. — Френският джентълмен се усмихна тъжно, унесен в своя блян. — Това е моята Райска градина.

Лорънс почувства как заема отбранителна позиция, сякаш захлопвайки врата под носа на натрапник. Имаше да мисли за твърде много лични неща, за да се занимава със спомените на някакъв стар френски глупак. На лицето му се изписа учтива усмивка, но той не каза нищо в отговор, за да не насърчи по-нататъшния разговор.

Французинът, обаче, явно се беше разчувствал.

— Бащите ни дават силата да оцелеем в този суров свят, но майките правят така, че всичко това да си струва. — Той кимна, очевидно доволен от афоризма си, и сетне повдигна вежди. — Вероятно отивате да я навестите?

На Лорънс му хрумна, че истината често е груба, но не можеше да промени пиесата, която моментът беше написал в главата му.

— Майка ми почина, скоро след като тази снимка беше направена.

— Ах каза възрастният мъж, без да е ни най-малко смутен от своята нетактичност.

— Фамилното ми имение е близо до Блекмор — каза Лорънс, изненадан, че продължава разговора с този непознат. — Баща ми и брат ми живеят там.

— Вие сте англичанин? Простете — каза французинът, — но акцентът ви...

— Живея в Америка от много отдавна — обясни Лорънс. — От много отдавна.

Французинът се усмихна.

— А... странстващ дух.

Думите бяха изречени нехайно, но Лорънс реши, че забележката не е толкова случайна, колкото изглеждаше.

— Е — каза той неуверено, — не точно.

— В такъв случай сте изгнаник като мен.

По някаква непонятна причина този коментар развесели Лорънс и той се усмихна.

— Да... Предполагам, че би могло да се каже и така.

Французинът се облегна на седалката, докато колелата на влака потракваха по релсите. Дългите му тънки пръсти завъртяха бастуна в бавен кръг, сякаш сребърната глава оглеждаше цялото купе. Лорънс сега видя ясно, че това е вълк — свиреп и озъбен. Красиво изработена вещ, но някак отблъскваща.

Бастунът описа един последен кръг и когато вълчата глава се насочи към Лорънс, на него му се стори — колкото и абсурдно да беше това, че от безжизнения метал го следят очите на истински вълк. Костваше му усилие, за да отклони погледа си от бастуна и в този момент забеляза нескрития интерес на французина, опитните му проницателни очи и загадъчната усмивка, която се появи в ъгълчетата на устата му. Моментът отмина и непознатият отново беше стар и съсухрен мъж, а бастунът не беше нищо повече от метал и дърво.

— Човек се нуждае от добър бастун сред пустите полета — впусна се в разсъждения французинът. — Аз си купих моя в Жеводан^[1]... О, сега ми се струва, че това е било в някакъв друг живот. Не е ли хубав? Произведение на истински майстор на сребърни изделия, ученик на Пиер Жермен. Познавате ли работата на Жермен? Един от представителите на стила рококо. Много изящно изкуство... толкова живо. — Той се наведе напред и се усмихна топло и

съучастнически. — За мен ще бъде чест, сър, да го приемете като подарък.

Французинът хвана озъбената глава на вълка, със сръчно движение на ръката освободи някакъв скрит механизъм и издърпа главата нагоре, отделяйки я от дървената част. Не непълно, но достатъчно, за да открие застрашително острата рапира, която беше скрита в сърцето на бастуна.

Лорънс ахна, но французинът се усмихна сърдечно, плъзвайки рапирата на мястото ѝ с тихо щракване. Той взе бастуна в двете си ръце, изпъстрени с червеникаво кафяви петна, и го поднесе на Лорънс.

— Аз... не мога — заекна Лорънс, смутен, както от погледа на французина, когато бе казал, че се е сдобил с бастуна в някакъв предишен живот, така и от смъртоносния потенциал на този неочакван подарък. — Ние току-що се запознахме. — Той взе собствения си бастун, който беше стилин, но не можеше да се сравни с този на французина нито като изработка, нито като предназначение. — Моят ми върши работа...

Възрастният французин се изкиска и поклати глава.

— Глупости! Много ще ми е приятно да знам, че старият ми бастун е отишъл при един възпитан и цивилизован човек. Освен това... той вече е доста тежичък за годините ми.

Лорънс отвори уста за повторен отказ, но старецът го изпревари:

— Това е една от привилегиите на старите хора — каза французинът. — Да прехвърляме товарите си на по-младите.

Той поднесе бастуна отново.

— *Merci* — рече Лорънс след дълга пауза и прие бастуна с учтиво кимване.

— От едно изгнание към друго — каза старецът тихо.

Бастунът-рапира беше лек, но здрав. Тежката сребърна глава балансираше дебелия месингов обков, по който се виждаха следи от честа употреба по неравен терен. Дървото беше гладко и красиво, със ситни шарки по полираната дървесина.

— Много сте любезен.

— Не е нужно да ми благодарите.

Лорънс взе своя бастун и го подаде на непознатия, ясно съзнавайки колко неугледен изглежда той в сравнения с другия.

— В такъв случай настоявам да вземете моя.

Старият французин се усмихна най-любезно, но плетеницата от бръчки по лицето му издаваше и някаква друга емоция, и когато прие бастуна, пръстът му докосна леко пръстите на Лорънс. При този случаен досег Лорънс едва не подскочи. Кожата на французина беше студена като надгробен камък и странно груба. Очите му бяха забулени в сянка, когато се облегна назад, за да разгледа новия си бастун.

Влакът нададе сигнал като писък на дух, докато летеше през преплетените диви лози и клони на Нортумбрия.

[1] Историческа местност във Франция, където през периода 1764–1767 година над двеста души са били разкъсани от подобно на вълк създание. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

БЛИЗО ДО БЛЕКМОР

Черният път се виеше през гори, по-древни от всички човешки раси — и диви, и цивилизовани — които бяха живели тук. Огромни дъбове с дънери като каменни кули; дерета, които се спускаха към тъмни кътчета, гъмжащи от паяци; пътеки, които водеха към бездънни блата. Лорънс седеше до прозореца на каретата, за да се любува на пейзажа и да има достатъчно светлина да чете и препрочита писмото, което държеше между палеца и показалеца си. Почеркът беше изискан, красив и подчертано женствен. Прочете писмото отново, може би за двайсети път, откакто му беше предадено в Лондон, и сърцето му отново заби силно и болезнено като първия път, когато го беше прочел.

Скъпи мистър Толбът,

Моля да ме извините за тази фамилиарна и отчаяна молба.

Предполагам, че брат ви Бенджамин е споменавал за мен във вашата кореспонденция. Аз съм Гуен Конлиф, неговата годеница. Пиша ви, за да ви съобщя за неговото изчезване. Никой не го е виждал от три седмици и се страхуваме от най-лошото. Неотдавна научих, че сте тук в Англия с вашата театрална труппа.

Разбрах също, че скоро ви предстои да се завърнете в Америка, но ви умолявам да ни помогнете да го намерим. Моля ви, елате в „Толбът Хол“.

Нуждаем се от помощта ви.

С всеки следващ ред почеркът ставаше по-пламенен и писалката се беше забивала по-дълбоко в хартията. Подписът беше набързо

надраскан и по хартията имаше петна от мастило. Признаци за припряност и тревога, а също и страх.

Лорънс сгъна писмото и го пхна във вътрешния джоб на палтото си. Пооправи дрехите си и ръката му за кратко се спря на мястото, където беше сложил писмото. До сърцето си.

— Бен — прошепна той.

През по-голямата част от пътя копитата трополяха глухо по коравата земя, но когато започнаха да чаткат по камък, Лорънс надникна през прозореца. Погледна навън точно в мига, когато каретата премина под една голяма каменна арка, която мислеше, че няма да види никога повече. Върху масивния портал бе изобразена ловна сцена, представяща хванат в примка елен и две ръмжащи хрътки от двете му страни. Думите „ГОЛБЪТ ХОЛ“ бяха гравирани с хладна суровост върху основния камък на арката, но повечето от буквите бяха скрити под листата на пълзяща лоза. Ято вехти гарвани бяха разбудени от трополящата карета и подскочиха във въздуха, изпълвайки следобеда с дрезгавия си протест. Лисица с едно млечнобяло око гледаше въртящите се колелета, скрита в сенките на камъните, отдавна паднали от арката.

Лорънс погледна назад, опитвайки си да се спомни как бе изглеждала някога арката, но намери в паметта си само тлеещи въглени на отдавна изгаснал огън. Каретата се носеше бързо по алея, някога пазена от две редици букове, но сега те бяха обрасли с високи бурени и хищни кленове и приличаха на върволица от просяци. Полетата, някога винаги безупречни и спретнати, сега се губеха под масата от избуяли плевели и див лук. Дълбоки шубраци от стотици безименни видове бяха погълнати цветните лехи, а непочистените купчини от окапали листа лежаха като гниещи дюни на калдъръмената площадка за обръщане на колите. Дори каменните хрътки и вълци, които стояха като гаргойли върху мраморните пиедестали покрай алеята, бяха сиви от праха и задушени под дивите лози.

Каретата спря и Лорънс се поколеба преди да натисне дръжката на вратата. Макар да знаеше, че много неща са се променили от детството му, не бе очаквал да види целия този упадък и разруха. Самата къща имаше запуснат вид. Повечето прозорци бяха тъмни, стъклата на няколко от тях бяха пукнати, а на най-горния етаж имаше

един прозорец изобщо без стъкло и Лорънс видя през него да влитат сипки, носещи клонки и червеи в човките си.

— Стигнахме, сър — каза кочияшът, скачайки чевръсто на земята. Той хвърли критичен поглед към гъшата, но се въздържа от коментар, докато вадеше скъпия куфар на Лорънс от багажника. Качи го на площадката на тежкото каменно стълбище, сложи го до вратата и бързо се върна при каретата. Неговият пасажер все още не се беше появил и затова мъжът дръпна надолу стъпалото от ковано желязо, отвори врата и съобщи:

— „Толбът Хол“, сър.

Лорънс се колебаеше дали да не каже на кочияша да донесе куфара обратно и да се махне от това място. Прехвърли мислено изкусителните думи, готов всеки момент да ги изрече, но после един стар спомен се вмъкна като крадец в ума му. Лорънс и Бен, две момчета, които играят на пирати, тичайки от портика към гората. Бен носи дървена моряшка сабя, а Лорънс корен от дърво, оформен като абордажен пистолет.

Къде си, Бенджамин, мислеше си той по време на пътуването, докато за пореден път препрочиташе отчаяното писмо на Гуен Конлиф. *Върни се, върни се, където и да си.* Лорънс въздъхна, слезе от каретата и стъпи на същите каменни плочи, по които двете момчета бяха тичали хиляди пъти. Но това беше преди адът да се настани в „Толбът Хол“, слагайки край на щастливите дни. Сега той и брат му бяха големи мъже, които никога не се бяха срещали лице в лице. Лорънс се зачуди дали някога щяха да имат шанса да се разходят по тези земи с Бен или да си побъбрят на чаша бренди и пура за отделните светове, в които бяха живели. Боеше се, че това никога няма да се случи, дори Бен да се появеше жив и здрав. Това място като че ли завинаги беше лишено от възможност за утеха.

Кочияшът, който очевидно не беше недодялан човек, долови някак настроението на Лорънс.

— Да ви изчакам ли, сър?

Лорънс го погледна за момент със свити устни, но сетне поклати глава.

— Не, благодаря. Това е всичко.

Той му подаде шепа монети, без да ги брои, а кочияшът грейна в отговор и се качи щастлив на каретата си. Конете пристъпваха бодро,

като че ли щастливи да напуснат това безрадостно място, и когато стигнаха каменната арка и желязната порта малко по-нататък, вече не се чуваше дори и ехото от копитата им. Лорънс стоеше неподвижно като древните дървета наоколо, докато не го обгърна пълна тишина.

— Бен?... — извика той тихо, но не му отговори дори и птиците от клоните. Въздъхна отново и започна дългото изкачване по стълбите към входната врата.

Тя беше затворена, а Лорънс никога не бе имал ключ. Когато беше момче, не му беше нужен, а когато вече беше мъж, не бе живял тук. Почука на масивното дърво.

Студеният вятър разпиля сухите листа надолу по стълбите, сякаш самата есен искаше да избяга от това място. Той се обърна, огледа се, не видя нищо и отново почука.

Никой и нищо не му отговори.

Посегна към топчестата дръжка и се изненада, когато подаде под ръката му. Чу се тежко изщракване на ключалка и дъбовата врата леко се отмести под натиска му. Лорънс изсумтя, отвори широко вратата и влезе, оставяйки куфара си отпред. Въпреки че каретата си беше отишла, обстоятелството, че куфарът му все още е навън, му създаваше усещането, че си запазва шансовете за бягство.

Пристъпи вътре, давайки на очите си време да свикнат с мрака на огромния салон. Скъпа дървена облицовка покриваше стените, портрети на стари роднини гледаха начумерено от прашни платна. Някога разкошен, но сега прояден от молци турски килим се простираше към кафеникавите сенки на съседното вътрешно помещение.

Лорънс се огледа и се ослуша. Нищо.

Тишина.

— Ехо! — извика Лорънс. — Татко?

Нищо.

— Бен? — подвикна сетне той.

Единственият звук, който чу в отговор, беше тиктакането на старинния стенен часовник с махало. Това поне беше някакъв признак за живот. Все някой трябваше да го навива. Тръгна към широкото двойно стълбище, което водеше към горния етаж. Между двете му крила висеше гоблен, изобразяващ странни чудовища и герои от индуистка легенда. Лорънс се загледа в него, заплепен от приказния

сюжет по същия начин, както когато беше момче, всеки път откривайки ново създание и нов храбър воин. Завъртя разсеяно новия си бастун в пръстите си, забелязвайки как вълчата глава преследва сама себе си във въздуха. Сетне въздъхна, пъкна бастуна в една урна от времето на династията Мин, пълна с чадъри, която стоеше под гоблена, и се обърна с намерението да извика отново...

Свирепо ръмжене го накара да замръзне на мястото си и в следващия момент нещо огромно и косматое се хвърли към него откъм гърба му.

Лорънс извика и се отдръпна ужасен назад, виждайки грамадна ирландска хрътка — сто килограма мускули и жили — да се носи към него през салона с оголени зъби в пристъп на безумна ярост.

Лорънс веднага заотстъпва назад, докато петите му се удариха в стълбите и започна да се качва по тях заднешком, преследван от животното. Вдигна ръка пред гърлото си, но дори дебелия вълнен ръкав на палтото му щеше да бъде като опаковъчна хартия за дългите зъби на звяра. Хрътката нададе гръмогласен лай, който разтърси цялото фоайе. Лорънс потрепери при този звук, извика отново и в следващия момент се блъсна в нещо зад себе си на стълбите.

Обърна се рязко и там беше баща му.

Сър Джон Толбът стоеше с тежка пушка в ръцете си, висок и внушителен.

— Аз... — поде Лорънс и неловко отстъпи няколко стъпала надолу, попаднат между ръмжащата хрътка и внезапно появилата се властна фигура на баща си.

Очите на сър Джон бяха хладни и пресметливи. Той погледна сина си, но заговори на кучето:

— Самсон!

Хрътката моментално замлъкна.

В салона се възцари напрегната тишина. Лорънс стоеше на последното стъпало, вкопчил едната си ръка в парапета, а другата беше протегнал към баща си, но тя така и не стигна до него. Той преглътна, направи една последна крачка назад и стъпи на площадката. Близо до хрътката, но и по-близо до бастуна си, в пълно неведение как точно ще се развие ситуацията. Твърде възможно беше нещата да получат и лош обрат.

Сър Джон слезе по стълбите и се спря пред сина си.

— Лорънс... — промърмори той и в очите му имаше изненада. А също и объркване, като че ли сър Джон внезапно се беше събудил, откривайки, че фантастични образи от съня му са го последвали в истинския свят. — Лорънс?

Лорънс се покашля.

— Здравей, татко.

Очите на сър Джон обходиха Лорънс от глава до пети.

— Виж ти! — каза той тихо. — Блудният син се завръща.

Въпреки това Лорънс се усмихна.

Сър Джон премигна, сведе поглед към голямата двуцевка „Холанд & Холанд Роял“ и се усмихна смутено, сякаш изненадан, че вижда подобно нещо в ръцете си.

— Напоследък тук не идват много посетители — каза той, след което отвори пушката и я подпря на сгъвката на лакътя си. От този момент нататък напрежението в стаята започна постепенно да спада, докато бащата и синът претегляха значението на тази среща, чувствайки вълните на спомените, които нахлуваха в умовете им.

— Да заколя ли угоеното теле? — попита сър Джон с унила усмивка.

Лорънс се наежи.

— Не си създавай никакви неудобства заради мен.

Сър Джон пристъпи напред и отново огледа сина си. Като актьор, Лорънс умееше да надниква в душите на хората, но по лицето на баща му пробягаха толкова различни емоции, че се оказа невъзможно да отгатне мислите му.

Когато най-накрая сър Джон кимна замислено, Лорънс каза:

— Какво...?

— Често съм се питал как ли изглеждаш.

— Съмнявам се в това.

Но е самата истина. — Сър Джон носеше тежка мантия, обшита по края с леопардова кожа. Косата и брадата му бяха снежнобели, но сините му очи бяха младежки и заредени с виталност. Енергията, която излъчваше, беше в рязък контраст със запуснатия вид на имението. Хладната му усмивка, обаче, беше в съвършена хармония със студената неприветлива къща. — Да — каза той повече на себе си, отколкото на сина си, — често съм се питал.

Лорънс не знаеше как да отговори на това и не се и опита. Вместо това каза:

— Изглеждаш добре.

Очите на сър Джон проблеснаха хладно.

— Така ли? — Той замълча за кратко. — Предполагам, че си дошъл тук заради брат си?

— Разбира се.

— Разбира се — отекна сър Джон.

— Има ли някаква вест от него?

Сър Джон се извърна, без да отговори. Прекоси салона и влезе в кабинета си. След миг на колебание Лорънс го последва.

Кабинетът изглеждаше като типично обиталище на английски джентълмен, с многобройни столове, канапета и лавици, натъпкани с томове на дузина езици. Масите бяха отрупани с бутилки от вино и бренди, върху някои бяха разстлани карти, а имаше и една, на която се виждаше разтворена книга по астрономия. Високи прозорци от оловно стъкло пропускаха мъждива светлина, която беше смекчена от пламъците на дебелите цепеници в камината. Пистолети, саби и всевъзможни други оръжия бяха окачени по стените или изложени в дървени кутии със стъкла като музейни експонати. Но колкото стая на джентълмен, това беше и стая на хищник. Повече от двайсет глави на животни — носорози, лъвове, мечки — се вираха зловецко из вътрешността на кабинета. По стените имаше кожи на леопарди и тигри, а върху една метална плоча бяха прикрепени нокти и зъби на десетки хищни видове от семейство котки.

Лорънс се спря на вратата, но вниманието му не беше привлечено от суровото великолепие на интериора, а от чудатото поведение на баща му. Не се бяха виждали от години и една такава непредвидена среща трябваше да извика у сър Джон поне известно чувство на човешко вълнение. Той, обаче, изглеждаше разсеян, гледаше навътре в себе си и като че ли не беше особено впечатлен от внезапната поява на сина си.

— Мис Конлиф научила, че трупата ми е в Лондон — поде Лорънс. — Тъкмо се канех да поканя теб и Бен...

— Разбирам — каза сър Джон, който се спря пред един глобус и проследи разсеяно с пръст линията на една географска ширина.

— Смятах да ви поканя на едно от представленията — каза Лорънс. — Теб и Бен...

Но гласът му заглъхна, когато сър Джон се обърна и го погледна. Чертите на баща му бяха странно изкривени, сякаш беше измъчван от физическа болка.

— Да... — каза сър Джон тихо. — Добра идея. Закъсняла е с няколко години, но иначе идеята е добра. — Гой се стремеше да говори нехайно, но Лорънс виждаше, че нещо не е наред и следващите думи на сър Джон потвърдиха подозрение то му с ужасяваща сила. — За нещастие тялото на брат ти беше намерено в една канавка до пътя към манастира вчера сутринта.

Думите се стовариха върху Лорънс като юмрук. Той залитна назад и потърси опора в касата на вратата.

— Боже мой! Татко... *какво се е случило?!*

Очите на сър Джон станаха студени. Вътрешната борба, която се водеше в душата му, бе овладяна с ледения контрол, който Лорънс познаваше толкова отдавна, Сър Джон склочи ръце зад гърба си и застана като вкаменен. Дори да изпитваше някакво съчувствие към потресения си син, това изобщо не пролича върху суровото му лице.

— Предполагам, че имаш подходящо облекло за погребението.

Лорънс стоеше като онемял. Зад него се чу лек шум, дискретно покашляне и когато се обърна, видя висок сикх с тъмносин тюрбан, широко сако и панталони.

— Сър Джон, чух Самсон и... Сикхът замълча, когато осъзна, че мъжът на вратата не е господарят на къщата. Сетне той се ококори и се усмихна щастливо. — Господарю Лорънс!

— Сингх! — извика Лорънс, тупвайки чуждоземеца по раменете. — Боже мой!

В очите на Сингх имаше повече бащинско чувство, отколкото в тези на сър Джон, и той изглеждаше изключително доволен да види високия красив мъж пред себе си. Но сетне лицето му се помрачи.

— Толкова съжалявам, Лорънс. Ние всички сме шокирани. Това, което се случи, е ужасно.

— Благодаря ти, аз... — Докато Лорънс търсеше верните думи, сър Джон завъртя глобуса с раздражение и мина покрай него. Гневните му стъпки отекваха силно, докато вървеше към вратата, а Лорънс и Сингх изпратиха с поглед скования му отдалечаващ се гръб.

Сингх срещна очите на Лорънс и му предложи да се погрижи за пелерината и шапката му.

— Добре е, че сте тук?

— Дали?

Сингх окачи пелерината на закачалката и въздъхна преди да се обърне.

— Да — каза той. — Така е.

— Годеницата на Бен... мис Конлиф?

— Тя е тук — отвърна Сингх. — Спи горе. Бедната девойка е много, много зле.

— Сигурно е съкрушена — каза Лорънс, отправяйки поглед към стълбите, които водеха към горния етаж.

— Баща ѝ пристига утре. За погребението.

— Значи е планирано за утре?

— Да.

— Всичко се случи толкова бързо. — Лорънс поклати глава. — Къде... къде е Бен?

— Оставен е да се погрижат за него.

— Искам да го видя. Сингх поклати глава.

— Би било по-добре да не го правите.

— Разкажи ми — рече Лорънс.

ШЕСТА ГЛАВА

БЛЕКМОР

Нито един от конете, които Лорънс беше яздил като момче, не беше вече в имението, но в конюшната зад къщата имаше на разположение няколко здрави животни. Лорънс оседла един силен черен ат и докато се отдалечаваше от „Толбът Хол“ му се прииска на коня да му пораснат криле и да полети с него, но не обратно към Лондон, а към Америка. Домът му беше там, а не тук. Това място отдавна не беше негов дом и той подозираше, че няма да бъде никога отново.

Тук имаше твърде много духове.

Бен. *Господи боже, Бен!*

Беше живял толкова дълго без Бен, че трябваше да е по-добре подготвен за тази трагедия, но с всяка следваща секунда чувстваше как ножът на мъката се забива по-дълбоко в сърцето му. Бенджамин. Не е възможно да е мъртъв!

Не и сега. Не и сега, когато беше тук, у дома. Беше толкова нечестно, че на Лорънс му се искаше да закрепчи към небето.

Стигна до каменната арка и най-накрая спря коня си до зида, останал без капчица сили в мускулите си. Стисна юздите в едната си ръка, а другата сви в юмрук.

— Бен... — прошепна той и стовари ръка върху древните камъни. — По дяволите, Бен... Проклет да си!

От очите му бликнаха сълзи и потекоха по бузите му. Лорънс заудря по камъните отново и отново, докато тялото му се разтърсваше в ридания. Конят изцвили неспокойно, а гарваните заграчиха сред клоните на дърветата като шумни оплаквачи.

— Бен — каза Лорънс отново и този път гласът му беше задавен и дрезгав. — Съжалявам...

* * *

Блекмор беше малко и недодялано градче. Нищо не се беше променило тук през последните трийсет години, а вероятно и през изминалите сто. Къщите със сламени покриви все още стояха под странни ъгли спрямо пътя, сякаш обитателите им не искаха да им се напомня, че съседите им са на по-малко от хвърлей камък от тях. Градините бяха добре поддържани и закътани зад ниски каменни огради, обрасли с пълзяща лоза. От комините прозаично се виеха струйки дим. Докато Лорънс яздеше по главния път, той забеляза неколцина мъже да потупват придружителите си по рамото, насочвайки вниманието им към непознатия, който минаваше през града им.

Лорънс се опита да наподобява учтива усмивка на лицето си, но мъката разкривяваше чертите му и ги превръщаше в мрачна гримаса. Това, обаче, не смуцаваше жителите на Блекмор, които само му хвърляха бегли подозрителни погледи.

Скоро той навлезе в площада, от едната страна на който се виждаше сивата грамада на презвитерианската църква, чиито стъклописи представяха сцени на праведен гняв и сурово небесно наказание. Това място никога не се беше отличавало с особена жизнерадост и Лорънс не можеше да си представи, че брат му — неговият безгрижен и усмихнат брат — е трябвало да се ожени в този храм на меланхолията и възмездието. Но дали беше по-подходящо място за погребение? Лорънс беше на прага да изпадне в апатия, чувствайки, че мрачната атмосфера в църквата е в пълен унисон със собственото му настроение.

От другата страна на площада имаше кръчма и Лорънс знаеше, че тя се радва на повече религиозна почит от страна на верните си поклонници, отколкото църквата.

Но той продължи надолу по една странична уличка и стигна до масивна дървена постройка, която носеше зле избраното име „Черен лед“. Ледницата беше основен работодател в градчето и много от мъжете в Блекмор започваха в нея трудовия си живот като момчета и го завършваха пак там, както сега Бен, положени върху ледени блокове, очаквайки погребението си.

Лорънс получи пристъп на гадене, докато мислеше за това, но се овладя. Слезе от коня, върза го за един стълб и тръгна към голямата порта на ледницата, която беше леко откряната. Когато застана отпред, усети върху лицето си студен полъх и знаеше, че влизането в това помещение щеше да му коства немалко.

Ако Бен може да понесе това, значи мога и аз.

След това бутна вратата и пристъпи вътре.

* * *

В ледницата беше по-студено от всяко друго място, в което беше влизал. Въздухът тук беше гъст и влажен, а запалените фенери изобщо не успяваха да разсеят потискащия сумрак. Той тръгна по пътеката покрай дървените сандъци за оформяне на леда, покрай големите триони за нарязването му на плочи или кубове, покрай дългите блокове лед, покрити със слама, за да се забави топенето му, и покрай страничните помещения, където касапите режеха и съхраняваха месото си.

Бен Толбът лежеше на последния леден блок чак в дъното на помещението. Някой беше завил тялото му с платно и макар цветът му да беше станал кално кафяв, Лорънс се досети, че по-рано е бил яркочервен. Заболя го, когато видя тук брат си, положен върху парче лед като качествено говеждо за продан. Беззащитен, уязвим, лишен от достойнство.

И сам.

Сам на това студено страховито място.

Лорънс протегна несигурната си ръка и дръпна платното. Най-напред откри лицето и дълго се опитваше да насложи момчешките черти, които помнеше, върху пейзажа на това мъртвешко лице. Очите на Бен бяха затворени и макар така да беше по-поносимо, това го лишаваше от неговата индивидуалност. Този непознат мъж беше момчето — *неговият брат* — когото бе обичал.

Лицето на Бен беше извърнато настрана и бузата му беше гладка, но когато Лорънс се наведе, за да огледа по-отблизо чертите на брат си, той с ужас видя, че другата му буза е разсечена от слепоочието до челюстта. Четири дълги дълбоки рани.

С треперещи ръце Лорънс дръпна платното още по-надолу.

— Господи боже! — извика той задавено и залитна назад с ръка върху устата си. Струваше му се, че не му достига въздух, докато цялата стая се въртеше лудешки около него. Сетне се олюля напред, докато се удари в коравия леден блок.

— Кой... кой... *е направил това?*

Бен Толбът беше изкормен от някаква ужасяваща жестока лапа с нокти. Мускулите на корема му бяха разсечени като със сабя, но разкъсванията бяха твърде неравни, за да са направени от стоманено острие. Това несъмнено бяха следи от нокти, но нищо по-малко от мечка или тигър не би могло да нанесе такива ужасяващи рани. Кожата на Бен беше безкръвна и бяла и висеше като ивици от сценично платно. В прорезите Лорънс виждаше влакната на мускулите, жълти капчици подкожна мазнина, моравите вътрешности и назъбените краища на счупените ребра.

Почувства движение зад себе си и когато се обърна, видя наблизко да стои касапин с мрачно лице и кожена престилка на петна. Мъжът разтри челото си с кокалчетата на ръката си.

— Предполагам, че вие сте мистър Лорънс? — каза той и дъхът му образува пара в студения въздух. — Братът на мистър Бенджамин?

Лорънс кимна, неспособен да отговори.

Месарят се пресегна покрай него и дръпна платното, докато то покри всичко, с изключение на лицето на Бен. Това беше акт на милост и Лорънс му благодари с мълчаливо кимване. Сетне се извърна, за да скрие влагата в очите си. Облегна се на дървената стена и си пое няколко пъти дълбоко въздух, докато се увери, че няма опасност да избухне в сълзи.

След малко касапинът се покашля.

— Ние всички съжаляваме за брат ви. Той беше добър човек.

— Така ли мислите? — попита Лорънс хладно. Сетне се извърна и погледна към Бен. Само за миг му се стори, че брат му просто е заспал. — Аз пропуснах целия му живот...

Месарят се размърда неловко.

— Сър... може би постъпвам неправилно, но...

Лорънс се извърна към него.

— Кажете каквото мислите.

— Добре, сър... баща ви ми нареди да погребя личните вещи на брат ви с него. Той бръкна в големия си джоб и извади оттам малка кожена кесия. — Но ми се струва, че това не е редно. Особено като се има предвид, че вие сте му брат.

Той му подаде кесията и Лорънс се поколеба само за момент, преди да я поеме от изцапаните му с кръв пръсти. Лорънс смотолеви някакви несвързани благодарности, а месарят кимна и изчезна в сумрака на ледницата. Лорънс остана там още десетина минути, взирайки се в лицето на Бен, притискайки кесията с вещите му до гърдите си. Чувстваше ударите на сърцето си в стиснатия си юмрук, който държеше последните неща, които Бен беше докосвал преди да умре.

Сетне Лорънс тръгна, препъвайки се, към вратата на ледницата и светлината.

СЕДМА ГЛАВА

Лорънс размишляваше над уискито си, потънал в най-безрадостните мисли, които го бяха спохождали. В кръчмата беше почти толкова мрачно, колкото и настроението му. Мъгла от тютюнев дим и горящи торфени въглища беше надвиснала като облак под намазаните с катран греди на тавана. Гласовете на петдесетима мъже и няколко жени изпълваха въздуха с постоянен шум, който почти заглушаваше тоновете на неакордираното пиано и фалцета на неколцина пияници, които пееха фалшиво погрешния текст под акомпанимента на пианиста. Осемгодишно момче мина през стаята заднешком, разпръсквайки дървени стърготини по пода, които гребеше от старо корабно ведро. По стените висяха надменните портрети на местни аристократи, които бяха подкрепяли финансово кръчмата през дългата ѝ история. Двестагодишна широкоцевна пушка беше окачена на две куки над бара, а кръчмарят — бивш моряк със зло лице и белег от нож върху лицето, който го караше да прилича на пират — развиваше бирените канелки с животински глави и пълнеше калаените халби с тъмно местно пиво. Лорънс видя всичко това при влизането си, но не му обърна голямо внимание. Намери си една маса в ъгъла и се настани на нея, за да разгледа вещите на Бен и да се поотпусне с уискито, което правеха в района. То беше силно, тежко, неприятно на вкус и идеално отговаряше на настроението му.

Отпиваше от напитката си и с пръст избутоваше предметите един по един върху масата. Очилата на Бен бяха изкривени, изподраскани и дълго използвани и Лорънс се замисли дали брат му не се беше посветил на някакво проучване. Като момче той винаги беше обичал приказките. Какво бе чел като зрял мъж? Лорънс не смяташе, че брат му би се посветил на науката — натурфилософията беше страст на баща им. Бен винаги беше изглеждал повече като мечтател. Може би романи? Или поезия. Лорънс предположи, че би могъл да научи това. Гуен Конлиф със сигурност знаеше какво е вълнувало Бен и навярно

щеше да ѝ е приятно да му разкаже. А по всяка вероятност Сингх също беше наясно.

Лорънс нямаше да попита баща си.

Сред нещата на Бен имаше един джобен часовник и Лорънс разпозна в него часовника, който беше принадлежал на техния дядо по майчина линия — човек, когото никога не бяха срещали, но чиито вещи майка им беше поделила между момчетата. На времето Лорънс имаше сребърна табакера, в която държеше щурци и всякакви други буболечки, каквито успееше да хване. Споменът за нея извика вяла усмивка на мрачното му лице, но когато си спомни за загубата ѝ заедно с всичко друго, което беше притежавал, след смъртта на майка му, чертите му отново станаха сурови.

Две неща бяха особено любопитни за Лорънс и затова разгледа всяко от тях по няколко пъти. Едното беше дагеротип на Гуен Конлиф, Той никога не я беше срещал и дълго се взираше в снимката ѝ. Тя беше красива жена. Даже изключително красива, реши Лорънс, с умни очи, които — поне на тази снимка — издаваха голяма доброта и може би проникателност. Мис Конлиф беше спазила традицията за строгост при позиране за снимка, но при все това на лицето ѝ имаше съвсем лека усмивка, която накара сърцето му да се разтупти. И въпреки че роклята ѝ отговаряше на всички изисквания за благоприличие, тя по никакъв начин не можеше да скрие чувствеността на женствените ѝ извивки. Макар и мрачен и замаян от алкохола, Лорънс с горчивина и насмешка установи, че тази жена в строга рокля е събудила в по-голяма степен животинските му инстинкти от океаните гола плът, които бяха на негово разположение при поискване през последните години. И когато осъзна това, на лицето му, само за миг, трепна лека усмивка.

Той държеше фотографията ѝ, питайки се каква жена е тя. Майка му беше възхитителна, тъжна, особена и сложна. Малцина от жените, които срещаше — било то актриси или любителки на театъра, загърбили условностите заради възможността да флиртуват с една „звезда“ — притежаваха и половината от нейното остроумие и обаяние. Но никоя нямаше дори и частица от нейната изтънченост. Лорънс се взираше в усмивката на Гуен Конлиф, в леко вдигнатата ѝ брадичка и израза на очите ѝ и реши, че чертите на тази млада дама издаваха повече изисканост и сложност, отколкото можеше да се

очаква от жената на един провинциален джентълмен. Ако Бен действително беше търсил това. Изведнъж прозрението му за Гуен Конлиф го прободеше като кинжал, защото то казваше толкова много неща за самия Бен. Ако брат му беше спечелил такава жена, това означаваше, че е бил забележителен човек и Лорънс почувства вина за това, че не е насърчил близостта между двамата им по друг начин освен с няколко епизодични писма. И се изпълни с гняв, че тази възможност завинаги му е била отнета.

Той остави фотографията и взе най-чудата от оскъдните лични вещи на Бен. Това беше медальон със сребърна верижка. Лорънс го вдигна към светлината на лампата, за да разгледа по-добре изображението, което беше отпечатано върху металния диск — монах в средновековно расо, наобиколен от озъбени вълци. Колко странно, мислеше си той, без да може да определи дали монахът беше обречен да бъде разкъсан или някаква божествена сила задържаше вълците на разстояние. Рисунокът, обаче, беше твърде груб, за да е ясен смисълът на сцената. Но какъвто и да беше той, медальонът разтревожи Лорънс по начин, който не можеше да определи. Гибел или спасение вещаеше той? Защо Бен бе носил тази вещ у себе си? Какво беше значението ѝ за него? Месарят бе казал, че медальонът е бил сред личните му вещи и вероятно Бен не го беше носил на врата си.

Нечия сянка падна над металния кръг и Лорънс вдигна глава, за да види кръчмаря, който беше и собственик на заведението. Мъжът кимна към празната чаша до лакътя на Лорънс и вдигна шишето с уиски, което носеше.

— Още едно, сър?

Лорънс кимна, гледайки разсеяно как кръчмарят налива тежката чаша, след което се отдалечи. Миг преди това, обаче, срещна погледа на мъжа и му се стори, че онзи смътно го е разпознал. И може би се беше досетил за неговата самоличност.

Шумна група клиенти поиска нови напитки и кръчмарят и помощникът му се завтекоха да наливат уиски и бира. Те седяха в нещо като кръг около голяма маса, на която имаше какви ли не шапки бомбета, каскети и цилиндри — халби и винени чаши. Лорънс с вял интерес огледа компанията, която заемаше централно място в заведението, поради което членовете ѝ се чувстваха в правото си да говорят по-гръмка и по-малко почтително от всички останали. Един от

тях носеше строги черни одежди и римска якичка, което го накара да предположи, че това е местният викарий. Имаше един много добре облечен мъж със скъпи дрехи. Местният скуайър, реши Лорънс. До него пък седеше мъж, подобен на шомпол, с гъста прошарена коса, за когото Лорънс беше готов да се обзаложи, че е бивш военен, и съдейки по аристократичните му черти, вероятно офицер. Отляво на офицера се беше разположил мъж с войнствен мустак в стил лорд Китчънър^[1] и подозрителни очи, който почти сигурно беше местният полицай. Той беше по риза, но на облегалката на стола му беше праметната нещо като служебна куртка. Плешивият господин с очила и образован вид вероятно беше учен или доктор, а широкоплещестият мъж с обветрено лице и пронизващи очи на ловец приличаше на фермер или пазач на дивеч и определено беше по-недодялан от останалите.

Това беше игра, която Лорънс често играеше, когато беше сред непознати, и сега ѝ се отдаде изцяло, за да прогони мъката, която късаше сърцето му. Като опитен актьор, той умееше с лекота да отгатва професиите на хората по тяхното облекло, обноски и начин на изразяване. Наблюденията му в такива ситуации бяха част от онова, което го правеше добър в собствения му занаят. За него беше достатъчно да слуша десет минути, който и да е от тези мъже, за да го изиграе след това убедително на сцената.

Събеседниците приказваха един през друг, не се изчакваха да се доизкажат и всеки се опитваше да доминира в разговора.

— Трудно ще ми бъде да намеря заместник на Толанд — каза скуайърът. — Той беше един от най-добрите ми хора. И сега ще трябва да се грижа за неговата вдовица и петте му деца. Да не говорим пък, че загубих двеста лири с онова стадо. Освен това съм обявил награда от други двеста за главата на звяра, който е направил това. — Той поклати глава. — Вдовица с пет малки деца...

— Съчувствам на сър Джон — избоботи полицаят. Бедният човек. Да загуби сина си по такъв начин. От друга страна той винаги ми се е струвал малко луд. Ако нещо може да го накара да се смири, това е именно тази трагедия.

Скуайърът изсумтя.

— Питам се какво ли ще стане с „Толбът Хол“, когато старецът си отиде от този свят.

Пръстите на Лорънс се склучиха около чашата с уиски. „За моето семейство ли говорят тези хора?“

— Дявол да го вземе! — каза полицаят на скуайъра. — Ти си истински лешояд, Тимъти.

— Говоря сериозно — възрази скуайърът.

— Предполагам, че някой далечен роднина ще получи щастливо писмо от адвоката си.

В този момент се намеси пасторът, отклонявайки темата на разговора от материалните неща.

— Аз видях телата със собствените си очи. — Той се наведе напред и тембърът на гласа му стана някак загадъчен. — Неестествени рани. Крайно неестествени. Причинени от някакво адско създание. А не просто от животно — каза викарият, хвърляйки неодобрителен поглед към полицая, — както на някои им се иска.

Лорънс почти отвори уста да каже нещо, но се въздържа. Пръстите му стискаха здраво чашата с уиски.

Военият сви устни. И заговори с глас, който беше по-подходящ за параден площад, отколкото за тиха кръчма:

— Ами ако това изобщо не е било звяр, а коварен убиец? Някой, който е имат зъб на някоя от жертвите?

— Какво искаш да кажеш? — попита скуайърът.

— Това е просто тактика. За да отклони властите в погрешна посока, той убива хората, а след това разкъсва телата им, все едно деянието е било извършено от див звяр. Виждал съм подобни неща и преди...

Останалите се впуснаха да дават контрааргументи и разговорът постепенно се превърна в състезание по надвикване.

Полицаят стовари ръката си върху масата.

— Това е нелепо, полковник! Кой би стигнал до такива крайности? И защо да поема риска да убива други хора, освен набеязаната жертва?

Полковникът разпери ръце.

— За да прикрие истинските си намерения. Както вече казах.

По време на спора викарият поклащаше глава и сега вдигна ръка, сякаш се канеше да даде благословия.

— Слугите на Сатаната са многобройни — отбеляза свещеникът мрачно, — Той има на разположение много по-ужасяващи форми и

тела от тези на обикновените хора и зверове.

Кръчмарят тръсна глава.

— А какво ще кажете за танцуващата мечка на циганите. Тя може да го е направила.

Полковникът изсумтя презрително.

— Това краставо създание! Да убие трима големи мъже? Малко вероятно, Кърк, много малко вероятно.

Кръчмарят Кърк сви рамене.

— Тогава кой го е направил, сър. — И когато полковникът не отговори, Кърк се извърна към викария, — Вие сте съгласен с мен, отче Фиск, нали?

Фиск сви устни.

— Може да не е била мечката — каза той колебливо. — Възможно е самите цигани да стоят зад това. Помнете ми думите! Над нас тегне проклятие и ние сами сме си виновни за това? Ние допуснахме техните езически обичаи в нашата общност.

Мъжът с очи на ловец изсумтя.

— Това няма нищо общо с проклетите цигани и вие всички го знаете.

Разговорът на масата замря, а сетне притихна и цялата кръчма.

— Виждали сме всичко това и преди.

— Какви ги говориш Маккуин? — попита полковникът.

Маккуин драсна клечка кибрит, поднесе я към лулата си и опъна силно от нея. Въпреки неугледните му дрехи, другите мъже зачакаха с любопитство обяснението му. Той издиша струя синкав дим към таванските греди и се облегна на стола си, обхождайки другите с проникателните си очи, докато говореше. Гласът му беше тих и Лорънс дори се видя принуден да се наведе леко напред, за да улови думите му.

— Това беше преди двайсет и пет години. Баща ми го намери горе при старата крепост. Куин Ноди. Отче, вие го познавахте, а също и близките му. Вие също, полицай Най. Родът Ноди живее по тези места от край време. Баща ми станал рано и тръгнал да проследи някаква кървава диря, мислейки, че е оставена от подивяла хрътка. Но намерил Куин Ноди и цялото му стадо. Разкъсани на парчета. Били изядени наполовина. Също като тези нещастници сега. На четвърт миля околоръст били разпилени вътрешности, мозък и бог знае още какво. А Куин... лицето му изглеждало така, сякаш е бил изяден жив.

— Мили боже — прошепна мъжът с очилата.

— Да, доктор Лойд. Добрият бог не е бдял над Куин през онази нощ. Каквото и същество да е сторило това, няма съмнение, че е било голямо. Имало е огромни нокти. И не е обърнало голямо внимание на сачмите за едър дивеч, които са били изстреляни срещу него — можем да съдим за това по двата празни патрона, които бяха намерени в пушката на Куин, който освен това беше добър стрелец. Той и баща ми много пъти се стреляли по фазани и от баща ми знам, че Куин никога не пропускаше.

— Всеки може да пропусне рече полковникът, но гласът му не прозвуча особено убедено.

Маккуин се обърна и го погледна многозначително.

— Ако някой избива цялото ви стадо овце, полковник Монфорд, вие бихте ли пропуснали? *Можете* ли да пропуснете нещо, което е достатъчно близо, за да ви разкъса. Може би това е възможно за някой от вашите новаци в армията, но Куин не беше вчерашен и уцелваше онова, което искаше да уцели. Създанието, което направи Куин и стадото му на парчета, не е можело да бъде убито със сачми за едър дивеч. Помнете ми думата!

Доктор Лойд отвори уста да каже нещо, но сетне отново я затвори, Полицаят Най се покашля, за да прочисти гърлото си.

— Баща ти знаеше ли какво е убило Ноди?

Маккуин го удостои със загадъчна усмивка, която ни най-малко не намали напрежението, и дръпна от лулата си.

— Знаете ли, сър, след като баща ми видял каквото видял, той се прибра у дома, разтопи сватбените лъжици на майка ми и отля от тях сребърни куршуми. Винаги когато тръгваше в пустошта, единият от тях беше зареден в пушката му, а другият носеше в джоба си, дори посред бял ден. — Той направи пауза, а кръчмата беше утихнала като гроб. — А през нощта? Е добре... от този ден нататък баща ми престана да излиза навън през нощта по пълнолуние.

Полковник Монфорд се разсмя, опитвайки се да разсее тягостния ефект от думите на Маккуин. Смехът му, обаче, прозвуча кухо.

— Хайде стига, Маккуин.

Доктор Лойд се спогледа многозначително с отец Фиск.

— Да не искаш да кажеш, че според баща ти това е било върколак? — попита полковникът.

Маккуин дръпна отново от лулата си, без да каже нищо.

Скуайърът потупа Маккуин по рамото.

— Баща ти беше чудесен пазач на дивеч, мир на праха му... но беше лековерен човек.

— Стрикленд е прав — съгласи се полковникът. — Баща ти хвърляше сол през рамото си и чукаше на дърво по какви ли не поводи. Виждам съм да го прави.

Скуайърът Стрикленд кимна, но Маккуин продължи да седи мълчаливо, докато синкавият дим от лулата му го обграждаше като аура.

Накрая отец Фиск прекъсна мълчанието, заговаряйки тихо и неуверено:

— Може би сте прав, скуайър... а може би не. Маккуин живеят по-близо до земята, отколкото ние. И затова виждат неща, които ние градските хора не можем да видим. Освен това... чичо ми години наред се оплакваше, че добитъкът му изчезвал и винеше за това звяра на дявола.

Кръчмарят изсумтя.

— Аз пък казвам, че е виновна онази мечка. Проклети цигани! Не трябва да ги подценявате, отче, когато говорите за делата на дявола. Тези тъмнооки нехранимайковци винаги са там някъде в пустошта и носят на хората само беди и прокоби. Показват се от време на време и две седмици по-късно се случва нещастие... — Той поклати глава. — Аз лично предполагам, че Бен Толбът е отишъл в стана им при някоя тяхна блудница. Мечката, обаче, го е пипнала и те са захвърлили каквото е останало от него в канавката.

— Не, не — каза доктор Лойд, — да речем, че си прав, Кърк, но как тогава ще обясниш...?

Скуайърът Стрикленд го прекъсна:

— Ти смяташ, че Толбът си е имал вземане-даване с циганите и така си е получил урока?

— Точно така — съгласи се полковник Монфорд. — Помните ли онази чернооката Саломе, за която старецът се ожени? После тя полудя и се самоуби. Не беше ли тази жена някаква важна циганска курва или нещо такова?

Лорънс се изправи толкова рязко, че краката на стола му силно изскърцаха. Той тръгна право към масата на разговарящите, които

вдигнаха глави, за да видят високия широкоплещест непознат, който се приближаваше към тях. На лицето на Лорънс беше изписана такава дива ярост, че повечето от мъжете се отдръпнаха.

— Да, тя беше луда — изръмжа Лорънс. — Луда беше да дойде в тази проклета дупка, която наричате град.

Думите му ги накараха да замлъкнат вцепенени, с изключение на полуглухия пастор, който се извърна към скуайъра:

— Какво каза той?

Първи се окопоти полковник Монфорд:

— Пийнал си малко повече, момче — каза той хладно.

— Така ли? — присмя му се Лорънс. — В такъв случай вие сте се просмукали от джин, за да си позволявате да бръщолевите неща, за които не знаете абсолютно нищо!

Монфорд скочи на крака толкова рязко, че столът му падна назад с трясък. Лицето му беше пламнало от гняв, когато пристъпи към Лорънс. Кърк застана зад полковника и по свирепия му поглед беше видно, че е готов да окаже помощ на редовния си посетител, ако се стигнеше до удари.

На Лорънс му беше все едно. Той ненавиждаше тези хора, сякаш му бяха врагове от години. Пред очите му притъмня, още когато ги чу да говорят за Бен, но сетне те *се осмелиха* да изрекат такива низости дори за собствената му майка! Той сви юмруци, готов да се нахвърли срещу тях, готов да защити честта на брат си и да види кръвта им. Пристъпи към полковника със свирепа усмивка на лицето, която оголваше зъбите му и придаваше на чертите на лицето му нещо вълчо.

— Аз... — поде той, но в този момент полицаят Най скочи на крака и мушна тежкото си туловище между Лорънс и полковника.

— Няма да допусна това! — изрева той.

— Разкарай го от кръчмата ми, Най! — изръмжа Кърк.

Лорънс понечи да заобиколи полицая, но Най го спря, слагайки ръка на гърдите му.

— Не!

Лорънс сведе поглед към ръката му и след това я отблъсна. Но не грубо. Той изгледа полковника с такава студена омраза, че Монфорд се стъписа.

— Майка ми беше маркиза, глупако. Солана Монтроса де Вердад. — Той плю на пода. И не беше циганка.

С тези думи Лорънс се обърна и излезе от кръчмата, в която се възцари такава потресна тишина, че събралите се мъже чуваха тихото пукане на цепеници те, които горяха в камината.

Доктор Лойд беше човекът, който наруши мълчанието:

— Този човек... това беше Лорънс Толбът.

Полицаят Най изгледа полковник Монфорд продължително и враждебно, а думите на Лорънс като че ли още отекваха във въздуха около тях. Полковникът се обърна, грабна чашата си и я изпи наведнъж. После се тръсна на стола си без коментар.

[1] Лорд Китчънър, 1850–1916, британски фелдмаршал, държавник и дипломат. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Слънцето беше ниско и багреше небето, докато се спускаше към далечния запад. Лорънс крачеше по улицата, все още свил юмруци в пристъп на ярост. Челюстта му го болеше от силата, с която беше стиснал зъби. Господи, как му се искаше да хвърли един бой на тези мъже, особено на онзи надут военен дръвник.

Беше стигнал до църквата, когато се обърна и тръгна обратно към кръчмата. Може би все пак трябваше да им даде един хубав урок. Може би това беше начинът да разберат, че...

Но в този момент полицаят Най излезе от сенките и се изпречи на пътя му. Лорънс леко се приведе, готов за бой, но полицаят му се усмихна тъжно и му подаде малката кесия с вещите на Бен.

— Моите съболезнования за случилото се, Толбът... но сега е време да се приберете у дома.

Мускулчетата около устата на Лорънс заиграха и известно време той гледа мълчаливо към кръчмата.

— По-верни думи от тези не са били изричани — каза накрая той, сетне си пое въздух през носа, издиша го бавно и взе кесията от Най. Когато се обърна и тръгна към мястото, където беше вързал коня си. Най го догони и закрачи редом с него.

Малко по-късно Лорънс каза:

— Какво се е случило с брат ми и онези другите мъже?

Най поклати глава.

— Трябва да е било някакво животно.

— И какво правите вие по въпроса? — Най се поколеба и в това време Лорънс се спря и се изпречи на пътя му. Той беше по-едър и по-висок от Най и полицаят беше принуден да гледа нагоре, за да поддържа зрителен контакт с него. — Очевидно не правите *нищо*.

Въпреки заплахата, която се четеше в погледа на Лорънс, полицаят Най се защити:

— От него няма никаква следа, Толбът. Вероятно си е отишло... каквото и да е било то.

— Ами ако не е? — попита Лорънс. — Тогава какво?

Най дори не се опита да отговори. Очевидно беше мислил за това и нямаше никаква представа какво да прави.

— Така си и знаех — процеди Лорънс злъчно и продължи по пътя си. Когато стигна при стълба, той отвърза въжето от парапета от ковано желязо и се качи на коня си. Погледна мрачно към Най, сетне още по-мрачно към кръчмата, тръсна глава, сякаш бе взел някакво тежко решение, и пришпори коня си в галоп.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лошото настроение на Лорънс го следваше през целия му път към дома. Леко се разведри, когато Сингх му събщи, че сър Джон го очаква на масата с Гуен Конлиф, Образът на младата жена беше запечатан в паметта му, сякаш фотографията беше проникнала под плътта му, и докато се къпеше и обличаше, Лорънс почувства в него да се води някаква вътрешна борба. Гуен беше бившата годеница на Бен. Той изобщо не я познаваше. И въпреки това низките му страсти бяха силно и необяснимо привлечени от нея.

Похотта, чувството за вина и гнева към жителите на Блекмор бяха само неща, които трябваше да скрият истинската му рана — мъката по Бен. Лорънс го знаеше и това увеличаваше още повече горчилката в душата му. Когато се присъедини към вечерята, безпокойството му ни най-малко не беше отслабнало. На живо Гуен Конлиф беше дори още по-красива, отколкото беше загатнала фотографията. Тя беше млада и възхитителна по начин, който караше всички красавици, познати на Лорънс, да изглеждат *обикновени*. Гуен беше непоқварена и неопетнена. Прелестната ѝ кожа не беше продукт на пудра и грим, а очите ѝ бяха бездънни.

Беше облечена в траурна черна рокля, която беше прекрасно скроена, но ни най-малко не прикриваше красивата ѝ фигура. За разлика от нея, сър Джон носеше старомоден костюм — елегантен, но помпозен и крайно неподходящ за случая. Побелялата коса на стареца беше вчесана набързо, а лицето му беше неравно избръснато. Самият Лорънс не разполагаше с траурно облекло, но беше облякъл най-тъмните си дрехи, допълвайки тоалета си с най-непретенциозния шал, който можа да намери.

Изборът на сър Джон за трапезария будеше недоумение. Това беше просторна занемарена бална зала с прилежащо по-малко помещение за неофициални поводи, какъвто беше случаят сега. Масата беше прекалено голяма, завесите прекалено тежки, ламперията прекалено тъмна и полилеят с прекалено много свещи, което

създаваше усещането за една прекомерна показност, доведена до границите на клаустрофобията. Покрай стените бяха наредени бюфети и допълнителни маси, а самата трапезна маса стенеше под тежестта на абсурдно пищния пир, който беше организиран. Лорънс подозираше, че Сингх бе използвал всеки сребърен съд, който можеше да бъде намерен в къщата. Подносителите бяха отрупани с печени змиорки, подправени с лимон и черен пипер, цели фазани в гнезда от варени кестени, печени на скара речни пъстърви, гледащи в потрес към стаята, агнешки ребра с ментов сос и масивна глиганска глава с ябълка, по-голяма от юмука на Лорънс, пъхната между челюстите ѝ. Съдове с печени картофи стояха редом с купи с последните свежи зеленчуци за годината.

При други обстоятелства Лорънс би се нахвърлил върху храната с апетита на римлянин по време на вакханалия, но сега всичко това му се струваше прекалено много, прекалено рано. Подобен пир като че ли беше по-подходящ за след погребението, за да могат опечалените поне донякъде да разтушат душите си.

Лорънс срещна за кратко погледа на Гуен, която си взе деликатно малко парче риба. Обноските ѝ бяха на лондонска дама, макар все още да не можеше да каже дали поведението ѝ беше проява на снобизъм или и тя споделяше неговата сдържаност и резервираност. Над масата тегнеше атмосфера на угнетение и неловкост.

Всъщност те не бяха разменили дори и десет думи помежду си, след като мис Конлиф му беше представена. Сър Джон, от друга страна, беше зареден с енергия и успяваше да поддържа разговора между тежките блюда с месо. Лорънс наблюдаваше Гуен, която на свой ред гледаше как сър Джон се пресяга над масата, за да си откъсне поредното ребро от агнешкото. Крехките кости изпукаха, при което той се усмихна доволно, поднасяйки месото към силните си бели зъби. Гуен поруменя леко и се извърна, очевидно заинтригувана от сребърните прибори, които бяха наредени до чинията ѝ. Сър Джон вероятно беше уловил движението на главата ѝ, защото хвърли бърз поглед първо към нея и сетне към Лорънс.

— Трябваше да ни известиш за идването си — каза той, докато дъвчеше. — Телеграфната линия стига до Блекмор.

Лорънс не каза нищо. Той се опитваше да не се заглежда в Гуен, връщайки се мислено към момента, когато я видя за първи път. Той и

баща му вече бяха седнали на масата и сър Джон беше започнал да се храни без никакви предисловия. Когато вратата на тясната трапезария се отвори, Лорънс се обърна, но сър Джон вече беше скочил чевръсто на крака. Лорънс се изправи бавно, омагьосан, и за първи път несъзнаващ чувствата, които бяха изписани на лицето му.

Сър Джон беше по-лош домакин, отколкото Лорънс очакваше. Той беше недодялан, властен и на моменти дори груб — но всичко това беше насочено към Лорънс. Към Гуен старецът бе почтителен и любезен. Даже прекалено.

Сега, половин час след началото на вечерята, сър Джон все още се хранеше, а Гуен и Лорънс от време на време се оглеждаха неспокойно, сякаш търсейки прозорец, през който да избягат поотделно. Лорънс се надяваше да срещне погледа на Гуен поне за кратко, за да я накара да разбере, че и той се чувства като нея. Щеше ли това да я накара да се усмихне? Дори една тъжна усмивка би била прекрасна върху красивото ѝ лице.

— Това сигурно те изненадва?

Лорънс премига, осъзнавайки, че баща му говори на него. Той сян припомни мислено разговора до този момент и разбра, че сър Джон все още говореше за телеграфа. Лорънс нямаше намерение да се хване на предизвикателството и затова само се усмихна загадъчно, наклони леко глава и отпи от виното си. То поне беше превъзходно.

Сър Джон се пресегна към подноса и го повдигна към Гуен.

— Мога ли да ви предложа от печената змиорка? Сингх този път е надминал себе си.

Гуен се усмихна леко, също като Лорънс преди малко, и си избра едно парче от змиорката, което изглеждаше по-малко живо от останалите.

— Лорънс явно е изненадан, че телеграфът е стигнал до нас, тук в самотния стар Блекмор. — Известно време той дъвка мълчаливо. — Чувам също... че американците прокарвали линии за новата си телефонна система в района на Бостън. Какво можеш да ни кажеш за това?

— Така ли е наистина? — попита Гуен с престорен интерес. Ако актриса бе казала репликата си по подобен начин, Лорънс би я сгълчал за лошото ѝ изпълнение, но сър Джон беше неин верен поклонник и се възползва от думите ѝ, за да продължи монолога си.

— Не мисля, че бих могъл да изтърпя подобно натрапничество — каза старецът, добавяйки още змиорка в чинията си. — Не искам такова устройство, което ме прави зависим от прищевките на този или онзи.

— Не съм изненадан — промърмори Лорънс и веднага съжали за думите си, когато сър Джон го стрелна с враждебен поглед. За кратко въздухът прашеше от напрежение, но сетне възрастният мъж отново погледна крадешком към Гуен и пхна още едно парче змиорка в устата си.

Гуен използва момента, за да смени темата на разговора и извърна сиво-сините си очи към Лорънс.

— Намирате ли дома си за променен, мистър Толбът?

Без да поглежда баща си, Лорънс каза:

— Блекмор си е същият, какъвто го оставих.

— Какво имаш предвид? — попита сър Джон, почти изсумтявайки.

— Местните хора имат същите налудничави идеи, каквито и преди — отвърна Лорънс с нехаен израз на лицето си.

— Да — рече сър Джон, — ние сме недодялани провинциалисти. Невежи. Суеверни. В очите на светски човек като теб сме диваци от края на света...

Гуен го прекъсна:

— Не исках да поставям началото на кавга.

— Не, не — продължи сър Джон, пренебрегвайки протеста ѝ. — Аз съм виждал диваци на края на света. Казвам само, че се отнасяш с неуважение към обикновения човек и това може да бъде опасно за теб.

Отбранителните нотки в тона на баща му заинтригуваха Лорънс. Той отпи от виното си, облегна се на стола си и каза:

— Струва ми се, че долавям някакво чувство за несигурност в теб, което ме учудва.

Сър Джон повдигна вежди и погледна сина си с не по-малък интерес.

— О? А мога ли да попитам доколко сигурен се чувстваш самия ти в собствената си кожа?

— Човек свиква с всичко — отбеляза Лорънс.

В този момент се чу рязко издрънчаване, когато Гуен остави сребърния си прибор на масата и понечи да стане. Лорънс се надигна

наполовина в нещо като полупоклон.

— Моля ви — каза той. — Останете.

Тя седеше с изправен гръб, а очите ѝ бяха хладни и предизвикателни. В очите на сър Джон също имаше предизвикателство, но неговите като че ли горяха.

Лорънс знаеше, че всичко сега е в неговите ръце. Той кимна на Гуен и на баща си и сложи ръка на сърцето си с надеждата, че жестът му изглежда непресторен.

— Искам да се извиня и на двама ви — каза той тихо и открито. — За това, че не бях по-близо до вас... както е редно. — Два чифта очи продължиха да го гледат, но никой не каза нито дума и затова Лорънс продължи: — Това е нещо, за което ще съжалявам до края на живота си.

Репликата беше силно драматична и Лорънс я беше съчинил с ясното намерение да манипулира ситуацията, но когато се взря в сивосините дълбини на очите на Гуен Конлиф, той разбра, че е бил искрен.

Сър Джон се облегна назад и напълни чашата си с вино, загледан с интерес в сина си. Гуен също изучаваше Лорънс и той почувства силата на нейната проникателност и ум. Забеляза също и момента, когато тази красива жена взе своето решение. Тя кимна леко с глава и очите ѝ станаха по-меки. Съвсем малко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Останалата част от вечерята мина в изключително учтив тон, далече от всякакви кавги и предизвикателства. След като Сингх прибра чиниите, Гуен се извини и се оттегли. Така двамата Толбът останаха насаме. Лорънс очакваше баща му да се върне към спречкването им, но сър Джон предложи да изпият по една напитка в големия салон. Лорънс с готовност се съгласи.

Там сър Джон наля уиски на двама им в чаши от шлифован кристал. Животинските глави по стените го наблюдаваха със стъклоно безразличие. Той понесе чашите към две меки кресла, сложени пред бумтящата камина. Лорънс се спря до едното от тях, светлината на огъня играеше върху лицето му, а тъмните му очи отразяваха играта на пламъците. Той пое чашата, кимвайки и отпи от ароматната малцова напитка. Не вдигнаха тост, нито дори докоснаха чашите си. Подобен жест би бил абсурден.

Сър Джон се настани в едно от креслата и се загледа над ръба на чашата си в колекцията от копия на племето масаи, с които се беше сдобил, още преди да се роди Лорънс. Очите му бяха отчуждени, сякаш се беше залутал в полетата на своята памет.

Отпивайки от скоча си, Лорънс започна да обикаля стаята, спирайки се от време на време, за да разгледа ловните оръжия и препарираните доказателства за тяхната ефективност, които бяха окачени по стените. Сетне зърна сгънат вестник на канапето. Взе го и го разлисти. Страницата за театрални рецензии на „Лъндън Таймс“. Заглавието гласеше:

ТРУПАТА „ВИКТОРИЯ“ ПОСТАВЯ „ХАМЛЕТ“

ТРИУМФ НА АМЕРИКАНСКИЯ ТРАГИК ТОЛБЪТ

— Никога не съм разбирал това — каза сър Джон и Лорънс с изненада видя, че баща му стои непосредствено до него. Не беше чул приближаването му. — Имам предвид актьорската игра. Да се представяш за някой друг... Но си давам сметка, че ти си прочут заради това. Това е причината да си известен. Някой ден може би ще проумея за какво е целият този шум.

Лорънс хвърли вестника на писалището.

Сър Джон обърна скоча си наведнъж и докато си наливаше нов, забеляза, че Лорънс гледа красивия портрет на Солана Толбът, който висеше над камината. Старецът отпи голяма глътка от питието си.

— Тя беше толкова красива — промърмори Лорънс.

— Тя много ви обичаше.

Когато Лорънс се обърна към баща си, устните му почти се бяха изкривили в характерната презрителна гримаса.

— Защо тя посегна на живота си.

Сър Джон дълго мълча преди да отговори.

— Не знам — каза той накрая тихо.

Но пламъците на яростта отново се разгоряха в сърцето на Лорънс и той премина в настъпление.

— Ти ли й направи нещо?

Баща му се извърна и погледна сина си с такава искрена болка в очите, че Лорънс трепна.

— За какъв ме взимаш, Лорънс? И какви чудати и невероятни истории си си съчинил за мен?

— Не отговори на въпроса ми — отвърна рязко Лорънс.

— Майка ти беше царствено създание. — Сър Джон остави напитката си настрана, направи няколко крачки и се спря пред сина си. Очите му сезираха в Лорънс няколко мъчителни секунди преди да заговори: — Аз я обичах с цялото си сърце и тя никога не ми даде повод дори да й повиша глас, камо ли да вдигна ръка срещу нея. Майка ти ми липсва ужасно всеки отделен момент от живота ми.

Лорънс отвори уста да заговори, но сър Джон тръсна глава. Очите му бяха влажни от непролетите сълзи.

— Никога не срещнах друга като нея. Такива като нея се явяват рядко на този свят. Ако приемем еволюцията за факт, тя е от този тип, който трябва да култивираме, за да се оттласнем колкото може подалече от дивачеството на нашите предци и варварщината на

човешката раса в настоящия ѝ вид. Възможно е, обаче, да не сме готови за тази стъпка напред, а може би и не я заслужаваме. Или пък жени като майка ти не е трябвало да се раждат в един толкова размирнен, покварен и ужасен свят като нашия. Този свят я потискаше и разкъсваше сърцето ѝ. Животът я изправи пред твърде много ужаси. Майка ти беше храбра и силна, но най-накрая, въпреки цялата ѝ съпротива, тя... се предаде. — Очите на сър Джон горяха при мисълта за онова, което бе изгубил. Той преглътна и премигна бавно, сякаш опомняйки се къде е и на кого говори. — Отговорих ли на въпроса ти? — каза накрая тихо възрастният мъж.

— Аз... не знам какво да... — Лорънс почувства сърцето му да се обръща в гърдите му. Независимо колко пъти беше репетирал този разговор в главата си, той никога не беше предвиждал, че ще чуе тези реплики. Изненада го както тяхната честност, така и съдържанието им. Те се забиха като клинове в сърцето му. Надникна дълбоко в очите на баща си, търсейки лъжата, търсейки чудовището, за което го бе смятал... но видя само ужасната божа, която никога не си беше отишла. И сега разбра. Разрухата в имението, отказът от всякакви грижи, отчуждението от хората. Баща му не беше откъснатото от света чудовище, за каквото го беше мислил. Причината беше покрусата, самотата и непреодолимата мъка.

Лорънс затвори устата и очите си и си пое дълбоко въздух. Когато отвори отново очи, той каза:

— Да.

Сър Джон мълча дълго, преди накрая да кимне с глава.

— Днес видях Бен — рече Лорънс, променяйки темата. — Какво създание би могло да направи такова нещо?

— Нямам никаква представа — отвърна сър Джон, извърщайки лице към огъня. Той търкулна чашата си напред-назад между дланите си. — Виждал съм на какво е способна мечката гризли. Бенгалският тигър. Най-свирепите зверове в природата. Но... никога не съм виждал подобно нещо.

Възможно ли е да го е направил човек?

Сър Джон стрелна сина си с поглед.

— Човек? Имаш предвид някакъв безумец, който броди из пустошта? — Той поклати глава. — Откакто това се случи, съм обходил всяка педя земя в района. Щях да го открия с кучетата си. Но

човек никога не знае. От друга страна, раните са толкова ужасни, та... си мисля, че само човешко същество е способно на такова безпричинно злодеяние. Животните убиват за храна или за да защитят малките си. Те не са жестоки, а онова, което е причинено на Бен и онези другите хора, говори за... изключителна жестокост. Сякаш самото страдание на жертвите е било истинската цел на това деяние.

— Местните хора обвиняват циганите — рече Лорънс.

— Те стоварват всички злини на света върху циганите. Ако теле се роди мъртво или петелът пее, не когато му е времето, виновни са циганите.

Лорънс бръкна в джоба си и извади оттам медальона. Той го провеси за сребърната верижка и металният кръг се завъртя бавно, улавяйки топлата светлина на огъня.

— Това беше сред нещата на Бен.

Сър Джон се взря в сина си, преди да вземе медальона. После го разгледа по-отблизо, отпивайки от уискито си.

— Хм. Свети Колумбан. Ирландски светец. Любимецът на калайджиите и циганите.

— Значи... Бен е имал нещо общо с тях?

— Да. Понякога местното дворянство плаща такса, в замяна на което циганите свеждат престъпленията си до минимум. Това несъмнено е изнудване, но се прави често. И тук, и другаде — вероятно навсякъде. Ние им даваме нещо като десетък, за да си гарантираме, че престоят им по нашите земи ще бъде взаимно поносим. Обикновено те си тръгват, след като продадат на местните момчета всичкото вино и тъмнокоси дами, които могат да понесат. — Сър Джон подаде медальона на Лорънс и извърна лице от пронизателния поглед на сина си. Спря се, за да погледне отново портрета на красивата жена, която двамата бяха обичали — и все още обичаха — после мина през голямата стъклена врата, която водеше към вътрешния двор.

Лорънс изпрати баща си с поглед. И едва сега осъзна, че го вижда в истинската му светлина. Това не беше злодеят от безбройните му страхове. Това не беше виновникът от тъмните кътчета на въображението му. А неговият баща. Самотен човек, измъчван от скръб. И стара, и нова.

Скръб, която Лорънс споделяше и знанието за това отвори в душата му врати, които той смяташе, че са заключени завинаги.

Лорънс избърса сълзите от очите си и последва баща си навън.

* * *

Вътрешният двор беше широк и опасан със старинна ограда от миналия век. Силуетите на дърветата отвъд нея се мерзелееха смътно във вечерните сенки, но по-високите им клони бяха обагрени в сребърно от сиянието на пълната луна. Сър Джон се беше привел над окуляра на великолепен стар телескоп, който вероятно беше шедьовъра на неизвестен майстор-оптик. Възрастният мъж завъртя шлифованите месингови колела с вещи движения.

— „Тази бледна жена, назована луна, оградена с огньове студени...“^[1] — изрецитира той тихо.

Лорънс се покашля леко.

— Старият натурфилософ, както виждам. — Той се приближи и проследи посоката на телескопа в мрака. — Винаги съм обичал да съзерцавам нощното небе с теб.

Ръката на сър Джон трепна за момент и сетне продължи да регулира телескопа.

— Да. Спомням си, че беше така.

Някъде далече в тъмнеещите гори нощна птица нададе въпросителен писък.

— Татко... — поде Лорънс тихо, — мислил ли си някога колко различно би могло да бъде...

— Никога — прекъсна го сър Джон, сякаш се беше боял от този въпрос през цялата вечер, сетне прочисти гърлото си. — Няма смисъл да тръгваме по този път. — Когато заговори отново, гласът му беше малко по-силен от шепот: — Съжалявам само, че не се погрижих за теб по-добре — рече сър Джон. И че те изпратих в онзи дом.

Лорънс се извърна. Това беше почти непоносимо. Зад него сър Джон се занимаваше с телескопа, очевидно търсейки начин да прикрие смущението си.

Старецът се покашля отново и когато заговори, гласът му беше безстрастен и надменен:

— Тя упражнява огромно влияние.

— Луната ли? — попита Лорънс, сепвайки се леко.

Сър Джон вдигна глава и погледна към Лорънс, но от този ъгъл лицето му беше в сянка.

— Тя е темата на нашия разговор.

— Ти винаги говориш за нея като за жена.

— Така е наистина — съгласи се сър Джон и се наведе над окуляра. — Силата ѝ е неуловима и изкусна, също като тази на жената. И абсолютна, Богинята на лова, както я наричат в древните легенди.

Той се изправи и вдигна ръка от телескопа, Лорънс кимна и се наведе да погледне, при което чудното съоръжение приближи лика на луната само на ръка разстояние. Сега тя се виждаше със съвършена яснота. Студена, могъща, сияйна... и безкрайно самотна.

И враждебна.

Лорънс вдигна глава от телескопа, чувствайки през него да минава студена вълна, сякаш стоеше потънал до колене в безвъздушния безрадостен прах на тази древна скала.

Баща му се наведе да погледне отново и на Лорънс му се стори, че улавя на лицето му лека усмивка. Те стояха там, Лорънс и сър Джон, загледани в луната, всеки по свой начин.

— Лорънс — каза сър Джон, все още притиснал око в окуляра, — радвам се, че си у дома.

Лорънс не знаеше как да отговори на това. Никога не се беше подготвял за подобен момент и затова не каза нищо от страх да не изрече нещо, което не трябва. Той отпи от скоча си и продължи да гледа баща си, който наблюдаваше голямата ледена Богиня на лова.

За пръв път през целия си живот, обаче, Лорънс Толбът се чувстваше така, сякаш си е у дома.

Над него, ясна сред безкрайния мрак, луната го гледаше и се смееше. Единственото, което Лорънс чу, беше шепотът на нощния вятър.

[1] Пърси Биш Шели, „Облакът“, пр. Цв. Стоянов. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Лорънс каза лека нощ на баща си и се оттегли. Качи се по стълбите с ръце в джобовете, заровил замислено брадичка в гърдите си. Сингх се беше погрижил да отключи стаята му и да я проветри и Лорънс почти машинално стигна до нея. Но когато протегна ръка към дръжката, чу женски глас от коридора. Обърна се и видя, че вратата на Бен е леко открената и отвътре се разлива светлина.

Спря се за момент по средата на коридора, после пристъпи предпазливо към някогашната стая на брат си. От другата страна на резбованата врата се чуваха приглушени женски гласове.

Сега или никога, помисли си той и почука тихо.

Миг по-късно вратата се отвори още малко и там се показва неприветливото око на строга слугиня.

— Мога ли да ви помогна, сър?

Лорънс беше много по-висок от слугинята и видя над главата ѝ голямото тоалетно огледало, което стоеше в далечния ъгъл. И в него отражението на Гуен Конлиф. Тя беше с гръб към вратата, наполовина извърната към огледалото, и затова не видя, че я гледа. Дъхът на Лорънс секна. Гуен беше само по фуста и в този момент разсеяно обличаше пенъоар от тънък газ. За миг Лорънс зърна кремавата белота на кожата ѝ от кръста нагоре. Тялото ѝ беше слабо и изваяно, с пълни гърди, увенчани с изящни розови зърна. Тя нямаше нито белег, нито недостатък и Лорънс се любуваше на чистата ѝ красота — непреднамерена и безизкусна, почти като богиня. Миг по-късно Лорънс сведе поглед към слугинята, сякаш за да ѝ каже, че не желае да се натрапва в уединението на тази стая.

— Бих искал да разменя няколко думи с мис Конлиф. Аз съм Лорънс Толбът.

Слугинята го изгледа проникателно и Лорънс почти се изчерви. Слава богу, че коридорът беше зле осветен.

— Момент, сър — каза тя със стиснати устни и затръшна вратата малко по-силно, отколкото беше необходимо.

Лорънс се загледа в дървената плоскост и въздъхна.
— Вие, сър — каза той на сянката си, — сте невероятен дръвник.

* * *

На долния етаж сър Джон беше потънал в мисли, докато свиреше на пиано. Пръстите му галеха клавишите, извличайки от тях копнежна музика от минали времена. Това не бяха конкретни произведения, а отделни откъси от различни композитори, преплетени със собствените му тъжни импровизации.

Къщата около него беше огромна, построена с гредите от дървета, стари наполовина колкото Британската империя. Много от камъните в ъглите на салона бяха взети от някогашни римски укрепления и мостове. Декорът отразяваше древните вярвания на стотици култури. Всичко в „Толбът Хол“ говореше за възраст и теченията, които бродеха по коридорите, нашепваха отдавна забравени тайни.

Сър Джон харесваше старинния дух на дома си. Ценеше неговата неизменност и здравина. В много отношения той отразяваше собствения му живот — нещо, което беше станало по-мъдро и по-силно с годините. И макар да имаше паяжини по ъглите и сипки на таванския етаж, къщата беше солидна. Както винаги. Също като сър Джон, независимо от възрастта му.

Той продължаваше да си играе с клавишите. Самсон седеше до него, бистрите му кафяви очи бяха приковани в бледите ръце на господаря му, а големите му уши бяха бдителни за всеки шум в къщата. Когато Лорънс се бе спрял пред стаята на Гуен, Самсон Долови леката промяна в тежестта върху дъските на пода. Когато Лорънс тръгна бързо към стаята си, Самсон не пропусна нито една от приглушените му стъпки. Кучето беше в пълно съзвучие с „Толбът Хол“. А когато чу още по-тихите стъпки на Гуен, Самсон изпъхтя тихо.

Без да пропуска нито тон, сър Джон хвърли поглед към кучето си и вдигна очи към тавана с многозначителна усмивка.

И докато продължаваше да свири, тази усмивка не изчезна нито за момент от лицето му.

* * *

Лорънс тръгна бавно по коридора и седна на едното от двете кресла, които стояха в къта за разговори. Преди години този кът беше играл ролята на навигационната стая на капитан Нелсън, докато той планираше унищожаването на френската флота при Трафалгар. Лорънс беше винаги Нелсън, а Бен бе един от капитаните му. В други случаи беше сламената колиба, в която Робинзон Крузо — Лорънс, и Петкан — Бен, обмисляха как да се справят с пиратите. Докато чакаше, Лорънс се наведе и погледна под страничната облегалка. Инициалите все още си бяха там. БТ и ЛТ, Резки, издълбани с нокти, върху които отдавна бе минала четка с лак. Споменът го накара да се усмихне.

— Мистър Толбът?

Той се беше унесъл толкова дълбоко в мислите си, че изобщо не чу приближаването ѝ и скочи неспокойно на крака като младеж на официален прием. Но актьорът в него се разбунтува срещу тази проява на глупост и на лицето му веднага се изписа приветлива усмивка.

— Мис Конлиф.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза тя, когато той ѝ посочи съседното кресло. Гуен се настани, намествайки грижливо полите на стегнатата си брокатена роба. Лорънс долавяше ясно натрапчивото присъствие на слугинята в дъното на коридора, с лице строго като на иконом и ръце, скръстени пред едрата ѝ гръд. Той нямаше никакво желание да предизвиква същество, излъчващо такава свирепост.

— Съжалявам, че се срещаме при такива обстоятелства. — Той се пресегна към масата и взе малката кесия с вещите на Бен, която бе сложил там. Тези неща са на Бен. Той би искал да ги задържите.

Но веднага стана ясно, че тя е виждала тази кесия и преди. Очите ѝ проблеснаха, когато я пое, и след като я сложи в скута си, Гуен погали нежно старата кожа. Сетне я отвори и извади дагеротипната снимка, на която беше самата тя. Споменът, може би за щастливия ден, когато е била направена, я разтърси и от гърдите ѝ се откърти ридание. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ако... ако има нещо, от което се нуждаете... — каза Лорънс, почувствал се изведнъж огромен и тромав. — Каквото и да е, моля ви кажете ми.

Тя вдигна глава от снимката и Лорънс видя все още насълзените ѝ очи да проблясват хладно.

— Искам да знам какво се случи с него — каза Гуен, без гласът ѝ да потрепне.

— Също и аз. И за целта ще направя всичко, каквото мога.

Тези думи, това обещание, разчупиха крехката ѝ решимост и тя избухна в сълзи. Лорънс придърпа бързо креслото си към нея, взе я в прегръдките си и замилва главата ѝ, когато тя зарови лице под брадичката му.

Слугинята пристъпи решително към тях, но Лорънс улови движението ѝ и поклати леко глава. Жената се спря, без да изпуска от поглед господарката си, но сетне кимна и остана на поста си.

Лорънс държеше Гуен в ръцете си, докато тя плачеше. Риданията ѝ бяха толкова дълбоки, мъката ѝ толкова огромна и искрена, че той се запита дали до този момент тя бе имала възможност да я изплаче. Нямахше съмнение, че сър Джон не ѝ беше предложил рамото си. Лорънс се чувстваше ужасно, че не е в състояние да ѝ помогне, но беше доволен, че може да направи поне това. Сълзите ѝ пареха гърлото му като киселина и той с усилие на волята сдържа собствените си ридания.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Лорънс знаеше, че няма да може да спи много тази нощ, ако изобщо успееше да мигне. Твърде много неща се бяха случили. Твърде много неща все още се случваха. Погребението на брат му беше утре, а годеницата на брат му беше малко по-надолу по коридора. Мислите на Лорънс течаха като живак от единия към другия, от мъката по неговата загуба към чувството за вина заради желанията му. Сънят нямаше да дойде.

Той крачеше напред-назад из стаята си. Пиеше уиски, вираше се в сенките и си спомняше смеха и детските разговори от отдавна минали години. Всичките му вещи и тези на Бен бяха в тази стая. Когато Лорънс замина след смъртта на майка им, Бен очевидно се беше преместил в друга стая, оставяйки тук всичко, което можеше да му напомня за детството им. Лавиците бяха пълни с играчки на пружина, оловни войници и тенекиени оръжия. На закачалката в ъгъла все още висяха червените плащове от приключенията им като римски войници и мушамите, с които крачеха по палубите на въображаеми кораби. Детско конче люлка, облегло на стената, близо до него бухалка за крикет и камара от очукани кубчета. Цветовете им бяха избледнели като стара фотография... също като собствените му спомени, които с годините бяха изгубили яснота и плът.

В далечината, на мили от имението, се разнесе тътен на мълния, приглушен и сърдит като стар дракон, който е прочистил гърлото си. Лорънс почти се усмихна, мислейки си как Бен го беше убедил, че гръмотевицата е гласът на драконите, но сетне друга мисъл заби нокти в ума му, прогонвайки предишния образ. Проехтя още една мълния, а Лорънс стоеше там, вирайки се в голямото легло с балдахин, връщайки се към нещо, което се беше надявал никога повече да не си спомни. Не и тук.

* * *

На изток отново проехтя тътен и потрепването на гредите на старата къща изтръгнаха младия Лорънс Толбът от съня му за дракони. Сърцето му беше в гърлото му. Той изпълзя от леглото си, прекоси студения под и отиде при леглото на Бен. Наведе се над спящия силует и прошепна:

— Бен! Събуди се!

— Ъ-ъ... късно е... спи ми се...

Лорънс раздрусра рамото му.

— Чух нещо.

Бен се изправи на лакти и се заслуша, все още със затворени очи.

— Това е само бурята — каза той, бухна се отново в леглото и дръпна завивките над главата си. Скоро изпод одеялото се чу тихо хъркане.

На лицето на Лорънс се изписа обезсърчение, но не се върна при леглото си. Вместо това остана да стои там, приведен, наклонил леко глава, за да чува по-добре.

И после отново. Същият странен звук. По-скоро ръмжене, отколкото тътен, но приглушено. Отвън ли идваше... или отвътре? Лорънс тръгна плахо към вратата и завъртя дръжката, колкото може по-тихо, опитвайки се да разбере какво беше чул.

Тишина.

Събирайки целия си оскъден кураж, Лорънс излезе предпазливо навън като човек, който пристъпва върху тънък лед. Пренасяше тежестта си ту на единия, ту на другия крак, за да избегне скърцането на дъските на пода. Коридорът изглеждаше дълъг цяла миля и когато навън проблесна светкавица, сенките изведнъж се завъртяха, създавайки илюзията, че всички еленови глави поглеждат към него, търсейки бледия натрапник със стъклените си очи.

Лорънс се придвижваше настрани с гръб до стената, поглеждайки ту в едната, ту в другата посока, за да се увери, че сенките са само празен въздух, и че няма да бъде сграбчен изневиделица от нечия ръка с хищни нокти. Неведнъж беше сънувал чудовища в мрака — странни безформени създания, които се спотайваха в черната гора, душейки въздуха в търсене на храна. Баща му и Сингх винаги се усмихваха, когато им разказваше за тях, уверявайки го, че гората не е страшна, и че къщата е непристъпна крепост, но Лорънс винаги си мислеше, че те му казват това, само за да

го успокоят и да го предпазят от истината. Той продължи да вярва, че в мрака може би има чудовища.

Мълния разтърси прозорците и докато грохотът още отекваше, На Лорънс му се стори, че чува другия звук, онзи, който го беше извадил от съня му. Онзи непреодолим шум, за който знаеше, че е произведен от нещо, което не трябваше да бъде там. Спря се пред стълбите към долния етаж, близвайки неспокойно сухите си устни. Трябваше ли да събуди баща си?

Не! Баща му беше заминал някъде по работа.

Тази мисъл ужаси Лорънс. Защо ги беше изоставил, когато се задаваше такава буря. Баща му имаше пушки и беше убивал мечки, глигани и всякакви други животни. Той несъмнено не се страхуваше от нищо в гората... но осъзнаването, че сега неговият герой и защитник не е тук ужаси Лорънс до мозъка на костите.

А Сингх?

Но стаята на Сингх беше чак в другия край на къщата. А с всички тези сенки по коридорите това беше все едно да е откъм тъмната страна на луната.

Гръмотевица стовари юмука си върху стените на „Толбът Хол“ и цялата къща потрепери. Лорънс погледна през рамо и можеше да се закълне, че еленовите глави се извърнаха към него, разклонените им рога бяха остри като ножове, а очите им блестяха с неестествена жестокост. Той отстъпи и тръгна заднешком по стълбите. Първо няколко стъпала, после още няколко и когато удари следващият гръм, момчето се обърна и се затича надолу по извитото стълбище. Босите му крака шляпаха отчаяно по ледените дъски. Навън беше излязъл вятър, който виеше диво и проникваше през всяка пролука и под всяка врата. Вятърът се надигна, докато се превърна в пронизителен писък и Лорънс искаше да си запуши ушите, но в същото време се почувства някак *привлечен* от него. Той фучеше и го зовеше, докато разкъсваше нощта.

Лорънс пробяга последните няколко стъпала и се затича по страничния коридор към задната врата, която водеше към зимната градина на майка му. Тя, разбира се, нямаше да е там по това време, но това беше място, където Солана Монтроса винаги се чувстваше в безопасност, и където понякога четеше на синовете си. Въпреки стъклените си стени градината повече му приличаше на крепост от

тази грамада от камък и дърво. Затова той тичаше натам с всичка сила, преследван от сенките и грохота на гръмотевиците. А стонът на вятъра се надигна, докато накрая се превърна в писък на банши^[1].

Проблесна толкова силна светкавица, че целият коридор стана на ярко бели и черни фрагменти, очертавайки всяка извивка на украсената градинска врата от ковано желязо. За момент стъклата на парника придобиха млечноматов оттенък и сетне всичко потъна в мрак. Но не и преди Лорънс да стигне до голямата двойна врата и да сграбчи гладките студени дръжки.

Воят на вятъра беше като нажежена до бяло игла в мозъка му.

Когато отвори вратата, фученето стана дори още по-силно и за момент му се стори, че това изобщо не е вятърът, а нечий отчаян писък. Когато влезе предпазливо вътре, върху него се стовари силна въздушна струя и тогава разбра защо чуваше вятъра толкова добре. Външната врата на зимната градина зееше отворена към естествената градина отвъд нея и крилата ѝ се люлееха напред-назад, блъскани от талазите дъжд. Парникът беше целият във вода, която стигаше до глезените му, изпращайки ледени тръпки в плътта му. А в това време воят продължаваше. Хипнотизиран за момент, погълнат от тъмната магия на ветрищата, мълниците и потоците дъжд, Лорънс тръгна напред като сомнамбул, неспособен да спре премръзналите си крака. Очите му мигаха, за да прогонят капките дъжд, когато мина през вратата, излизайки в градината навън.

Гръмотевиците трещяха една подир друга и между тях продължаваше воят на вятъра. Лорънс се спря.

Светът се спря.

Той се загледа във водата, която прииждаше към него от края на вътрешния двор. Тя беше черна под сенките на нощта, но дори когато проблеснеше светкавица, пак си оставаше черна.

Лорънс се намръщи в недоумение.

Как беше възможно дъждът да е черен?

Той проследи с поглед водата, която бягаше по пукнатините на керамичните плочи към основата на големия каменен фонтан, върху която имаше барелефи с птици, катерички и шишарки.

Проблесна нова светкавица, но този път по-слаба, като че ли бурята стихваше. И тогава Лорънс видя нещо, което беше непонятно за

него. Пред фонтана беше коленичил мъж, с наведена като за молитва глава. Раменете му се тресяха, докато стоеше там.

Лорънс познаваше тези рамене, дрехите.

Татко?

Как? Как беше възможно татко да е тук, след като беше заминал някъде по работа? Защо беше тук?

Просветването на следващата мълния разкри нещо още по-странно, защото Лорънс видя, че баща му не беше сам, докато стоеше коленичил до фонтана. Той беше обвил ръцете си около друг човек, придържайки го до гърдите си.

Жена.

— Мамо? — прошепна Лорънс.

Вой разкъса нощта и се извиси към тъмното небе, когато сър Джон вдигна глава, крещейки към бурята. В този момент положението на тялото в ръцете му се промени и Лорънс видя ръката на майка му да пада отпуснато върху мократа земя. Черният дъжд валеше, от ръката ѝ, от тялото ѝ, от кожата ѝ. Тъмна река, която се стичаше от нея и се носеше по каменните плочи към Лорънс.

— Майко...? — извика Лорънс отново и този път баща му чу слабия му жаловит глас. Сър Джон се извърна, все така притискайки Солана до гърдите си. Когато проблесна нова светкавица, Лорънс видя линиите на ужасна невъзможна мъка, врязани дълбоко в лицето му. Очите на баща му тъмнееха, изпълнени със скръб, ярост и гняв пред непоносимата загуба.

Сър Джон отвори уста и нададе вик на отчаяние, който раздра нощта. Лорънс почувства чернотата на бурята да се събира около него, впивайки се като пръсти около гърлото му и след това собственият му вик се извиси към небето при трясъка на следващата мълния.

И сетне нямаше нищо друго освен мрак.

[1] Дух от келтската митология, чийто вледеняващ писък вещаел смърт. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Лорънс лежеше на леглото си и се взираше в тъмния таван. Чувстваше се безкрайно стар, изхабен и негоден за нищо. Смяташе, че се е избавил от спомените си от онази ужасна нощ. Майка му беше в гроба от трийсет години и оттогава той не беше стъпвал в „Толбът Хол“.

Но камъкът и дървото на къщата като батерия бяха съхранили всеки малък детайл от трагедията и сега образите се връщаха отново и отново в главата му. Колкото и уиски да пиеше, спомените оставаха неумолими и непобедими. Всяка малка подробност от онази нощ оживя в ума му... а също и онова, което последва...

* * *

Черната карета не беше катафалка, но приличаше на такава. Масивна и тежка, прозорци със завеси и четири черни коня, водени от кочияш с мрачно лице и черен костюм.

Младият Лорънс само смътно съзнава, че го отвеждат. Умът му не възприема времето, движението и действието по ясен и съдържателен начин. Той има чувството, че се носи във въздуха. Когато чува гласове, не знае кому принадлежат. Гласът на баща му е глас на непознат. Другият глас — хората го наричат д-р Хонегер — му е също толкова непознат. Лорънс не е в състояние да свързва хората с реалността, защото нищо не е реално.

Всичко това е само сън. Кошмар. Той знае това, защото не може да не е кошмар. Не може да не е кошмар онова, което видя миналата нощ в градината. Черният дъжд. Тялото на майка му. Необузданата мъка на баща му. Тези неща са невъзможни в реалния свят... те принадлежат на тъмните сънища. Лорънс разбира това. По същия начин както разбира, че черната карета и д-р Хонегер не принадлежат на света на будните. А черните коне и тази странна сграда — всички

тези неща също са фрагменти от един кошмар. Бурята направи това. Тя беше прекалено оглушителна, прекалено силна и разруши света. А вятърът и дъждът отнесоха здравия разум.

Лорънс мисли за тези неща несъзнателно. Умът му е застинал в уродливи изопачени форми и яснотата е отмита от черния дъжд в канавката.

Очите на Лорънс виждат думи, изписани върху табела пред някаква сграда, но тези думи са непонятни. Те не му принадлежат, не могат да се поберат в този свят. В неговия свят няма *Дом за лунатици* „*Ламбът*“, а дори и да имаше, той нямаше да е там и баща му не би го отвел на такова място. Просто така става в кошмарите. Странни неща, лишени от смисъл, които умът не може да проумее.

— Бедното момче — казва нечий глас. Лорънс не знае чий е този глас и не го е грижа.

Той поглежда нагоре с очи, които са сухи, защото дълго не е мигал, но това не му пречи. Би му пречило в някакъв друг свят. Нито пък чувства убождане, когато иглата се забива в него. Това е само болка и тя също не му принадлежи.

Единственото, което му принадлежи, е мракът. Чувства как той се събира над него и го затиска и докато потъва в тъмнината, чува гласа на майка си, който пее стара испанска приспивна песен. Знае, че трябва да запомни думите. Но не може и това някак си не го тревожи.

Чернотата е толкова мека и гладка, и покрива всичко...

* * *

Връщайки се назад, припомняйки си с жестока яснота тези натрошени образи от момчешките си дни, Лорънс сложи ръце върху очите си в опит да отрече дори пред себе си, че плаче.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Погребаха Бен Толбът на другия ден. За погребенията обикновено се смята, че стават в мрачни дни, под сиви небеса, от които вали студен дъжд, но този ден слънцето упорито грееше и клоните на дърветата бяха пълни с глупави птички, пеещи жизнерадостно, сякаш болката и мъката не бяха отровили въздуха в Блекмор.

Погребалното шествие започна от църквата, където намръщения пастор Фиск произнесе дълга и монотонна проповед за преходността и крехкостта на живота. По време на службата Лорънс седеше до баща си и гледаше с омраза към стария викарий. Да се смесва скръбта с религиозното чувство за вина според него беше най-големият грях. Не беше ли достатъчна мъката от невъзвратимата загуба?

От време на време Лорънс поглеждаше крадешком наляво към сър Джон, който седеше като истукан, без да допусне дори и следа от емоция на лицето си, и надясно към Гуен Конлиф, която се беше прегърбила под тежестта на искрената си скръб. Тя се беше вкопчила в баща си, плачеше непрестанно, и Лорънс беше убеден, че думите на свещеника допълнително я гнетяха. И точно когато гневът му стигна до точка, когато беше готов да скочи и да прати пастора Фиск по дяволите, проповедта свърши. Паството стана и запя химн във възхвала на Божията милост, който поне не осъждаше хората за това, че са живели. И след това всичко свърши. Или поне църковната част.

Оттам ковчегът беше натоварен на катафалка, теглена от четири смолисточерни коне, и процесията пое към гробището. Пътят дотам за съжаление беше много по-дълъг от проповедта. В Църквата Лорънс поне имаше нещо конкретно, към което да насочи гнева си и чувството на безсилие, но сега му се струваше, че погребалното шествие се влачи прекалено бавно към мястото, където тялото на Бен щеше да почива завинаги. Да почива, да гние. И вероятно да бъде забравено след малко повече от поколение. Нямаше други Толбъткови освен Лорънс и той нямаше никакво намерение да се върне да живее в имението. Съдбата беше отредила Бен никога да не се ожени за Гуен. Той нямаше синове,

които да продължат името му, а Гуен беше млада... скръбта ѝ щеше да има край. Скоро тя щеше да се върне в Лондон с баща си и след време разбитото ѝ сърце щеше да се излекува. Сетне щеше да се омъжи за друг мъж и Бен щеше да се превърне в бележка в книгата на нейния живот. Смъртта му щеше да стане част от местния фолклор на Блекмор и той щеше да бъде запомнен повече с това как е умрял, а не как е живял.

Такива мисли терзаеха Лорънс и докато вървеше след катафалката, по лицето му течеха сълзи. Щом небето отказваше да плаче за Бенджамин, тогава сълзите на Гуен Конлиф и Лорънс Толбът щяха да служат като заместител, въпреки че тези сълзи капеха и изчезваха безследно в студената прашна земя под стъпките на хора, които крачеха в шествието повече по задължение, отколкото от искрено чувство.

* * *

Край гроба пасторът отново заговори, но този път беше кратък и не се отклони от стиховете в Светото писание. Към този момент Лорънс вече толкова се беше настроил срещу глухия стар глупак, че вътрешно се присмиваше на жалкото му изпълнение.

След края на словото опечалените хвърлиха ритуалната шепя пръст върху ковчегата, Гуен разпиля букет рози върху него и остана само жестоката истина, че Бен отиваше завинаги в земята. Това беше краят на всички неща за брата на Лорънс и докато гледаше как спускат ковчегата в студения гроб, той почувства сърцето му да потъва по дълбоко в гърдите му. Знаеше, че то щеше да остане завинаги там, също както и Бен щеше да остане завинаги в пръста на Блекмор, докато и самото слънце изгаснеше и се превърнеше в застинала лава.

На Лорънс му се искаше да изкрещи. Но не го направи.

Вместо това стоеше там и плачеше. За брат си. За майка си. За възможностите, които бяха пропуснати завинаги. И за себе си.

Участниците в погребението започнаха да се разпръскват. Накрая остана само Гуен, която стоеше от другата страна на гроба срещу Лорънс. Не си бяха казали нито дума през цялата сутрин, с изключение на целувката по бузата преди тръгването към църквата. Очите ѝ бяха

зачервени също като на неговите и сега тя ги вдигна от гроба, за да погледне Лорънс.

Нямаше думи, които да опишат онова, което Лорънс чувстваше в този момент. Той ѝ кимна, Гуен му отговори по същия начин и макар да не може да разчете ясно онова, което очите ѝ изразяваха, той знаеше, че между тях се е установила някаква връзка.

Баща ѝ я улови за ръката и я поведе, но за един кратък миг тя се обърна и погледна назад. Не към гроба, а към Лорънс.

Той остана да стои там дълго, наблюдавайки я как се отдалечава.

Избърса лицето си с ръце, сякаш там имаше нещо повече от сълзи и когато се обърна, видя баща си да стои при долната част на гроба. Сър Джон гледаше към хълма, където бащата на Гуен ѝ помагаше да се качи в каретата, но сетне се извърна и срещна погледа на Лорънс. Зад стъклата на тъмните му очила очите на сър Джон като че проблясваха дори с повече разбиране за смисъла и дълбочината на този момент, отколкото Лорънс бе в състояние да осъзнае. Без да каже нито дума и без най-малка промяна в израза на лицето му, старецът се обърна и закричи по алеята между гробовете към пътя.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

След един изключително потискащ обяд, по време на който трябваше да бъде учтив към хора, които не харесваше, да се преструва, че си спомня роднини, които никога не беше срещал или не помнеше, и нямаше възможност да размени нито дума насаме с Гуен, Лорънс излезе от къщата. Тръгна по моравата и пое по една пътека, която се виеше в продължение на около миля между високите дървета в гората.

Миналата вечер, когато даде на Гуен нещата на Бен, Лорънс неволно задържа едно от тях. Беше останало случайно в джоба му и го намери, докато се обличаше за погребението. Вървейки, той го извади и го разгледа. Медальонът на св. Колумбан сякаш внушаваше различни настроения в зависимост от светлината, която падаше върху него. Под ярка слънчева светлина светецът като че ли успяваше да задържи вълците назад с някаква свята сила, но когато върху медальона паднеха сенки, се създаваше впечатлението, че е дошъл последният момент от живота му.

На лицето на Лорънс се появиха бръчки и останаха там, когато мекият торф на гората свърши и теренът стана скалист. Той вдигна глава, учуден колко далече е стигнал. Изненадата му стана още по-голяма, когато разбра, че не е единственият човек, който беше вървял по тази стара пътека през този ужасен следобед. Петдесетина метра по-нататък Гуен Конлиф стоеше на ръба на скала, надвиснала над дълбока клисура, която бележеше края на обширното имение „Толбът“.

Докато вървеше към нея, Лорънс беше поразен от невероятната красота на мига. Гуен, в траурни дрехи, стоеше с високо вдигната глава и оглеждаше панорамата от планини, обрасли с дървета склонове и вечното синьо небе. Това беше картина с особено великолепиe, която накара дъха му да секне и той забави крачка, за да отдалечи момента, когато тя щеше да го забележи и да се обърне, разваляйки магията на тази съвършена красота.

Но докато се приближаваше, Лорънс видя колко близо стои тя до ръба на скалата. Страхувайки се да не я стресне, той извика тихо името

й, няколко метра преди да стигне до нея.

— Здравейте?

Гуен наистина се сепна, но не направи грешната стъпка. Вместо това се обърна към него, бдителна, сериозна и с някакъв странен израз в очите. Тя го изчака да се приближи и кимна към скалистите издатини и пътеките, които се виеха под тях.

— Бен ми каза, че сте играли тук като деца.

Лорънс се надвеси леко и огледа потъналата в сенки клисура. Както и когато беше момче, дълбочината ѝ и затаената в нея заплаха не го плашеше.

— Това беше нашето убежище.

— От какво сте бягали тогава?

Лорънс се изправи и се извърна към нея.

— Искате да кажете от кого?

Гуен се замисли над думите му за момент.

— Познавам баща ви от две години — каза тя. — И през цялото това време, никога не успях да го разгадая. В един момент той беше щастлив и като че ли му беше приятно да бъде с нас, а в следващия изведнъж се изпълваше с дълбоко неодобрение към връзката ни. Бен ми каза, че причината за това е, че му напомням за майка ви. И сега знам, че това е така. След като видях портрета ѝ и вас... разбрах, че това е самата истина. — Тя замълча и сетне добави: — Сър Джон ми каза, че и вие имате същото въздействие върху него.

Присмехулната усмивка сама дойде върху устните на Лорънс.

— И по тази причина ме вкара в дом за душевно болни за цели две години, а след това ме изпрати при леля ми в Америка. Така че ако и аз посегна на себе си, да не е той човекът, който ще ме намери.

— Господи... не казвайте такова нещо...

Но Лорънс поклати глава.

— За съжаление аз често разочаровам баща си.

— Той е изстрадал толкова много — каза тя. — Някои хора не могат да се справят с мъката си. Тя вечно ги терзае и в гнева си те нараняват хората, които обичат. Онези, които им напомнят за...

— Знам това, за бога — каза рязко Лорънс. — Не мислите ли, че съм знаел това през целия си живот? Изгубих майка си, която се самоуби, а също и баща си, който потъна в безумната си скръб. Изгубих брат си, когато ме разделиха с него, и сега го изгубих още

веднъж. Изгубих всичко. Затова не си правете труда да ми обяснявате какво е мъката. Защото тя е дефинирала целия ми проклет живот!

Гуен докосна леко ръката му.

— Знаете ли... Бен много искаше да ви помири някак с баща ви. Ако не приживе, той може би има шанс да го направи след смъртта си.

Студен вятър задуха от клисурата и разроши косата му. Той я отметна от очите си и се загледа в нейните. На няколко пъти отвори уста да ѝ отговори, но всеки път мислите му оставаха неизречени. Те се обърнаха и застанаха един до друг, наблюдавайки как малки облаци се носят като кораби по небесния океан.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тръгнаха към „Толбът Хол“, без да си кажат нито дума повече. Лорънс имаше толкова много неща, които искаше да сподели, но думите на Гуен го бяха развълнували дълбоко и той се оттегли в стаята си да ги премисли.

По залез-слънце чу някакъв шум отвън и когато слезе по стълбите, намери Гуен, баща ѝ и сър Джон да стоят отпред. Малко по-нататък ги очакваше каретата на семейство Конлиф.

Сър Джон стоеше сковано, изпънал гръб, с мрачно сериозно лице. Гуен се наведе да го прегърне, но жестът ѝ беше по-скоро формален и не донесе радост на нито един от двамата им.

— Сигурна ли сте, че не искате да останете още един ден? — рече сър Джон донякъде хладно.

— Баща ми ни е запазил стаи в странноприемницата — каза тя. — Така по-лесно ще хванем влака сутринта.

Бащата на Гуен беше слаб човек с лице и походка на подплашена чапла. Той беше обезсърчен от трагичния обрат на събитията и беше ясно — поне на Лорънс — че старият Конлиф е твърде респектиран от сър Джон. Той се ръкува с него предпазливо и отдръпна ръката си в мига, в който учтивостта го позволяваше. От своя страна сър Джон като че ли намираше нещо забавно в начина, по който въздействаше на Конлиф.

Гуен забеляза Лорънс и появата му сякаш ѝ донесе известно облекчение.

— Лорънс, вие кога се връщате в Лондон?

— След като разбере какво се е случило с Бен.

Всички го погледнаха с изненада, с изключение на Гуен, която кимна. При тези думи тя изправи гръб, вирна брадичка и на Лорънс му се стори, че вижда огън в очите ѝ. Гуен се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Късмет — рече тя.

Но истинският ѝ отговор, прошепнат в ухото му, беше: „Успешен лов.“

Когато се отдръпна, в очите ѝ отново се събираха сълзи и тя тръгна бързо към каретата, която ги очакваше. След момент на неловкост Конлиф се поклони леко на двамата Толбът, понечи да се ръкува със Сингх, но сетне се спря, тъй като не знаеше дали по този начин няма да обиди някого от своята каста, най-накрая кимна нервно на сикха и се завтече след дъщеря си.

Лорънс и сър Джон се изкачиха по стълбите на площадката и изпратиха оттам с поглед каретата, която лъкатушеше надолу по обраслата в бурени алея. Сър Джон пъхна ръце в джобовете си и вдигна поглед от смаляващата се карета към нарастващия мрак на следобедното небе.

— Значи смяташ да разплетеш тази загадка, така ли? — промърмори той.

— Някой трябва да го направи.

— Очевидно нямаш много вяра на глупака Най.

Лорънс поклати глава.

— Да, така е. Той или не знае как да разследва този случай или се страхува да го направи.

— И смяташ, че ще се справиш по-добре от него с тази задача?

— Не бих могъл да се справя по-зле — отвърна Лорънс.

— Може би си прав.

— И освен това съм по-мотивиран. Най вече се е отказал от този случай. Аз няма да го направя.

Сър Джон се вгледа в него за кратко, след това се обърна и отново насочи вниманието си към падащия здрач.

— Това е добре, но твоето разследване търпи отлагане до утре, защото тази нощ ще има пълнолуние.

— Е и? Да не би да смяташ, че ще срещна върколак?

Сър Джон се подсмихна загадъчно.

— Бих те посъветвал да не излизаш днес навън, просто за всеки случай. — Когато Лорънс не отговори, сър Джон продължи: — Предполагам, че знаеш етимологията на думата *лунатик*? Тя, разбира се, идва от *луна*. На латински *lunaticus* означава „поразен от луната“. Хората винаги са знаели, че фазите на луната, нейната мощ и силата ѝ на привличане, влияят на настроенятия на хората със същото

постоянство, с което определят приливите и отливите. При новолуние лудостта надига глава с пълна сила.

— Да — каза Лорънс с ледени нотки в гласа си, — познавам добре звуците, които се чуват в един дом за душевноболни при новолуние.

Сър Джон не каза нищо и само въздъхна дълбоко.

Каретата вече беше изчезнала напълно и над алеята падаше мрак.

— Ще останеш ли у дома довечера? — попита сър Джон.

— Ако настояваш — отвърна Лорънс неохотно.

— Настоявам.

Първата от нощните птици нададе жалостив писък от тъмнеещите дървета.

— Не мога да допусна да изгубя и теб — рече сър Джон и преди синът му да успее да отговори, старецът се обърна и влезе в „Толбът Хол“. Докато Лорънс се взираше в полуотворената врата, хиляди емоции се оплетоха около тръните в сърцето му.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато слънцето се топеше зад есенните дървета, армии от сенки се събираха в гората и над източните склонове и после се спуснаха към „Толбът Хол“. На Лорънс му се стори, че между две дихания светлите стени на къщата и стъклата на прозорците с отраженията в тях изчезнаха и се превърнаха в безформена маса, тъмна като власеница. Баща му си беше легнал рано и къщата беше притихнала и мрачна. Нито една светлинка не трепваше по прозорците. „Толбът Хол“ беше склопил очи за през нощта.

Нито едно от тези неща не смути Лорънс.

Той изведе черния кон от конюшната и го поведе тихо по алеята. Имаше пистолет, затъкнат в колана си, в джоба на палтото си сгъваем нож — подарък от един работник по декорите от Чикаго и напълно заредена тежка ловна пушка в кобура на седлото. Ако луната отново тласне лунатика към пагубна ярост, нека той да заповяда, помисли си Лорънс.

Нека да заповяда.

Когато стигна желязната порта отвъд арката, небето вече беше започнало да придобива призрачно блед оттенък. Луната изгряваше. *Как я беше нарекъл баща ми?* — размишляваше Лорънс. — *Богинята на лова.*

Така да бъде. Устните му се изкривиха и на лицето му се изписа свирепо изражение. Нека убиецът на Бен да дойдеше. И тогава щеше да открие, че ловът вече е започнал.

— Нека да дойде — прошепна той дрезгаво. — Боже... нека само да дойде!

Лорънс се завъртя на седлото и конят тихо изцвили, когато заби шпори в хълбоците му. Заедно те се понесоха надолу по пустите пътеки, огрени от лунната светлина.

* * *

Дълбоко в гората Лорънс се спря на билото на един хълм и погледна надолу към кръг от изправени древни камъни, реликва от забравени времена. Те стояха като мълчаливи стражи до някогашното гробище, което бележеше единия край на имението „Голбът“. Лорънс помнеше, че бяха идвали тук с Бен като момчета, отдавайки се на игри и приключения в сърцето на гората. Но никога не беше виждал големия кръг от камъни под лунна светлина, Той подкара коня надолу по една лъкатушна пътека и влезе в пръстена.

Най-малкият от камъните беше два пъти колкото човешки бой и макар да изглеждаха грубо издялани, баща му твърдеше, че тяхното предназначение е било да изчисляват движението на звездите.

— Не съществува по-съвършен лунен часовник от този — бе казал сър Джон някога отдавна.

Лорънс яздеше между тъмните великани и най-накрая се спря пред обелиска в дъното на кръга, обагрен от бледата лунна светлина. Той се наведе над седлото си и погледна над плоската повърхност на камъка отгоре. Нямаше съмнение, че короната на луната се издигаше в абсолютния център на обелиска. Дори сега, когато в него се бореха гняв, мъка и нетърпение, Лорънс не можа да не се възхити на това съоръжение и по някаква причина това древно доказателство за преклонението пред луната му помогна да вникне в същността на маниакалните страсти на лунатиците.

Той се изправи на седлото, питайки се дали това място би привлякло убиеца, но малко по-късно поклати глава. Нямаше смисъл да си губи времето тук.

Пришпори коня си в лек галоп и навлезе в гората, насочвайки се първо към града, а сетне започна да го обхожда в широк кръг. Най-накрая намери онова, което търсеше. Не безумния лунатик, а нещо, което можеше да му даде едновременно и отговори и нишки, които да проследи. Чу го преди да го види: мандолини, цигулки, концертина и цафара, а също и ритмичното звънтене на цимбали от онези, които се слагат на пръстите.

Циганска музика.

Той дръпна юздите и тръгна между дърветата към едно отдалечено място, където танцуваха вълшебни светлини. Постепенно те станаха по-отчетливи и се видя, че идват от запалени факли, фенери и огньове на открито, около които бяха наредени дузина изписани

цигански каруци. Върху стените и вратите на пъстрите талиги бяла издялани коне, птици, лъвове, грифони, цветя и лози, преплетени със сложни спираловидни орнаменти. Каруците образуваха нещо подобно на кръг около лагера, в средата на който имаше сметище, обградено с насип от пръст. Мъже и жени седяха на дървени сгъваеми столове или лежаха на одеяла с дивни шарки по тях. Деца се боричкаха и играеха по периферията на стана или седяха до родителите си и гледаха забавлението. Лорънс също се спря и се загледа.

Неколцина музиканти свиреха монотонна хипнотична мелодия, докато една тъмнокоса смугла жена с алени устни танцуваше в центъра на кръга с еротична всеотдайност. Когато се завърташе многобройните ѝ фусти се вдигаха достатъчно високо във въздуха, за да покажат голите ѝ крака. От потта прозрачната ѝ блуза бе залепнала за пълните ѝ гърди, а очите ѝ хвърляха тъмни огънове. Танцърката се движеше като змия. Тя имаше пълен контрол над всеки свой мускул и тялото ѝ трептеше и се извиваше в невъзможни еротични положения, докато светлината на огъня галеше плътта ѝ.

Лорънс преглътна прахта в устата си и трябваше да тръсне глава, за да пропъди от ума си магията на съблазънта. Той слезе от коня си и го поведе в пространството между две каруци, наблюдавайки жената, която продължаваше да се извива, върти, подскача и полюшва.

— Chavaia^[1] — извика някой дрезгаво и когато Лорънс се обърна, видя един плещест циганин да излиза от сенките с пушка в ръцете си. Цевта не беше насочена към Лорънс, но мъжът държеше оръжието с професионална вещина и на смуглото му лице нямаше усмивка.

— Аз... — поде Лорънс, но мъжът изстреля в отговор дълга върволица от непонятни ромски думи. Преди Лорънс да успее да обясни, че не е разбрал нищо, едно момче изникна иззад мъжа и му направи предупредителен знак. То носеше провиснали гащи, вързани на кръста му с червен шал, бяла риза и черна жилетка с извезани лозови клонки.

Момчето изслуша каквото имаше да каже мъжът, сетне вдигна глава към Лорънс.

— Той казва, че трябва да останете с нас в лагера.

— Какво? — рече Лорънс изненадан.

— Гората не е безопасна.

Именно тогава Лорънс забеляза, че мъжът с пушката не гледаше към него, а се взираше в горските сенки зад гърба му.

— Да взема ли коня ви, ваша светлост?

Момчето едва ли имаше осем-девет години, но усмивката му вече беше угодническа и настойчива. Намекът, който се съдържаше във въпроса му, не убягна на Лорънс. *Да взема ли коня ви, ваша светлост!*

Лорънс бръкна в джоба си за монета, като се постара обещаващият звън на останалите да бъде чул от малчугана. Даде му монетата заедно с юздите и проследи как момчето върза животното за едно младо дърво с опитни движения. Когато конят се завъртя, момчето зърна пушката в здравия ѝ кожен калъф. Това го накара да се спре и да погледне неуверено към Лорънс, който отговори на погледа му с многозначителна усмивка.

Лорънс показа на момчето втора монета, изваждайки я от джоба си с ловко движение, което бе научил много отдавна още през ранните си дни в театъра.

— Ето и още, за да не докосваш това нещо — каза той, бръквайки в джоба си за нова монета. — А също и трета, за да ме заведеш при човека, който продава такива украшения...

С другата си ръка Лорънс извади медальона на Бен от джоба на жилетката си и го провеси във въздуха, така че да улови отблясъците от откритите огънове.

Момчето посегна да вземе монетите, но когато видя медальона по-отблизо, усмивката изчезна от детското му лице. То погледна изображението на Свети Колумбан, наобиколен от вълци, сетне към мъжа с пушката, който кимна отривисто, и накрая вдигна глава отново към Лорънс. Посегна към монетите със сериозно изражение, като цялата му момчешка дяволитост беше изчезнала от лицето му. Поколеба се за миг, преди да вземе третата монета.

— Значи искате да разговаряте с Малева — каза малчуганът тихо и с мрачна почителност.

— Предполагам, че да — съгласи се Лорънс. — „Води, Макдъф“^[2].

Момчето не попита кой е „Макдъф“, допускайки, че това е някаква чуждоземна фраза. То пхна монетите в джоба си и даде знак на Лорънс да го последва в лагера. Докато вървяха, циганите го гледаха с известен интерес. Бяха петдесетина или повече, много от тях

калайдисваха съдове, правеха фалшиви украшения, нижеха мъниста или бродираха цветя върху дрехи. Над огньовете къкреха казани с редки подправки, а над един от тях се въртеше цяло прасе, нанизано на шиш, от което в пламъците с цвърчене капеха сокове. Неколцина поедри мъже го прецениха доколко можеше да представлява заплаха за тях, а други видяха в него вероятен заможен клиент. Всички в стана го удостоиха с поглед и Лорънс беше сигурен, че целият табор — от най-малкото дете до най-старата вещица — са пресметнали вярно цената на облеклото и вещите му до последното пени.

Извън кръга и в непосредствена близост до него, Лорънс видя голяма клетка на колела с едро, трмаво животно в нея, което стоеше отпуснато зад здравите метални пръчки — танцуващата мечка, за която беше споменал кръчмарят. Но Лорънс вътрешно се подсмихна, знаейки добре, че този жалък стар звяр не би могъл да хване брат му, камо ли да го убие. Клетото създание като че ли беше вече с единия крак в гроба.

Момчето го поведе към една каруца, която беше малко встрани от другите, под клоните на едно болно яворово дърво, чиито проядени от нощните пеперуди листа приличаха на дантела. Два фенера висяха на подпорите на малкото стълбище, което водеше към шарената врата на каруцата и окачените върху нея гоблени, отличаващи се с почти царствена пищност. Която и да беше тази Малева, тя очевидно се радваше на голяма почит в табора.

Момчето се спря пред кръга светлина, който хвърляше единият от фенерите, посочи с ръка фигурата, която седеше на стол близо до каруцата и без да каже дума повече, тръгна обратно към музиката и глъчката в главния лагер. Очевидно не му се оставаше и секунда повече в близост до силуета в сенките.

Лорънс нямаше такива задръжки и закрачи право към фигурата. От двайсетина крачки беше видно, че това е жена, но когато се приближи, разбра, че тя е изключително стара. Малева седеше прегърбена, наметнала пъстър шал върху костеливите си рамене. От време на време доближаваше до устните си тънка пура и си тананикаше в такт с далечната музика.

Тя чу стъпките на приближаващия се Лорънс, но не извърна дори глава, когато каза:

— Искаш ли да ти предскажа бъдещето?

Той се спря на няколко крачки от нея и повеси медальона на Свети Колумбан, очаквайки Малева да се обърне. Когато го направи, отегченото изражение на старицата се смрачи, а щом вдигна очи от медальона, за да срещне погледа на Лорънс, в тях се четеше някаква смесица между страх и тъга. Малева бавно протегна костеливата си сбръчкана ръка към металното украшение.

Тя го задържа в ръката си, сетне затвори очи и го притисна до гърдите си. Накрая сведе глава и заклима унесено, сякаш намерила потвърждение, че най-лошите ѝ страхове са се сбъднали.

— По-добре влез вътре — промърмори тя.

[1] Спри, (ромски). — Б.пр. ↑

[2] Фраза от пиесата „Макбет“ на Шекспир, чийто смисъл е „След вас, водете“. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Каруцата вътре изглеждаше като вехтошарски магазин. Гердани от евтини мъниста висяха от гредите, дузини лоши имитации на свещени реликви преливаха от чекмеджета и ракли, а едно пукнато гърне с монети за „добър късмет“ бе разпиляло съдържанието си на пода. Другата съществена част от декора бяха кутиите с лековити билки и бурканите с прахове и отвари от корени и екзотични цветя. По ъглите, окачени на върви, съхнеха странни сбръчкани растения, а по стените бяха заковани ивици от животински кожи. Малева посочи на Лорънс едно трикрако столче и той трябваше да отмести настрани няколко топа красиви платове, за да си направи място от другата страна на малката масичка за врачуване.

Малева остави медальона на масата и след като го изучава известно време, се облегна назад на стола си и дръпна от тънката си пура. Под светлината на припламналото огънче лицето ѝ се видя ясно — съсухрено, изпито, изпълнено с болка и старост, но Лорънс отдавна беше свикнал с вида на актьори и актриси с тежък грим, за да изглеждат стари. Той лесно можеше да си представи лицето, което беше имала преди десетилетия. Вероятно е била красива, може би дори поразително красива. Правилните ѝ черти бяха видни и сега, а старите ѝ сълзящи очи все още пазеха част от някогашния огън.

Тя подаде на Лорънс старо тесте карти таро, накара го да ги разбърка, сетне ги взе, цепи ги веднъж и се зае да ги нарежда в редица. След това старицата започна да бръцолеву несвързано за болка, лоши поличби и мъката по мъртвата му майка. Лорънс не беше впечатлен. Всички в областта знаеха, че сър Джон е вдовец.

— ... и ти се опитваш да намериш утеха в жените, които срещаш, но тази болка никога не си отива. Тя те терзае още по-силно...

Лорънс сложи ръка върху нейните, спирайки потока от безсмислени слова.

— Това не е причината, поради която дойдох тук — рече той. — И ти го знаеш.

Тя го погледна лукаво и предпазливо.

— Кажи ми за брат ми.

Малева сведе очи към ръката на Лорънс. Взе я в двете си ръце и я обърна, за да види дланта му.

— Има една картина в ума ти — каза тя и този път в гласа ѝ нямаше притворство. — Ужасна картина, която не може да бъде изтрита. Тя се крие от теб, но ти знаеш, че е там. Което я прави още по-ужасна...

— Медальонът, който ти показах... Той беше намерен сред вещите на мъртвия ми брат.

— Но той не го е носил — рече тя и думите ѝ прозвучаха по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос.

Лорънс присви очи.

— Откъде знаеш това?

Тя не каза нищо.

— Вашият керван се е появил две седмици преди трима души да бъдат убити. Не мисля, че това е съвпадение.

Малева се усмихна едва-едва.

— Няма никакво съвпадение. Има само съдба. Но тя играе потайна игра. Какъв дял имаме в онова, което се случва, разбираме едва, когато играта свърши.

— И какво точно се случва? — попита Лорънс, подразнен от мистичните нотки в думите ѝ. Той не беше суеверен и всичко това за него не беше нищо повече от бръцолевене на една стара циганка. Но сетне една друга мисъл пробяга през ума му и го накара да се наведе напред и да сложи длан на масата. — Тук ли е човекът, който уби брат ми? — каза той тихо със заплашителни нотки в гласа си.

Ако тонът му беше стреснал Малева, това по никакъв начин не пролича по лицето ѝ.

— Мракът идва за теб. Трябва да напуснеш „Толбът Хол“ — каза тя с глас тих като среднощен шепот. — Трябва да бягаш от Блекмор.

— Не мога отвърна той. — Аз току-що пристигнах.

Отвън се чува викове и писъци.

— Но си дошъл твърде късно...

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Лорънс скочи на крака и се спусна навън, очаквайки най-лошото и надявайки се на най-лошото. Той искаше убиецът да е тук... да е тук! Искаше да хване негодника при едно от неговите смъртоносни нападения. Искаше да го залови с окървавени ръце, така че никой да не може да каже, че е невинен. Лорънс беше жаден за кръв, той мечтаеше и неистово копнееше да се изправи лице в лице с убиеца на Бен.

Отвори вратата с ритник и пред него се откри сцена на хаос, съвсем различна от онова, което очакваше.

Жива картина, която го накара да замръзне на мястото си.

На земята лежеше циганин, чието лице беше като кървава маска. Беше притиснал ръце към челюстта си, която беше разбита от тежък удар. Парчета от зъби се бяха забили в устните и брадичката му. Къса палка висеше на каишка от китката му. Една жена беше коленичила над него, за да го защити с тялото си от четирима едри мъже, които стояха в средата на циганския стан. Това не бяха цигани, а жители на Блекмор, които носеха тежки пушки и по израза на лицата им беше ясно, че са готови да използват оръжието си по всякакъв възможен начин. Един мъж избърса кръвта от приклада на пушката си с жестока усмивка върху грубите черти на лицето си. Лорънс го позна. Кърк, собственикът на кръчмата.

Кърк насочи карабината си към сечището, където беше клетката на мечката. На пътя му се изпречи циганин, около чийто врат се беше увил кралски питон, а грубата му ръка беше върху дръжката на извита кама, пъхната в ножница, която висеше под ъгъл, за да може оръжието да се вади по-лесно. От сенките се появиха и други цигани — мъже и жени — на смуглите им лица беше изписано объркване и ярост, а някои от тях ръмжаха проклетия на родния си език.

— Вървете си — просъска с тежък акцент мъжът с питона. — Нямаме работа тук. Не и тази вечер. Вървете си.

— Дай ни проклетата мечка, ловецо на змии, или кълна се, ще получиш каквото получи и приятеля ти. — Кърк ритна падналия мъж

по крака. Другарите му бяха вдигнали оръжията си на прицел, за да държат тълпата на разстояние.

Циганинът с питона издърпа камата си наполовина от ножницата, но Кърк насочи пушката си към него и дръпна ударника с доловимо *изщракване!*

— Извадиш ли този ханджар, ще те скъся с една глава.

Очевидно забавлявайки се, Кърк мина през тълпата с жестока усмивка на лицето, стигна до клетката и вдигна резето ѝ. Той и другарите му отстъпиха назад, когато мечката тръгна към изхода. Тя бутна с рамо желязната врата и стъпи на коравата земя.

— Ето го вашият убиец, момчета — обяви Кърк.

— Глупости! — извика циганинът. — Тя танцува. Това е всичко.

В този момент мечката издаде звук, какъвто издават старите хора, когато се отпускат на стол. Тя седна тежко на студената земя и започна да хапе задницата си в опит да хване бълхите, които я измъчваха.

С това дойде и краят на острия сблъсък. Кърк се огледа, сякаш беше очаквал да види много по-свиреп звяр. Неколцина от циганите се засмяха тихо.

Един от въоръжените мъже свали пушката си.

— Кърк, мисля, че сме на погрешна следа тук...

Кърк, обаче, беше на друго мнение. Лицето му беше сивкаво пепеляво, когато хвърли свиреп поглед на другаря си. Той се завъртя и насочи пушката си към мечката. Укротителят на змии застана пред животното и нещата очевидно всеки момент щяха да излязат от контрол.

Търпението на Лорънс се изчерпа. Той скочи от каруцата и си проби грубо път през тълпата към откритото пространство. Тръгна право към Кърк и блъсна цевта на оръжието му настрани, но кръчмарят отстъпи крачка назад и отново вдигна пушката си. Неколцина от по-едрите цигани започнаха да се приближават от всички страни, стеснявайки кръга.

— Назад! — изрева Кърк. — Ние сме в правото си!

— Нямах никакви права, глупако — каза отсечено Лорънс. — Изобщо не знаеш какво правиш.

— Би трябвало да си с нас, Толбът. Тази мечка уби собствения ти брат.

— Не ставай глупак! Аз видях тялото на брат си. Видях раните му. Само идиот може да допусне, че това жалко създание...

Но в този момент то прекъсна пронизително изсвирване, което дойде от гората. Всички погледнаха натам и дори мечката вдигна с интерес късогледите си очи, когато полицаят Най се появи, клатушкайки се, на колело със свирка между зъбите.

Лорънс едва не прихна. Всичко беше започнало като драма, прераснала почти в трагедия и сега беше на път да завърши като фарс.

— Махнете се от пътя ми! Махнете се от пътя ми! — викаше Най, докато най-накрая спря и слезе от колелото си. След това огледа обстановката, изду бузи като риба на сухо и се обърна към Кърк:

— Томас... какво, по дяволите, става тук?

Въоръжените мъже свалиха пушките си с изключение на Кърк, който очевидно не желаше да отстъпи.

— Томас повтори Най, — какви, по дяволите, ги вършиш?

— Дойдохме заради мечката, Най — рече Кърк. — Тя е извършила всички тези убийства!

Полицаят Най погледна клетото животно, което се беше свило на кълбо под светлината на огъня. Козината на мечката бе опаднала на места и муцуната ѝ беше бяла като сняг.

— За бога, Томас — извика Най, вбесен, — не говори врели-некипели! Тези бедни хора си изкарват прехраната с това окаяно създание. То не би могло да убие и муха.

Мечкарят кимна натъртено и протегна ръка да погали рунтавата глава на мечката.

— Ето, видя ли? — рече Най. — Напълно безобидна е. Тя не е...

Но в този момент думите му бяха прекъснати, когато старата мечка нададе ужасяващ рев и се изправи на задните си крака в цял ръст пред уплашената тълпа. Чуха се викове и писъци и всички отстъпиха назад. Въоръжените мъже от Блекмор вдигнаха пушките си, а циганите следяха с потрес внезапния пристъп на свирепост от страна на стария си питомец. Мечката беше показала късите си нокти и размаха лапи във въздуха, но не нападна никого. Вместо това нададе вой, който прозвуча почти като човешки — висок, пронизителен и зареден с неподправен ужас.

— О, боже мой! — извика някой от дъното на тълпата и Лорънс, заедно с всички останали, завъртя глава, за да види какво беше

уплашило животното. В сенките се мярна мълниеносно движение и след това всички бяха опръскани от нещо червено. Мъжът от Блекмор, който стоеше най-отзад и малко по-рано беше блъснал един циганин към Лорънс, залитна напред, падна на колене и между раменете му шурна гейзер от гореща кръв. Главата му полетя, въртейки се около оста си, удари се в гърдите на мечката и моментът замръзна в цялата си невъзможност и безумие.

Сетне в дъното на циганския стан нещо огромно се надигна от мрака. Не толкова грамадно колкото мечката, но по-високо и много, много по-ужасяващо. Лорънс стоеше онемял и вцепенен, полагайки отчаяни усилия да проумее онова, което вижда. Създанието беше облечено като мъж, но ризата, жилетката и панталоните му бяха разцепени по шевовете и висяха на парцали. То беше покрито с кафява козина, сребриста по края, и докато се изправяше, мускулите му играеха и се свиваха под кожата му. Стоеше на два крака, но краката му бяха безформени и разкривени — отчасти животински, отчасти човешки, с нокти, които оставяха грапави следи в коравата земя. Имаше широки гърди и рамене, които се издигаха нагоре към бичия му врат. Беше разперило огромните си мускулести ръце, сякаш с намерението да обгърне и да смачка цялата тълпа. Пръстите му завършваха с ужасяващи дълги нокти, страховито извити в самия им край и покрити с прясната кръв на жертвата, от която все още се издигаше пара.

Но най-страшна от всичко беше главата му, неговото лице. Безформени уши се издигаха над чворесто чело, под което гледаха жълти очи с кървясали кръгове около тях. Имаше къса муцуна, която ставаше цялата на бръчки, когато отвореше грозната си паст, за да изръмжи в пристъп на първична животинска омраза. Зъби като кинжали, от които капеше гореща слюнка.

Лорънс не можеше да помръдне, не можеше да мисли. Сърцето му се блъскаше силно в гърдите му. Не можеше да премигне, да преглътне или да изкрещи. Можеше единствено да стои там и да се визира в това *нещо*. Тази чудовищна невъзможност. Това изопачаване на нормалността.

Този... *върколак*.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Създанието отметна глава назад и масивните мускули на гърдите му изпъкнаха, когато нададе рев, който беше толкова гръмък, че застрашаваше да разруши самите устои на здравия разум на Лорънс. Звукът беше твърде оглушителен. Той експлодира в главата му и макар да долавяше писъците на хората около него, воят на върколака ги заглуши почти напълно, свеждайки ги до безсмислен шум. Сетне настъпи всеобщ хаос и паника. Цигани и жители на Блекмор, мъже и жени, се разпиляха във всички посоки като листа по време на буря.

Змиеукротителят блъсна Лорънс настрани и се втурна да прибере две малки деца. Жени пищяха и тичаха, бебета плачеха в непонятен ужас. Конете се изправяха на задните си крака и ритяха с предните във въздуха.

Върколакът се хвърли напред, заби ноктите си в гърдите на един човек и Лорънс видя белите дробове и сърцето му да се изсипват през разбития гръден кош и да падат на земята, преди още мъжът да успее да се строполи. Сетне върколакът направи скок и влетя в една от каруците, преследвайки жена, която бе потърсила спасение в нея. Лорънс видя фигурата на създанието — силует от светлина и сенки, измислен в самия ад — да се нахвърля върху жената. Когато огромната му ръка се стовари върху нея, тя като че ли се разпадна на части като кукла и върху платнището от вътрешната страна на каруцата плисна вълна от тъмни капки. Един циганин изкрепя името на жена и се втурна натам, стискайки извита кама в ръката си, но върколакът изскочи с трясък през задната врата. Мъжът беше нанизан на стърчащите пръти от собствената си каруца, дори преди да опита да отмъсти за смъртта на жена си. Върколакът заблъска по него, като почти го закопа в пръстта, и после се хвърли към друг мъж, който се беше привел, опитвайки се да зареди револвера си. Чудовището стисна челюсти около врата му и откъсна всичко, с изключение на гръбнака му. Кръвта плисна в лицето на създанието и Лорънс можеше да се закълне, че за момент то завъртя очи нагоре като в екстаз.

Лорънс зърна Кърк — потресен и вцепенен също като него, насочил пушката си безполезно към земята. Видът му като че ли възпламени нещо в Лорънс, той тръгна напред, изваждайки пистолета от колана си и започна да стреля като обезумял. Един от куршумите му като че ли попадна в рамото на чудовището, но очевидно без да го нарани сериозно. То нито трепна, нито се олюля, а вместо това се извърна, забелязвайки Кърк, който стоеше наблизко с един от съгражданите си. Очите му се присвиха и устата му се разтегли в някаква пародия на усмивка, когато разсече въздуха с ноктите си.

Кърк се опита да каже нещо — може би молба, може би молитва — но лапата се стовари с такава ужасяваща сила върху него, че лицето му беше напълно откъснато. Очи, нос, зъби и челюст... всичко изчезна в един червен миг. Тялото на кръчмаря потръпна в конвулсии, които достигнаха до нервните му окончания и сетне се строполи на земята, умирайки, но по една жестока ирония все още жив. Чудовището стъпи върху тялото му и тръгна към неговия съгражданин, който не беше успял да изстреля дори и един изстрел по време на нападението.

Лорънс сграбчи за ръкава един циганин и му изкрещя:

— Отведи жените и децата на безопасно място!

Сетне блъсна мъжа към хората му, които, макар и ужасени, се подчиниха на заповедта му.

Лорънс вдигна оръжието си и се опита да стреля, но докато пристъпваше напред, търсейки най-добрата позиция за изстрел, се препъна в насипа от пръст и куршумът попадна в лагерния огън. Той се строполи тежко на земята и изпусна пистолета си, който падна в горещите въглени.

Чудовището тръгна бързо напред покрай мъжа от Блекмор и за момент Лорънс си помисли, че създанието по някаква причина е решило да не го закача, но в ума му отнякъде се появи неясния образ на замъглено движение и когато Лорънс и мъжа от Блекмор погледнаха надолу, те видяха истината. Вътрешностите на мъжа се изсипаха през огромна зееща рана и паднаха тежко на земята. Пръстът му дръпна конвулсивно спусъка на пушката, която гръмна, обсипвайки все още гърчещия се Кърк със сачми за едър дивеч. Изкорменият мъж се строполи върху Кърк и телата на двамата най-накрая притихнаха до пълна неподвижност.

Чудовището завъртя глава и дяволските му очи се спряха на Лорънс. То издаде глухо кръвожадно ръмжене.

Лорънс се изправи панически на крака и побягна в отчаян опит да спаси живота си, душата си и здравия си разум. Видя Най пред себе си, който тичаше към велосипеда си, подпрян на едно дърво близо до коня на Лорънс. Полицаят пищеше като момиче, докато се опитваше да извади пистолета си, но ремъкът на кобура му се беше заплел безнадеждно. Лорънс то настигна и го задмина. Ножът в джоба му беше безполезен, пистолетът му беше паднал в огъня, но в кобура на седлото беше пушката за лов на слонове на баща му, марка „Холанд & Холанд“. Чудовище или не, тежките куршуми на това оръжие щяха да отнесат главата му.

Последният от мъжете от Блекмор се изпречи на пътя му и грубо блъсна Лорънс настрани, след което зае позиция за стрелба, притисна тежкия приклад в рамото си и се прицели с професионална вещина. Лорънс погледна назад, за да проследи изстрела, но чудовището не беше там.

Озадачен, Лорънс забави ход и се огледа наоколо. Хората все още крещяха в ужас и тичаха, но откритото пространство беше празно, с изключение на мъртвите и мечката, която се беше вмъкнала обратно в клетката и се беше свила в ъгъла, треперейки като бито куче.

Мъжът от Блекмор извика на Лорънс:

— Къде, по дяволите, е проклетото...

Чудовището изскочи от сенките отляво. Движейки се с нечовешка скорост, то ги беше заобиколило и сега се стрелна в празното пространство между Лорънс и мъжа от Блекмор. Едно могъщо рамо докосна Лорънс едва-едва и го запрати, въртейки се, към храсталаците от прешип. Лорънс се приземи по гръб и докато се опитваше да стане, видя върколака да изтръгва с едната си лапа пушката от ръцете на мъжа и да я захвърля на стотина крачки в мрака. С другата му нанесе два бързи последователни удара, разсичайки нещастника от Блекмор като парцалена кукла.

След това захвърли тялото му към Лорънс и изчезна зад редицата от каруци. Най стоеше недалече от лагерния огън, пребледнял от ужас и опръскан с капки кръв. Лорънс го удари по рамото му, за да го извади от вцепенението.

— Скри се някъде отзад — рече той. — Ти заобиколи отдясно, а аз ще мина отляво. Можем да го хванем в кръстосан огън.

Полицаят близна устните си и едва се пребори с пристъпа на гадене, когато усети вкуса на кръв. Но после лицето му доби студен израз, той кимна и тръгна в указаната посока с пистолет в ръката. Лорънс го изгуби от поглед почти веднага.

Най се прокрадна дебнешком покрай редица от товарни каруци и погледът му беше привлечен от най-последната. Тя цялата се тресеше и люлееше настрани, заставайки за момент ту на десните си, ту на левите си колелета.

— Пипнах те, негоднико! — изръмжа Най и се завтече натам. Когато до каруцата оставаха десетина крачки, той видя фигура, която се беше свлякла в сенките. Мъж. Той нямаше гърло и главата се държеше гротескно за тялото от едно полуразкъсано сухожилие. Каруцата вече не се тресеше. Чудовището може би беше свършило кървавото си дело и беше избягало? Най прескочи трупата и дръпна завеската на вратата с дулото на пистолета си. Вътре в каруцата беше тъмно като в гроб и не се чуваше никакъв звук. Нещо се удари в ръката му и той го отблъсна.

Погледна надолу, без да разбира онова, което вижда. Ръкава на връхната му дреха беше там, както и маншета на ризата му — но ръката, която държеше пистолета, беше... изчезнала. Червена струя бликна от назъбеното му чу канче. Болката, обаче, не дойде преди да измине една пълна секунда. Но преди това една огромна рунтава ръка се протегна от сенките и сграбчи увисналата му долна челюст. Най бе вдигнат рязко във въздуха и дръпнат във вътрешността на каруцата. Той полетя напред по очи и след това дълго пада в мрака.

* * *

Лорънс не чу приглушения писък на Най. Вместо това вниманието му беше привлечено от виковете на едно малко момиче, което обикаляше сред касапницата, зовейки майка си на родния си език. Сетне отляво той чу — или се надяваше, че е чул — глас на жена, която викаше детето си. Обърна се и я видя в момента, в който тя зърна детето си и се затича към него.

После Лорънс забеляза последната каруца от редицата да се тресе силно, след което изведнъж спря. Миг по-късно главата на върколака надникна от нея, наблюдавайки бягащата жена. Подчинявайки се на дълбоко вкоренените си хищнически инстинкти, създанието изскочи от каруцата и я подгони.

Лорънс беше от другата страна на редицата от каруци и зърваше върколака за кратко в пролуките между тях. Проследявайки посоката му, скоро Лорънс разбра, че целта на чудовището не беше жената... а момичето.

Той пристъпи към действие, още преди да разбере това, тичайки с всички сили покрай кръвта и огньовете към малкото дете. Майката извика, създанието го забеляза и изрева със свирепа омраза. То се хвърли напред, Лорънс напрегна сетните сили в мускулите си, протягайки ръка към момичето, и когато падна с нея на земята, почувства топлината и масата на върколака да прелита точно над него.

Майката изкрещя, малкото момиче изкрещя и същото направи и Лорънс. Но ревът на върколака беше много по-силен, вой на неудовлетворение и ярост, при който дузина шишарки паднаха от дърветата и не един червей беше смазан под въоръжените му с остри нокти крака.

Лорънс се претърколи с момичето, което беше замаяно, но невредимо, и когато майката дотича при тях, той тикна детето в отчаяните ѝ ръце.

— Бягай! — извика ѝ той, а циганката грабна детето си и се подчини.

Лорънс се наведе и взе нечий изгубен пистолет. Беше паднал лошо и болката бягаше по ставите му, но той я преглътна и я използва да подхрани собствената си омраза. Отправи изстрел, след това още един, който със сигурност попадна в целта, но създанието продължи да се движи. Не към него, а през лагера. Дръпна отново спусъка, но ударникът изщрака в празния патронник.

Лорънс се изправи с усилие на крака и тръгна, залитайки към коня, който, обезумял от ужас, се опитваше да се освободи от въжето. Сграбчи юздата, завъртя главата на коня настрани, за да може да стигне до пушката и я измъкна от кожения кобур. Обърна се и се устреми към края на сечището, мятайки пушката през рамо. Трябваше да убие това нещо, да го *нарани*. Заради Бен. Заради всички.

Но върколакът в действителност не бягаше. Той беше по-умен от животно и имаше коварен зъл план. От другата страна на лагерния огън, забравено от всички, на земята седеше друго дете. Момче, онемяло и стъписано от всичко, което се беше случило, твърде ужасено, за да помръдне, и объркано заради това, че е било изоставено. Върколакът тичаше към него и изведнъж момчето изплака пронизително. Чудовището погледна за миг през рамо към Лорънс и за момент му се стори, че пъкленото създание се хили насреща му, сякаш му казваше: *Не можеш да спасиш всички!*

— Не! — изкрещя Лорънс, втурвайки се натам, но не се осмели да стреля, защото детето беше прекалено близо.

В следващия момент чудовището се наведе, грабне детето от земята, пхна го под мускулестата си ръка и прескочи огъня. Когато Лорънс дотича до огнището и го заобиколи, върколакът и момчето бяха изчезнали.

Лорънс се препъна и спря, дишайки тежко. Навсякъде около него имаше хора, които стенеха в агония или плачеха от ужас и мъка по изгубените си близки. Мъж с окървавено чуканче седеше с гръб до едно дърво и се взираше с нямо изумление в ръката, която лежеше между петите му. Жена държеше нещо в ръцете си, което може би е било бебе, но от него не беше останало достатъчно, за да се каже със сигурност. Едър циганин с разбит нос и белези от нож по ръцете и лицето си стоеше и се взираше във вътрешността на една каруца, докато по страните му се стичаха сълзи. Навсякъде тегнеше уханието на смърт. Всичко беше опръскано с ярка кръв.

Пушката увисна в отмалелите ръце на Лорънс, докато оглеждаше цялото това клане, извършено от едно-единствено създание за... колко време? Минута? По-малко? Секунди?

Чудовището си беше отишло. Листата и храстите все още се поклащаха там, където бе изчезнало. Касапницата беше свършила.

Но то беше взело момчето.

Лорънс знаеше, че преследването му означаваше сигурна смърт. Само луд човек би си помислил подобно нещо. Само глупак би го направил.

С вик, който започна дълбоко в гърдите му, Лорънс Толбът стисна пушката с две ръце и се гмурна в гората.

В преследване на нещо, което не можеше да съществува.

На лов за върколак.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сиянието на луната му показваше пътя. Движеше се толкова бързо, колкото позволяваше предпазливостта, следвайки дирята, която чудовището оставяше. Счупени клони, стъпкани храсти, следи от нокти в земята. Лорънс може и да не беше толкова опитен ловец като баща си, но нямаше проблем с намирането на дирята. Чудовището не полагаше никакви усилия да прикрива следите си.

Сетне храсталаците оредяха, земята стана по-камениста, следата започна да се губи и накрая изчезна напълно. Лорънс престана да тича, забави ход и тръгна предпазливо, леко приведен, оглеждайки внимателно коравата земя за драскотини от нокти.

Но такива нямаше.

— Не, по дяволите! — изръмжа той. — Не прави това...

Продължи напред, следвайки по-скоро инстинкта си, отколкото видимите следи. Изкачи се на един хълм и видя оттам, че каменистото поле малко по-нататък свършваше, губейки се в пазвите на друга част на гората. Там дърветата бяха много по-стари и високи и стърчаха от земята като пръстите на погребани великани. Клоните им образуваха толкова плътен балдахин, че шубраците долу бяха доста редки. И макар земният пласт под дърветата да беше тънък, там имаше дълбоки мочурища, които бълваха към небето сива пара.

Лорънс стисна здраво пушката, прекоси каменистото поле и навлезе в старинния лес. Там цареше тайнствен полумрак, защото лунното сияние проникваше едва-едва и напредването криеше много повече опасности. Студена пот избиваше от порите му и се стичаше на струйки под дрехите му.

— Помогни ми — прошепна той на Бог, когото отдавна бе спрял да почита. Вярата му беше накърнена от смъртта на майка му, но тук в гората, на това ужасно място, докато преследваше създание, самото съществуване, на което беше доказателство за един много по-необятен свят, той търсеше всяка възможна помощ. — Моля те...

Гората беше огромна и пуста и с всяка следваща стъпка ставаше все по-тъмна. Над земята беше увиснала гъста мъгла, която миришеше на сѳра и разложение.

Той продължи напред и след около четвърт час колоните на старите дървета отстъпиха на по-млади техни побратими и по-гъсти шубраци. Но дори и тук се усещаше атмосферата на някаква непонятна враждебност. Храстите бяха главно бодлива зеленика и дива роза и се забиваха в дрехите му като малки зъби. Буйна коприва се залепяше за крачолите на панталоните му и от време на време коравите листа на див рододендрон шибваха лицето му.

Изведнъж установи, че стъпва по нещо меко, но мъглата беше вече толкова гъста, че се наложи да опипа земята, за да се увери, че това е дебел мъх. Теренът се спускаше надолу, сетне отново се издигаше и Лорънс крачеше през мъглата без никаква представа за посоката, губейки все повече надежда, че ще намери детето.

Сетне чу далечен звук някъде отляво.

Гласове.

Спря се и напрегна слух. Викове на мъже, но думите бяха странни. На ромски. Циганите също бяха тръгнали след чудовището. Вероятно достатъчно от тях бяха оцелели след нападението, за да организират преследването му.

Това е добре, помисли си Лорънс. Може би големият им брой щеше да насочи създаването към него, също както викачите по време на лов изкарват тигъра от леговището му. Но миг по-късно разбра, че предположението му е било погрешно. Неочаквано се разнесе самотен пронизителен вик на ужасяваща болка, който се издигна над мъглата и след това изведнъж замря. После се чуха изстрели и още викове.

А сетне нощта беше разкъсана от дългия смразяващ сърцето вой на върколака.

За момент Лорънс се спря като окаменял. В ума му се мярнаха видения на зъби, нокти и кръв и след това в гърдите му закипя неистова ярост. Изръмжа и се затича в мъглата с надеждата да стигне мястото на сблъсъка преди да е свършил, жадувайки той да бъде човека, който ще повали чудовището. Нуждаеше се от това заради Бен.

Тичаше и тичаше, но мъглата изкривяваше звуците на битката. В един момент изстрелите като че ли се чуваха само на стотина метра право пред него, но сетне сякаш идваха отдясно. После пък отляво.

Продължи да тича, препъвайки се в коренища, подхлъзвайки се в горския мъх, докато накрая нещо огромно и тъмно се възправи над него в мъглата. Лорънс се закова на място и вдигна пушката си, но силуетът пред него беше прекалено високо, прекалено монолитен.

С оръжие, готово за стрелба, той направи още няколко крачки напред. Втори великан изникна отляво сред въртящите се талази мъгла и след това още един отдясно. И тогава Лорънс разбра къде е попаднал и какво е намерил.

Това беше древното гробище с неговите високи обелиски. По някакъв начин, изгубен в мъглата, той бе направил пълен кръг, озовавайки се в покрайнините на собственото си семейно имение. Беше минал оттук преди по-малко от час. Изведнъж го обзе неприятно чувство, когато осъзна, че майка му е погребана в мавзолей на по-малко от миля от мястото, където стоеше. Защо не се беше сетил за това по-рано, когато мина оттук с коня си? Сега споменът заби студени шипове във вътрешностите му.

Нещо помръдна в мъглата в далечния край на гробището и Лорънс бързо приклекна, заставайки нащрек.

Тих звук. Изскимтяване.

— Момче! — извика той тихо.

Ново изскимтяване. Лорънс тръгна предпазливо към центъра на кръга, като насочваше двуцевната пушка ту в едната посока, ту в другата.

Мъглата се завъртя и там, на десетина крачки от него, беше момчето.

Живо!

Всемогъщи боже! Думите просто се изтръгнаха от него. Той се втурна към детето, наведе се и го хвана за ръката. — Добре ли си? Можеш ли да тичаш?

Детето вдигна към него ужасеното си и набраздено от сълзи лице, но по нищо не личеше да го е разбрало. Лорънс повтори въпроса си, но момчето само поклати глава и каза бързо нещо на родния си език.

— По дяволите! — процеди Лорънс, сетне изправи детето на крака и го огледа дали е ранено. По дрехите му имаше кръв, но предполагаше, че не е негова. Завъртя го към светлината на луната, за

да вижда по-добре и ахна от изненада, когато видя на гърдите на детето да проблясва нещо ярко и сребърно.

Момчето носеше медальон. Медальт на Свети Колумбан. Същият като този на Бен. Онзи, който сега беше в джоба му.

Една мисъл се прокрадна в ума му и го накара да замръзне на място. Лорънс беше казал на Малева: „Той беше намерен сред вещите на мъртвия ми брат.“

А тя беше отговорила: „Но той не го е носил.“

Старата циганка му беше върнала медальона, но той го беше пъхнал в джоба си. Това момче, го беше носило и въпреки че върколакът го беше отнесъл, той не му беше сторил нищо.

— Не — каза Лорънс, отхвърляйки с презрение абсурдността на това суеверие, но всичко, което се беше случило тази нощ, като че ли осмиваше собственото му неверие.

Той се изправи и стисна пушката в двете си ръце.

— Момче — рече той тихо и детето вдигна глава, реагирайки на тона му, макар да не разбираше думите му. — Бягай.

Но детето бе преживяло прекалено много, бе понесло прекалено много. То гледаше Лорънс с невинното упование на дете, което очаква възрастните да решат всички проблеми и да прогонят всички чудовища.

— Господи — прошепна Лорънс, след което взе детето в прегръдките си и тръгна към най-близката група надгробни камъни. Над тях луната, огромна и могъща, властваше над пялото небе и с примаяло сърце той си даде сметка, че това беше Богинята на лова, която тази нощ беше дошла да наблюдава клането на тази най-древна арена.

Лорънс тръгна към периферията на кръга, но с крайчеца на окото си долови някакво движение и се завъртя. Там нямаше нищо освен една дупка, изрязана в мъглата. Не беше нужно да се пита какво е това. Той знаеше. Както и момчето, което проскимтя и се вкопчи в него.

Чу се звук, драцене на нокти по камък и Лорънс отново се обърна. И отново не видя нищо, освен завихрената мъгла, сякаш там беше имало нещо секунда преди да се обърне.

То беше тук. Знаеше това.

И си играеше с него.

Сърцето му биеше толкова силно, че се питаше дали самите камъни няма да започнат да треперят. Момчето беше тежко. Както и пушката. Ако можеше да се добере до циганите, които претърсваха гората, тогава може би нямаше да се наложи да стреля. Но ако останеше тук, ако бъдеше принуден да се бие на това място, нямаше да може да стреля с една ръка.

С натежало сърце Лорънс остави момчето на земята. Детето се опита да се вкопчи в него, но той го отблъсна, макар да знаеше, че щеше да се почувства изоставено... А Лорънс познаваше това чувство.

Той отстъпи назад от стената от мъгла, опитвайки се да отгатне къде е създаанието, опитвайки се да влезе в кожата му, за да предвиди откъде ще дойде нападението. Продължи да отстъпва назад, докато гърбът му се удари в студен гранитен блок. Сега атаката можеше да дойде само отпред, но в следващия момент сърцето му прескочи и замря в гърдите му.

Той го чуваше. Дълбокото учестено дихание на звяра. От другата страна на гранитния блок.

Зад него.

Ледена пот потече по лицето му и опари очите му. Сякаш това бяха сълзи.

Близна устните си и доближи пръста си до спусъка. Имаше шанс. Само един-единствен шанс. Ако се завъртеше около камъка и отстъпеше няколко крачки назад, ако го направеше светкавично и безпогрешно, можеше да открие огън с двете цеви от непосредствена близост. Това беше най-добрата му възможност. Единствената му възможност. Но почти изхлипа от ужас при мисълта за онова, което се канеше да направи.

Господи, помогни ми, извика той в ума си. Господи... ако съществуваш... ако си там... ако изобщо те е грижа... помогни ми!

Лорънс си пое дълбоко въздух и пристъпи към действие!

Завъртя се около камъка вляво, отстъпи пет крачки назад и вдигна пушката. Дръпна единия от спусъците и изстрелът го отхвърли назад, при което куршумът проби голяма дупка... в нищото.

Върколакът го нямаше.

Лорънс стоеше там, недоумяващ, стъписан.

Как беше възможно да е сгрешил? Той го беше чул.

Лорънс направи пълен кръг, завъртайки все още пушещото дуло, предизвиквайки създанието да излезе от мъглата.

Но то не беше в мъглата.

Той чу изръмжаване. Глухо, приглушено и кръвожадно.

Над него.

Лорънс вдигна глава и там, на върха на обелиска, очертан върху великолепието на богинята луна, беше могъщият силует на звяра.

Той се опита да вдигне пушката. Беше бърз. Но създанието беше по-бързо.

Върколакът се хвърли върху него, протегнал хищно огромните си нокти, и го събори с такава сила върху влажната земя, че от устата на Лорънс изхвърчаха пръски кръв и всичкия въздух, който беше в гърдите му. Той успя да дръпне втория спусък, но куршумът мина покрай главата на чудовището, рикошира в камъка с искри и излетя безполезно към гората.

Върколакът просъска от ярост, докато го дереше с ноктите си. Единствено дебелият вълнен плат на връхната му дреха го спаси да не бъде изкормен, но въпреки това той почувства изгарящите линии на болка върху гърдите си, а палтото му отпред цялото беше разкъсано на ивици.

Лорънс се бореше. Това бяха последните мигове от живота му и той го знаеше, но въпреки това се бореше. С цялата си ярост и омраза! Заради Бен и другите, които бяха загинали днес! За собствената си душа! Стоварваше юмруците си върху гърлото, устата и очите на чудовището. Усещаше костите му под пестниците си и чувстваше как собствените му кокалчета се раздробяват. Вдигна коляно в опит да го отблъсне от себе си. Дори го хапеше и откъсна от него парче плът с козина. Той се бореше, и бореше, и бореше.

Но сетне върколакът отблъсна ръцете му настрани, сякаш бяха клечки, и с кръвожаден рев се хвърли напред, забивайки зъби в рамото му.

Болката беше толкова силна и чудовищна, че Лорънс пропадна в свят на червено безумие. Създанието разтърси глава, ръфайки го, гложайки го, докато най-накрая се дръпна назад, откъсвайки парче плът и мускули от рамото на Лорънс. Кръв изпръска лицето на чудовището и заслепи Лорънс. Тя плисна в, устата му и той усети вкуса ѝ — гореща и солена, ухаеща на бакър и ужас.

Създанието преглътна месото и се приготви за последното си захапване. Смъртоносното захапване, което щеше да сложи край на цялата тази болка и ужас.

И след това — **ХРЯС!**

Нещо се блъсна във върколака и го събори настрана. Лорънс, замаян и почти изгубил съзнание чу рева му, в който имаше по-скоро гняв, отколкото болка. След това още един трясък. И още един. Залпове от огнестрелно оръжие.

Викове. Мъже крещяха на език, който не разбираше.

Още изстрели.

И сетне смазващата тежест на чудовището изчезна. То скочи на крака и се втурна в мъглата, докато куршумите свистяха и бръмчаха като стършели, отчупвайки парчета от каменните блокове.

Лорънс повдигна глава и видя човешки фигури да изпълват кръга. Мъже. Цигани. Много на брой. Някои от тях продължаваха да стрелят в мъглата. Един мъж вдигна малко момче от земята и го целуна по лицето, очите, челото и бузите. Другите дойдоха при Лорънс и се скупчиха около него. Докоснаха го. Помагаха ли му? Или го убиваха?...

Лорънс губеше връзка с реалността. Мъглата се разстилаше, полепваше по очите му, по главата му... Гой погледна нагоре към голямото бяло лице на Богинята на лова, което изпълваше очите му и властваше над ума му... А сетне и то избледня и се превърна в мрак и мъгла.

Но преди умът му да пропадне в големия кладенец от сенки, той чу гласа на създанието да се издига над гората — един-единствен протяжен вой. Не на болка, не на поражение, а на свиреп триумф.

Лорънс Толбът потъна под този звук и започна да се спуска в тъма, която нямаше край.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Мъжът трябваше да е мъртъв. Раната му бе ужасна. Земята там, където беше лежал, беше просмукана с кръв, а превръзките, които мъжете от лагера му бяха направили, бяха вече подгизнали.

Малева запали една от тънките си пури и се вгледа в лицето на Лорънс Толбът, който лежеше на два дървени сандъка, доближени един до друг и покрити с чисто одеяло. Чертите му бяха издължени, кожата му сива и набраздена от пот и засъхнала кръв, клепачите му потрепваха от време на време и очите му се отваряха, но в тях нямаше нито разум, нито разбиране. Този мъж умираше — *трябваше* да е вече мъртъв — но Малева беше на друго мнение. И онова, което знаеше, късаше сърцето й.

Мъжете от лагера бяха върнали момчето, което беше невредимо, но дълбоко разтърсено от преживяното. Бяха го довели първо при нея и макар всички да бяха видели медальона около шията му, те искаха да чуят какво мисли тя. Малева огледа детето от глава до пети и го целуна по челото.

— Съдбата е била благосклонна към този малчуган — каза им тя, говорейки на ромския диалект на тяхното племе. — Макар да беше жестока към толкова други.

Мъртвите бяха положени в редица. Шестима мъже, три жени. Едно дете. И петимата мъже от града — четиримата с пушки и полицаят. Всички те сега лежаха в редица, а разнебитените им тела бяха покрити с платна. Някои от трупите бяха без крака, други без ръце. Ромите претърсиха гората, за да намерят липсващите части от тела, но когато приключиха с тази зловеща задача, се оказа, че усилията им не са се увенчали с пълен успех. Звярът се беше хранил, докато беше убивал.

Мъжът на импровизираното легло простена и в своя делириум се опита да стане, но едва-едва беше повдигнал ранената си ръка, когато болката експлодира във всеки негов нерв... и той закрещя. Очите му се отвориха широко и Малева видя, че болката беше събудила ума му. Той

се вираше в нея с ясното съзнание за случилото се и реалността застрашаваше да разстрои разсъдъка му.

Матева даде знак на помощничката си, красива жена, която нямаше още двайсет и една, но вече притежаваше дълбоки познания за лечителските изкуства.

— Дръж го, Саския — нареди Малева. — Но бъди внимателна.

Лорънс вършееше с ръце и крещеше, но младата жена го притисна нежно, но решително надолу, шепнейки му утешителни думи на ромски. Той бръщолевеше нещо несвързано на английски, от което тя не разбра и дума. Пристъпът му на паника беше като буря в тясното пространство на циганската каруца. Малева пристъпи към него, взе една купа със смесени билки, драсна клечка кибрит и я пусна в купата. Веднага се изви син дим, който изпълни купата със силна миризма.

— Задръж дъха си — рече Малева и Саския се подчини. След това старата жена поднесе димящата купа под носа на Лорънс и с всяко свое следващо отчаяно вдишване той поемаше дима от тлеещите билки в дробовете си. Секунди по-късно виковете му замряха до неясно стенание, а очите му изгубиха фокус. След половин минута Лорънс се отпусна отмалял назад и притихна. Само дишането му оставаше затруднено, но скоро и то се успокои. Малева отвори вратата и изсипа горящите билки на земята. Сетне отвори и прозореца, за да прогони упойващия дим със студения нощен въздух.

Най-накрая Малева и Саския издишаха въздуха, който бяха задържали до този момент, и всяка от тях си пое отчаяно дъх. Известно време само дишаха. Първа се размърда Матева, която отвори един сандък, в който държеше инструментите на лечителския си занаят. Тя избра една игла, вдяна в нея конец от черво и я подаде на Саския. След това Малева потърси медальона на Свети Колумбан в джоба на Лорънс и като го намери, повдигна леко главата му и го окачи на врата му. Самият медальон сложи върху сърцето на Лорънс, чието дишане скоро след това стана по-отмерено.

Младата жена погледна раната и сетне вдигна очи към Малева.

— Защо го спасяваш? — попита Саския. Отвън все още се чуваха плач и ридания. Тя познаваше всеки от загиналите и мъката беше като нож в сърцето ѝ.

— Той рискува живота си заради един от нашите. За дете, което дори не познаваше.

— Той е бил ухапан! Ако имаш милост към този човек, трябва да сложиш край на страданието му, преди да е започнало.

Малева поклати глава.

— Искаш да ме направиш грешница ли?

Саския остави иглата и взе ръцете на Малева в своите.

— Не е грешно да убиеш един звяр.

Старата жена помилва косата на Саския.

— Така ли мислиш? — попита тя. — А да убиеш човек?

— Не е същото.

— Къде свършва едното и започва другото?

Саския се отдръпна назад с лице, помрачено от съмнение. Тя взе иглата и се зае със зеещата рана. Иглата влезе лесно в плътта и бързите ловки пръсти на младата жена, започнаха малко по малко да затварят разкъсаната плът. Раната беше огромна и зашиването щеше да отнеме много време. Докато работеше, тя клатеше глава.

— Кажу какво мислиш, момиче — подкани я Малева нежно.

— Мнозина ще страдат заради това.

Малева дълго мълча и когато заговори, гласът ѝ беше тих и тъжен:

— Понякога Съдбата е сурова. Но тя преследва по-висши цели.

Саския вдигна очи от раната, видимо обезпокоена, но старицата погали бузата ѝ.

— Винаги ли? — попита Саския.

— Винаги — рече Малева, макар да не срещна погледа на младата жена, когато отговори.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Теглената от един кон каруца на Малева беше малка, но достатъчно голяма, за да превозва чувалите със зеленчуци и купчините необработени кожи, с които старата жена търгуваше из градовете. Тя седеше на капрата, наметната с пелерината си, а лицето ѝ беше осветено от малък фенер, който висеше от навеса на ръждясал синджир. Пред нея „Толбът Хол“ се издигаше като тъмна крепост, но всичките му прозорци пламтяха в светлини.

Входната врата се отвори, когато тя спря каруцата пред широко каменно стълбище, и един висок сикх излезе навън. Той държеше голяма газена лампа в едната си ръка и страшен на вид нож в другата.

— Какво търсиш тук? — попита чуждоземецът. — Имаме много тревоги тази нощ и ти нямаш никаква...

Гласът ѝ прекъсна възраженията му:

— Нося лоши новини в този том на скръбта. — И с тези думи тя се пресегна и отметна одеялото, покриващо тялото, което лежеше в каруцата, привързано с каишки, за да не се клатушка.

Сингх извика на урду и след това на английски. Но сър Джон, изтощен, разрошен и по халат, украсен с леопардова кожа, беше точно зад него. Той разтърка уморените си очи и изведнъж замръзна на мястото си, когато видя тялото в каруцата.

— Лорънс! — Името се изтръгна от гърдите му, след това сър Джон отблъсна Сингх настрани и се спусна надолу по стълбите. Сикхът веднага го последва. Те се надвесиха над тялото и го огледаха под светлината на фенера.

— Той е жив — ахна Сингх.

Сър Джон затвори очи за момент, вкопчвайки пръсти в ритлите на каруцата.

— Благодаря ти Господи...

Малева седеше на пейката, наблюдавайки двамата мъже, които внесоха Лорънс в къщата. Вратата се затвори с трясък и дворът потъна в мрак и тишина.

— Дано Съдбата да те пази — прошепна тя. — Дано съдбата да пази всички ни.

Сетне Малева обърна каруцата и остави коня сам да намери пътя си обратно до лагера.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За Лорънс времето беше изгубило всякакъв смисъл. Ходът му не означаваше нищо за него. Той не знаеше кой ден е, нито кой час и имаше само смътна представа къде е. Носеше се може би векове в море от мрак, което нямаше нито долу, нито горе. Беше като едно от онези слепи създания, които живеят в тъмните дълбини на океана, движейки се в едно вечно небитие без цел и посока. Единственият звук беше този на собственото му дишане — ниско, дълбоко и равномерно, и когато се заслушваше в него, се унасяше отново в сън.

По едно време отвори очи, за да види празна стая и полегатите златни лъчи на следобедното слънце.

Той премигна и когато отново отвори очи, беше вече нощ и единственият източник на светлина беше една самотна свещ. Някой като че ли спеше на стола, но той не беше сигурен дали това е човек или купчина стари палта. Всъщност не го беше грижа и малко по-късно отново склопи очи.

Още едно примигване и Гуен Конлиф беше там, седнала на стола до прозореца, с лице огряно от слънцето и Библия в скута си. Гуен? Защо тя беше тук? Лорънс се помъчи да си спомни коя е тя, но колкото повече се опитваше, толкова повече отговорът му се изплъзваше. Той я видя да помръдва и да се извъръща към него, но вече отново потъваше в мрака. Така и не разбра дали изрече името му.

На няколко пъти забеляза хора в стаята си. Сър Джон стоеше до прозореца, сключил ръце зад гърба си, с тяло, сковано от напрежение, докато някакви други мъже говореха думи, които Лорънс не разбираше. Един-два пъти видя Сингх и имаше смътния спомен как някой притиска влажна кърпа до челото му. Сингх ли направи това? Или баща му? Или Гуен? Или сънуваше?

След известно време престана да търси отговор на този въпрос. Той харесваше мрака. В него се чувстваше по-добре, плувайки в морето на нищото, и затова стоеше там колкото може по-често. Там

долу нямаше болка. Там долу нямаше спомени. И нищо не го преследваше в сенките.

Лорънс плуваше в сънищата си, докато часовете се превърнаха в дни, а дните в седмици.

* * *

Сър Джон Толбът отпи от уискито си и остави чашата на каменния парапет на наблюдателната си кула. Той се беше отказал от обичая си да влиза тайно вътре, за да си долее още и гарафата, в която беше останал само един пръст от златистата течност, сега стоеше до чашата.

Беше хладна утрин и хапещият въздух вече предвещаваше приближаващите студове. Но дори и сър Джон да усещаше студа въпреки изпитото уиски, това изобщо не личеше по лицето му.

Докато стоеше там, оглеждайки полетата и пътищата в имението, наблюдавайки вълните от листа, разнасяни от вятъра, той забеляза нещо тъмно да се движи в далечината. Завъртя телескопа си и се наведе над окуляра. Колона от цигански каруци се очертаваше на хоризонта, смаляваше се и чезнеше от поглед, докато се отдалечаваше от Блекмор.

Сър Джон гледаше с присвити очи, свил устни в жестока презрителна усмивка. Той взе чашата, сипа си останалото уиски и остана там, отпивайки, докато студеният вятър фучеше покрай него.

* * *

Кочияшът дръпна юздите на конете, спирайки каретата в покрайнините на Блекмор и се извърна на капрата. Миг по-късно вратата се отвори и един пътник скочи долу.

— Сигурен ли сте, че това е мястото, където искате да слезете, сър?

Мъжът се разкърши и сложи бомбето на главата си. Той беше висок, с тежък мустак и бакенбарди, нос, който е бит чупен най-малко два пъти, сурова уста и вида на човек, който е прекарал не малко време

по безмилостните улици на Лондон. Мъжът оправи гънките на жълтеникавокафявото си палто и обходи с поглед тъжното сиво градче и мрачния пейзаж отвъд него.

— Сър?...

— Да, сигурен съм — отвърна високият мъж. Той се пресегна и извади от каретата тежка пътна чанта.

Кочияшът го погледна неуверено и хвърли подозрителен поглед към Блекмор. Беше чувал за това място. Лондонските вестници бяха пълни със странни истории за масови убийства, извършени само преди месец. От някакво диво животно. Той вдигна глава към небето, сякаш опитвайки се да прецени колко още часа оставаха от деня и след това, без да губи повече време, цъкна с език и подкара конете, които моментално се подчиниха, сякаш и те нямаха търпение да си тръгнат от тук.

Високият мъж остана да стои край пътя, изпращайки каретата с поглед. Той пхна ръце в джобовете на палтото си и тръгна към едно малко възвишение, за да огледа по-добре района отатък града. Сега, когато есента беше събрала повечето листа на дърветата, околността се виждаше като на длан на цели мили разстояние. В края на долината се мержелееха дори задушните от бурени полета, които обграждаха „Толбът Хол“.

Мъжът извади пура от вътрешния си джоб, запали я и известно време остана там, пушейки, докато изучаваше имението. Сините му очи бяха пронизателни и студени като диаманти.

Той се усмихна на себе си, сетне се обърна и тръгна, без да бърза, към града.

* * *

Сингх пристъпваше тихо по коридора. Тишината беше станала обичай през последните няколко седмици. И докторът от града и специалистите, които сър Джон беше довел, бяха категорични, че спокойствието е от решаващо значение за оздравяването на пострадалия. Никакви шумове, никакви сътресения, никакви изненади. Почивката беше най-важното условие, за да има някаква надежда, че разрушеното тяло на Лорънс ще намери сили да се възстанови.

Сингх държеше поднос с кана вода и чиста кърпа в едната си ръка, а с другата внимателно натисна дръжката на спалнята. Още първия ден след злополуката, той се беше погрижил да смаже бравите, така че да се отварят безшумно. Сикхът откряна леко вратата и първото нещо, което видя, беше мис Конлиф на обичайния си пост, заспала на стола до прозореца с отворена книга в скута си. Гуен беше стояла будна цялата нощ, бдейки над Лорънс, защото именно тя му беше изпратила писмо в Лондон, за да го помоли за помощ при издирването на Бен. И освен това беше подкрепила решението му да преследва чудовището, което едва не го беше убило.

Сърцето на Сингх се късаше от мъка, докато мислеше за тези неща. Той познаваше Бенджамин и Лорънс още от деца. Беше плакал, когато сър Джон изпрати Лорънс в дом за душевно болни и след това в Америка. Той и сър Джон се бяха спречкали жестоко тогава, но в края на краищата Сингх беше слугата, а сър Джон господарят на къщата. Но Бен... бедното момче беше отраснало пред очите му и той го беше обикнал като роден син. Затова болката и мъката му по Бен бяха силни, а сега, изглежда, че и Лорънс щеше да умре. Три седмици в безсъзнание, без никаква следа от разум и без знак за възстановяване.

Това е прокълнато място, каза си той за хиляден път.

Сингх влезе в стаята и тръгна към страничната маса, на която бяха наредени нещата за поддържане на живота на пациент в кома. Светлината струеше в стаята през транспарантите и той хвърли бърз поглед към леглото, за да види дали превръзките са все още...

В следващия момент Сингх се закова на мястото си и се вторачи с широко отворени очи в онова, което видя на леглото. Подносът се прекатури и издрънча на пода, металната кана иззвънтя като камбана и водата се разплиска навсякъде.

Внезапният шум сепна Гуен Конлиф, която отвори бързо очи и скочи на крака, не по-малко стъписана и объркана. Тя и Сингх стояха с отворени уста.

— Лорънс?... — прошепна Гуен.

Лорънс Толбът седеше на леглото. Пепеляв, изпотен, ужасно изпит и измъчен. Но въпреки това буден и жив.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Гуен прелетя през стаята към Лорънс.

— Ще повикам доктора — каза Сингх и се спусна към вратата.

Лорънс се чувстваше като мъртвец. Очите му бяха хлътнали, с тъмни кръгове около тях, косата му беше мазна и полепнала по челото, устните му бяха отпуснати и деформирани. Усещаше неприятен вкус в устата си и болка, която беше проникнала до всеки мускул и кост от тялото му. Той оброни глава и я разтърси бавно напред-назад като болна мечка, опитвайки се да изчисти ума си от пластове мъгла и паяжини.

Чу шумолене на плат, почувства да го докосват хладни ръце, извърна глава, и видя Гуен да седи до него на леглото. Гуен? Какво означаваше това? И освен това тя вече не носеше черната си погребална рокля.

— Аз... мислех, че заминавате — промърмори той. — Ще изпуснете влака си.

Гуен се засмя, подсмръкна и избърса сълзите от сините си очи.

— Изглежда, че е невъзможно да се избяга от това място.

Лорънс се намръщи, не разбирайки смисъла на думите ѝ. Той погледна през прозореца. Клоните на повечето дървета бяха голи.

— Буря ли е имало?

— Да — каза тя, запъвайки се леко. — Да... имаше много лоша буря.

Но Лорънс отново беше заспал.

* * *

Доктор Лойд пристигна половин час по-късно. Когато влезе в стаята, той завари сър Джон да стои близо до леглото и Гуен Конлиф да се върти загрижено около болния. Докторът беше свикнал с напрегнатото мълчание между сър Джон и младата жена от Лондон и

вътрешно се радваше, че не се беше омъжила за мъж от фамилията Толбът. Не и докато сър Джон беше господарят на къщата. Студенокръвен, надут, стар негодник, помисли си Лойд. Никога не превъзможна самоубийството на жена си, като че ли собственото му сърце беше спряло да бие с това на Солана, а и преди това не беше сред най-сърдечните хора. И сега, когато единия му син беше мъртъв, а другият на смъртен одър... е добре, заключи докторът, мис Конлиф би трябвало да е истинска светица, за да е в състояние да изтърпи сър Джон през цялото това време.

Тези мисли се въртяха из главата му, но Лойд не позволи дори и сянка от тях да се прокрадне на лицето му.

Той придърпа един стол и внимателно разви вкоравените от засъхналата кръв бинтове. Рамото, гърдите и гърба на Лорънс Толбът приличаха на карта на железопътно депо. Линии от черни шевове се пресичаха и кръстосваха върху наранената му плът. Докторът изсумтя нещо и се облегна назад на стола си, взирайки се в раните. Те бяха забележително добре защити, като ръбовете на разкъсванията бяха здраво зараснали, почти без да изпъкват. Той подуши превръзката и не установи нищо нередно. Раните бяха инфектирани за известно време, но сега издайническата миризма на гной вече не се долавяше. Доближи опакото на ръката си до разрезите — не се усещаше и температура.

— Боли ли ви някъде? — попита той.

— Всъщност... — поде Лорънс, но сетне замълча и лицето му доби озадачен израз. — Почти, не. Вие сте твърде добър доктор за такъв малък град.

Доктор Лойд изсумтя отново.

— Стиснете ръката си в юмрук. — Лорънс сви бавно пръстите си в юмрук. Веждите на Лойд се повдигнаха. После протегна пръст. — Стиснете пръста ми.

— Чувствам се слаб като дете протестира Лорънс, но хвана пръста на доктора и го стисна. Усилията му предизвикаха трепване, но то беше върху лицето на Лойд.

Сър Джон пристъпи по-близо, наблюдавайки ставащото с голям интерес. Лорънс го забеляза и вдигна глава.

— Татко, какво казаха циганите?

Устните на стария мъж се изкривиха в лека усмивка.

— Че дяволът е дошъл в Блекмор.

Докторът отдръпна ръката си от Лорънс и мълчаливо превърза раните му. Междувременно не срещна погледа на нито един от присъстващите. Веднага щом свърши, прибра инструментите в чантата си и стана.

— Какво не е наред? — попита Гуен. — Да няма инфекция или...?

Доктор Лойд поклати глава и най-накрая срещна очите на Лорънс.

— Това е... забележително — рече той. — Преди седмица можех да се закълна, че никога повече няма да видите тази ръка.

— А сега? — попита Гуен.

Докторът я погледна продължително.

— Той бе изгубил сухожилието и повечето от мускулите на ръката си. Но сега изглежда... ъ-ъ... че тя се е излекувала.

— Излекувала? — отекна сър Джон.

— Това е наистина невероятно. — Лойд се обърна отново към Лорънс, но гледаше леко встрани. — Невероятно. — Докторът изпъна рамене. — Ще намина да ви прегледам към края на седмицата.

— Докторе... — спря го Лорънс, — ... благодаря ви. Вие сте чудотворец.

— Заслугата не е моя — отвърна доктор Лойд, продължавайки да избягва погледа на Лорънс, след което се обърна и излезе. Изпрати го Сингх.

* * *

След като докторът си тръгна, Гуен оправи смачканите възглавници на Лорънс, а сър Джон застана до края на леглото му.

— Мис Конлиф — каза той тихо, — благодаря ви, че останяхте с нас през този тежък период. Може би, ако имаше някакво чувство за синовна почит в тази къща, ние нямаше да ви създадем такива неудобства.

Гуен настръхна и Лорънс отклони поглед от нея към баща си. Той долови напрежението помежду им и правилно предположи, че това беше епизод от спор, който беше вървял през последните няколко седмици. Думите ѝ само потвърдиха предположението му.

— Лорънс само се опитваше да открие кой е убил Бен — отбеляза тя студено. — Както вие добре знаете. Онова, което той направи, беше героично и продиктувано от обич.

— Обич? — повтори сър Джон, поклащайки глава. — Не, скъпа, мисля, че в случая е имало по-силен мотив. Обичта рядко е чувството, което изпраща един ловец в гората.

Лорънс не каза нищо. Имаше много неща от онази нощ, които плуваха в мъгла, но изгарящата омраза и неудържимата ярост — тези неща си спомняше със свършена яснота. Но той не искаше да застава на страната на баща си срещу Гуен.

— Наречете то както искате — настоя Гуен, — но Лорънс не се е държал като своеволно дете онази нощ. Той е мъж. — Гласът ѝ трепна за момент. — Доблестен мъж... който изстрада ужасно много.

— Но без полза — възрази сър Джон.

— Не е вярно! Сега ние знаем, че убийството на Бен не е бито дело на някакъв лунатик, който случайно е минавал оттук. Не беше ли това една от вашите теории? Е добре, онзи, който нападна циганския лагер, не е бил безумец.

— Да — съгласи се той, — но все още не знаем какво е той, нали?

— Така е... но знаем, че каквото и да е това същество — то все още е някъде там.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Доктор Лойд беше оставил сънотворно за Лорънс и въпреки протестите му, Сингх едва не го изля насила в гърлото му. Скоро той отново потъна в някаква черна дупка. Не беше сигурен дали са минали часове или дни. Самото събуждане, сблъсъкът с реалността, болезнените прегледи на доктор Лойд, въпросите на баща му, строгият поглед на Сингх и утехите на Гуен — всичко това беше прекалено много за Лорънс и той неусетно се унасяше отново в морен сън. Но това беше сън, а не кома.

Когато се събуди, беше дълбока нощ. Гуен вече не беше на стола си. Лорънс смътно си спомняше, че сър Джон беше настоял тя да прекара поне една нощ в леглото си в стаята от другата страна на коридора, която тя почти не беше използвала след завръщането си. Макар че щеше да му е приятно да поговори с нея в тихото уединение на нощта, той беше не по-малко доволен, че е сам.

Рамото му пулсираше. Не беше точно болка, но не беше и приятно усещане. Сякаш нещо странно пълзеше под кожата му. Лорънс беше чел за хирурзи, които слагали личинки в инфектирани рани, защото малките паразити ядели само мъртвата, но не и здравата плът. Макар да разбираше научната логика на този метод, мисълта за това дълбоко го отвращаваше и той се молеше на бога да няма никакви гърчещи се ларви под превръзките му.

Лорънс извъртя краката си, стъпи на пода и известно време мърдаше пръстите си, усещайки под тях гъстия мъх на килима. Но странното усещане продължи. На няколко пъти отвори и сви дланта на ранената си ръка. Преди тя беше скована и безчувствена, а сега пръстите и мускулите му се движеха без никакво усилие. Това го успокои, но все още усещаше пулсиране и гъделичкане в областта на рамото си.

— Дотук добре — каза си Лорънс, давайки си сметка, че гласът му звучи като дрезгав грак, поради това че дълго не го беше ползвал. Той жестоко беше претоварил гласните си струни, разказвайки

историята за нападението по-рано през деня, и беше говорил малко след това. Сингх му беше донесъл безброй чаши чай с мед, а Гуен го беше хранила с облекчаващ бульон.

Да се изправи на крака беше предизвикателство за Лорънс, затова той се облегна със здравата си ръка за дървената колона на леглото и бавно се надигна. Стаята се завъртя и в продължение на няколко секунди усещаше пристъп на гадене, но сетне то изведнъж спря. Въпреки това той стоя неподвижно в продължение на цяла минута, преди да се опита да направи първата крачка.

Мускулите му бяха отслабнали, но не и чак толкова, колкото очакваше след цял месец, прекаран в леглото. Стигна, олюлявайки се, до прозореца и погледна навън. Нощното небе беше кадифено черно с почти пълна луна, която къпеше пейзажа с бледо сребристо сияние.

Наблизо имаше голямо огледало, той тръгна предпазливо към него и се вгледа в изпитото лице и тъмните си очи.

— Кой си ти, стари човече? — попита Лорънс, едва разпознавайки себе си в отражението, което го гледаше отсреща. Рамото му запулсира отново и той си пое дълбоко въздух, взимайки едно много трудно решение. Знаеше, че в някакъв момент трябваше да се изправи лице в лице с истината за тежкото си нараняване. Каквито и глупости да разправяше докторът за това как сухожилията му били пораснали отново, Лорънс беше наясно, че в най-добрият случай ще остане частичен инвалид. Затова вече се питаше как осакатената му ръка ще се отрази на изпълненията му на сцената. Шекспир беше показан драматург и макар интонацията да беше много важна в пиесите му, жестовете и физическото присъствие бяха от решаващо значение.

— Е, ако не друго, мога да играя Ричард III — каза той на скептичното си изражение.

След като се подготви психически, той развърза колана на халата си и го остави да падне на пода, а след това много внимателно започна да размотава бинтовете. Докторът беше използвал цели мили от тях и Лорънс ги развиваше като че ли пяла вечност и ги пускаше на пода. Но една своенравна част от ума му не можа да не забележи, че купчината бинтове в краката му приличат на призрачни вътрешности. Той прокле собственото си въображение за това, че беше извикало този образ. Гъделичкането беше вече влудяващо и му се искаше да разкъса

останалата част от превръзките си, за да се почеше, но знаеше, че това щеше да е глупаво. Доктор Лойд беше казал, че стотици шевове държат плътта му съединена, някои от тях направени от циганите, а други от самия него. Господи боже! Стотици.

Лорънс размота още няколко пласта и това беше краят. Остана само една дебела марля, която лежеше между него и реалността за онова, с което щеше да живее до края на дните си. С какъв ли ужас му предстоеше да се сблъска? И нещо по-важно, щеше ли да има сили да се изправи пред истината? Преди смяташе, че отговорът е да, но сега, когато моментът беше дошъл, увереността му беше разклатена.

— Хайде, страхливецо! — сгълча се той.

Лорънс повдигна бавно марлята и гледката го прониза като нож във вътрешностите. Кожата му беше като налудничава плетеница от струпеи, които се спускаха от лопатката към зърното и от гръдната кост към мишницата. Кръвта беше засъхнала и вкоравена и сърбежът беше по-силен отвсякога.

— Кучи си... — изруга той високо, бодвайки с пръст една от корите. Натискът не предизвика очакваната болка и когато отдръпна пръста си от кората, тя се залепи за него, откъсвайки се цялата от раната.

Всъщност отдолу дори нямаше рани. Лорънс прехапа устни, изпълвайки се с надежда, че положението не е толкова тежко, колкото изглежда. Може би много от струпеите бяха просто размазана кръв, залепнала върху кожата му.

Закачи с пръст края на една от корите. В началото тя оказа съпротива, но сетне се отлепи. Лорънс се намръщи. Рамото го сърбеше ужасно и той прибягна до ноктите си, за да отчупва нови и нови струпеи. В корите от засъхнала кръв имаше нишки от котешките черва и медицинските конци, които бяха използвани при шиенето. Той продължи с това занимание, което бързо погълна цялото му внимание, откривайки раните под струпеите.

Но това не бяха точно рани.

Щом корите паднеха, под тях се показваха тънки бели линии там, където ужасните разкъсвания бяха зараснали. Отворени рани нямаше. Нямаше ги и познатите шевове и грозният кърпеж, които обикновено оставаха след толкова тежки наранявания. Виждаше се само мрежа от

тънки светли белези, показващи местата, където чудовището със зъби и нокти се беше опитало да изтръгне живота от тялото му.

— Господи — ахна той, макар дълбоко в сърцето си да подозираше, че Бог няма нищо общо с това.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

По-късно през деня, въпреки непрестанните протести на Гуен Конлиф, Лорънс Толбът слезе на долния етаж. Той нарече това „връщане към света“.

— Но вашето рамо! — каза тя натъртено.

— То почти не ме боли — успокой я Лорънс, макар това да беше лъжа. Рамото му изобщо не го болеше, но не бе споделил това с никого. Той още не знаеше какво да мисли за това чудо, ако думата „чудо“ изобщо беше подходяща за случая. — Но... ако ми позволите да се облегна на вас, съм сигурен, че ще успея да стигна до долу, без да се препъна.

Лорънс произнесе думите с усмивка и това несъмнено беше безобидно флиртуване, каквото обикновено прощават на болните, но Гуен цялата пламна. Въпреки това тя му предложи ръката си и с нейна помощ той тръгна надолу към всекидневната, радвайки се, че е до него. Ръката му може и да беше оздравяла, но той все още едва се държеше на краката си. Спряха на междинната площадка, за да може Лорънс да си поеме въздух.

— Кога баща ми е направил тези допълнителни петстотин стъпала?

— Казах ви, че е още прекалено рано да слизате.

— Не ми хокайте, Гуен — каза той, без още да пуска ръката ѝ. — Не мога да стоя затворен в онази стая нито минута повече. Цяла сутрин не ме свърташе на едно място.

Тя стисна леко ръката му и се канеше да каже нещо, когато сър Джон се зададе по коридора. Той видя сплетените им ръце и каза:

— Виж ти!

Гуен се изчерви още повече и отдръпна ръката си.

— Трябваше да му помогна по стълбите — оправда се тя.

— Не се и съмнявам — отвърна сър Джон.

Лорънс не хареса студеното обвинение в думите на баща си, но го разбираше. Гуен беше годеницата на покойния Бен. Всяка проява на

привързаност от негова страна към нея щеше да се изтълкува като „лош тон“ или прекалено подранила близост. За да избегне неловката ситуация, той каза:

— Е добре, вие вече на няколко пъти ме спасихте от позорни падания, които нямаше да се отразят добре на репутацията ми... но мисля, че оттук нататък вече мога да се справя и сам. — Той се извърна към урната от времето на династията Мин, сложена между двете стълбища, и забеляза бастуна със сребърна дръжка, подарен му от стария французин. Вълчата глава като че ли гледаше озъбено право към него. Обзе го силно отвращение, когато протегна ръка към бастуна, но въпреки това го взе и се облегна на него. — Това ще свърши работа.

Сър Джон изсумтя и посочи всекидневната с брадичката си.

Ако си готов, трябва да ти кажа, че имаме посетител.

— Аз...

— Дошъл е инспектор от Лондон. — Сър Джон пристъпи още крачка-две към него. — Той иска да ти зададе няколко въпроса, Лорънс.

— Не — възрази Гуен. — Лорънс изобщо не е готов за разпит.

— Да, така е — съгласи се сър Джон. — И затова ние ще се погрижим това да не е точно разпит.

— Всичко е наред, Гуен — каза Лорънс. Ще помогна с каквото мога.

Сър Джон го погледна изпитателно.

— Добре тогава.

* * *

Инспектор Абърлайн беше от хората, които се владеят добре. Лорънс забеляза това веднага. Той имаше непосредствените обноси на обикновен работник, смекчени от лустрото на образования човек, но Лорънс не можеше да бъде заблуден лесно. Въпреки невинното блещукане на сините му очи, той знаеше, че инспекторът притежава пресметливия ум на ловец. При други обстоятелства Лорънс с удоволствие би поиграл карти с него. Толкова много неща можеха да се научат за един човек от начина, по който играе карти.

Инспекторът се беше настанил удобно в едно кресло. На масичката до него имаше порцеланова чаша с чай, от която се вдигаше пара. Сър Джон стоеше до големия глобус, въртейки го бавно, въпреки че беше приковал погледа си в Абърлайн.

— Той беше много тежко ранен, инспекторе отбеляза сър Джон.
— Изключително тежко ранен, а освен това, изглежда, е засегната и паметта му. Не съм сигурен, че би могъл да ви бъде от полза.

— Със сигурност ще има по-подходящ момент за това — съгласи се Гуен.

— Разбирам много добре ситуацията — каза Абърлайн неуверено. — Но ако е възможно... да му задам само няколко въпроса. Съвършено неофициален разговор...

— Не, не — отвърна сър Джон с решителен израз на лицето и неотстъпчиви очи. Не.

— Дори само няколко думи — настоя Абърлайн — могат да се окажат неоценимо полезни за нас.

— Не! — отсякоха сър Джон и Гуен в един глас.

— Да каза Лорънс и всички се извърнаха към него.

— Лорънс — поде Гуен, — не позволявай да...

— Няма проблем. Аз също бих искал да разбера какво се случи.

— Това е глупаво от твоя страна — сопна се баща му. — Очевидно все още не си добре. Всичко това сериозно ще затрудни възстановяването ти.

Лорънс кимна, въпреки че не откъсваше поглед от Абърлайн, чиято усмивка така и не достигаше до очите му. Лорънс, обаче, смяташе, че разбира този мъж. Тирадата на сър Джон постепенно заглъхна, докато следеше безмълвната размяна на погледи между инспектора и сина си. Накрая той въздъхна.

— Е, добре тогава, по дяволите!

— Благодаря ви... — поде Абърлайн, но сър Джон го прекъсна.

— Ако притесните сина ми, инспекторе... или ако му причините някакъв дискомфорт, ще ви изхвърля от дома си, независимо дали имате или нямате официални документи. Вашата непредизвестена поява подлага на изпитание учтивостта ми.

След тези му думи Сингх се появи в полезрението на Абърлайн и застана точно зад Лорънс, скръстил тежките си ръце пред гърдите си.

Абърлайн изглеждаше леко развеселен, но кимна с глава в знак, че приема поставените му условия.

— Разбирам, сър Джон. Няма да злоупотребя с вашето великодушие. — След това той се обърна към Лорънс. — Франсис Абърлайн, Скотланд Ярд. За мен е чест да се запозная с вас, мистър Толбът, аз съм ваш запален почитател и имах големия шанс да гледам изпълнението ви в „Отело“ преди няколко години в Единбург. Съгласен съм с критиката, която каза, че вие сте дал една нова интерпретация на образа на Яго за модерната сцена. Браво, сър.

— Това беше едно от първите ми европейски турнета — отвърна Лорънс, изненадан от похвалата и факта, че Абърлайн то е гледат на сцената. — Струва ми се, че е в реда на нещата един инспектор да оцени един сполучливо представен негодник.

Абърлайн се усмихна.

— Наистина е така, сър. Освен това имах удоволствието да ви хвана и в ролята на Хамлет. Позволете ми да кажа, че съжалявам за сполетелите ви бедни. И се надявам, че те няма да ви попречат да се върнете скоро на сцената.

— Благодаря ви. — Лорънс следеше както мисълта на Абърлайн, така и интонацията му и забеляза лекото ударение върху думите „да ви хвана“. Грешка на езика? Трик? Какъвто и да беше случаят, избраната фраза не допадна особено на Лорънс. Освен това чувстваше, че Абърлайн се опитваше да чете по лицето му. Е *добре*, помисли си той. Нека *опита*. Лорънс знаеше, че полицаите умеят да улавят лъжите и полуистините, но той нямаше какво да крие, а дори и да имаше... никой не владееше като него изкуството на интонацията и умението да предаде само онова, което се изисква от ролята и нищо друго. Инспекторът сам щеше да се убеди в това.

Абърлайн вероятно беше разбрал, че Лорънс е доловил преценяващия му поглед и прикри това с усмивка.

Простете, че се вирам така във вас. Наистина не мога да ви опиша колко впечатлен бях от вашия меланхоличен датчанин. Сигурен ли сте, че се чувствате достатъчно добре, за да разменим няколко думи?

— Да — отвърна Лорънс. — Кажете, успяхте ли да хванете звяра?

Целта на тази смела контраатака беше да залови Абърлайн неподготвен и Лорънс видя, че инспекторът действително леко трепна, когато чу въпроса.

— Боя се, че не — каза Абърлайн.

— А какво постигнахте до този момент?

Абърлайн обходи стаята с поглед.

— Мистър Толбът, много бих искал да поговоря с вас откровено и конфиденциално. — Той посочи с ръка вратата на салона. — Във вашата портретна галерия може би. Ако не възразявате?

— Аз определено възразявам отсече сър Джон.

Лорънс го спря с ръка.

— Татко, ако това ще помогне, тогава всичко е наред. Аз няма да му позволя да издевателства над мен. — Той каза това с усмивка, но погледът, който хвърли на Абърлайн беше предизвикателен. Инспекторът се поклони.

Лорънс се облягаше на бастуна си, макар да чувстваше, че вече не му е необходим. С всяка изминала секунда слабостта му се стопяваше, но инстинктът му подсказваше, че трябва да продължи да играе ролята си до самия край на действието. Абърлайн му предложи ръката си, но Лорънс отказа помощта му с любезна усмивка. Когато влязоха в просторната галерия, инспекторът затвори вратата на всекидневната и известно време двамата се взираха в дългата редица от портрети на мъже и жени от рода Толбът.

— Радвам се, че Скотланд Ярд е поел случая — каза Лорънс.

Абърлайн се усмихна едва-едва.

— Серия от свирепи убийства обикновено привлича интереса ни — заяви инспекторът сухо. — Мистър Толбът, беше ми докладвано, че сте станал жертва на жестоко нападение. Но въпреки това ми изглеждате доста добре.

Лорънс усети капана, който му залагаха и нямаше никакво намерение да стъпи в него.

— Имах голям късмет.

— Наистина. Можахте ли да видите добре вашия нападател?

Десетки отговори се появиха в ума на Лорънс подобно на колода карти, разстлана като ветрило. Кой да избере? Можеше да отрече истината и да скалъпи правдоподобна лъжа. Знаеше, че няма да е трудно, защото истината и без това беше толкова невероятна.

Върколак? До този момент Лорънс дори не си беше позволил да мисли за тази дума, камо ли да я остави да завладее ума му. Можеше също убедително да изиграе загуба на паметта. Всъщност той вече беше прибягнал до този трик през последните два дни, за да не каже на баща си и Гуен, че Бен е бил убит от свръхестествено чудовище. Баща му вече веднъж го беше изпратил в дом за душевноболни и една подобна история можеше да подтикне сър Джон отново да потърси помощта на мъжете с черни костюми и черна карета. Не, благодаря.

Психическата травма беше най-лесната роля и след събуждането си от кома Лорънс беше принуден да се опре на нея, защото иначе историята беше твърде фантастична. Чудовища имаше само в приказките и булевардните романи. Всъщност самият той не беше абсолютно убеден, че спомените му са истински спомени, а не призрачни образи от трескави сънища. Възможно беше да го е разкъсала мечката на циганите и всичко останало да е само болна илюзия.

Всичко това прелетя през ума на Лорънс в един много кратък миг.

— Това беше някакъв звяр — каза той глухо. — Аз... не разбрах точно какъв. Беше тъмно.

Абърлайн се намръщи.

— Сигурен ли сте, че беше животно?

— О, да — отвърна Лорънс. — При това огромно.

— Хм. Това е голяма загадка, като се има предвид, че в района не живеят никакви естествени хищници, способни да нанесат такива ужасяващи наранявания. — Инспекторът склочи ръце зад гърба си и сви благоразумно устни.

— В района няма също и мечки — отвърна Лорънс — и въпреки това една такава пътува с циганите. Не е необходимо голямо въображение, за да си представите как всякакво животно би могло да се озове тук, инспекторе.

— Никой не е докладвал за...

— Имаше и други свидетели — прекъсна го Лорънс. — Няма съмнение, че те са видели нападателя не по-зле от мен. Може би дори по-добре. Разпитахте ли циганите?

— Те са мнителни и суеверни хора. Говорят само за дяволи и демони рече Абърлайн. Онова, което се питам е, дали не е възможно да

сте били нападнат от човек? Самата свирепост на нападението може би ви е накарала да заключите, че това е било животно... А като прибавим и обстоятелството, че е било тъмно...

— Не — отсече Лорънс сухо. — Онова, което ни нападна онази нощ, в никакъв случай не беше човек.

— Нямам предвид обикновен човек. Може би някой лунатик? Някой, който страда от умствено заболяване, и с прекарал известно време в приют за душевноболни? Или пък е бил малтретиран от собствените си жертви?

Тези думи увиснаха във въздуха и Лорънс с ужас осъзна, че Абърлайн вероятно знае, че самият той навремето е бил затворен в такъв приют.

— Какво намекувате, инспекторе?

— Според мен е странно, че всички убийства, включително това на вашия брат, са били извършени в района на семейното ви имение. И докато вие сте били в Англия с вашата трупа.

Натрапващият се извод се заби като шип в стомаха на Лорънс, но той за нищо на света нямаше да позволи това да проличи на лицето му. Не и пред този арогантен глупак.

— Инспектор Абърлайн — каза той предпазливо, — вие несъмнено сте запознат с моята лична история, както и аз, предполагам, с вашата.

— О?

— Не бяхте ли точно вие човекът, който разследваше случая с Изкормвача преди няколко години?

Лицето на Абърлайн се скова.

— Да. Ужасна история...

— Съгласен съм. И така... да не би този случай да се е отразил зле на кариерата ви и да сте били целия път дотук с намерението да докажете нещо?

Лицето на инспектора претърпя видима промяна. Цялата му доброжелателност изведнъж се стопи и лицето, което Лорънс видя сега, беше сурово, мрачно и лишено от всякакво съчувствие.

— Много добре. Вие сте пряк човек и аз също ще бъда пряк с вас. Аз не съм ви враг, мистър Толбът. Но съм ви гледал в „Хамлет“, „Макбет“ и „Ричард III“... винаги с едно и също лице. Но когато се появите на сцената, вие ставате съвършено различен човек. Всяко ваше

движение, всеки характерен израз на лицето ви, всеки аспект на вашата личност претърпяват обезпокоително дълбока трансформация. Всеки разсъдлив човек би се запитал кой друг живее в тази ваша глава. Сигурен съм, че разбирате.

— Онова, което разбирам сега, е защо никога не заловихте Изкормвача? — каза Лорънс с горчивина. — Склонен бях да очаквам повече от Скотланд Ярд. В Америка вашата институция е легендарна, но предполагам, че това се дължи на вестниците. Човек никога не може да разчита на точността им.

Той се изправи, последван бавно от Абърлайн, чиито очи бяха студени като на кобра.

— Ето какво ще ви кажа, Абърлайн — продължи Лорънс. — Когато брат ми беше убит от това нещо, аз бях в Лондон. Аз мога да се превъплъщавам в други хора, но не мога да разделя себе си на две отделни личности и да бъда на две места едновременно.

— Да. Изглежда, че е така. — Абърлайн като че ли не се чувстваше победен от отговора на Лорънс. — И затова няма да възразите, ако се поинтересувам къде сте били по време на всичките ви представления в Лондон... и след това.

— По този начин ще навредите на разследването си. Но имайки предвид резултатите от случая с Изкормвача, мога да заключа, че това е начинът, по който вие предпочитате да работите. И докато се занимавате с това, навярно ще искате да установите къде съм бил на двайсет и девети септември тази година. Може би смъртта на Херман Мелвил не е била случайна. Може пък аз да стоя зад нея. О, но аз бях и в Торонто в началото на юни, когато почина канадският премиер. По-добре проверете дали не е станал жертва на някой луд актьор.

— Сега едва ли е време за шеги, мистър Толбът.

— Не, не е... нито пък е време за абсурдни обвинения. И ако искате хората да ви вярват, че сте инспектор, достоен за тази титла, бих ви препоръчал да отделите повече време на издирването на *нещото*, което извърши тези жестокости, вместо да го пилеете, тормозейки неговите жертви.

Гласът на Лорънс постепенно набра сила, достигайки до вик и в следващия момент сър Джон влетя в галерията със застрашителен вид.

— Достатъчно — изръмжа възрастният мъж. — Синът ми отговори на въпросите ви и даже беше прекалено услужлив.

— Сър Джон, аз...

— Вървете си — отсече сър Джон с глас, който не предполагаше никакво обсъждане и възражения.

Абърлайн се поклони сковано и си тръгна, следван по петите от Сингх, който го изпрати чак до входната врата.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Лорънс прекара останалата част от следобедна в портретната галерия. Сингх му донесе храна, но нямаше никакъв апетит. Облече един брокатен халат и пантофи, взе бастуна си от урната и излезе в градината. Пое по една пътека, която водеше към вира. Слънцето беше високо и ясно и хвърляше отблясъци като скъпоценни камъни върху тихо ромолящата река. Отразената светлина беше ярка и почти болезнена, но той дълго се вира в нея, представяйки си, че някъде там бяха отговорите, които търсеше, и беше необходимо само да ги съзри.

— Лорънс!

Когато се обърна, той видя Гуен Конлиф да бърза по пътеката към него.

— Търсих ви и не можах да ви намеря.

— Случило ли се е нещо?

— Не — промълви тя и почти се изчерви. Аз... просто исках да поговоря с вас. — Спря се близо до него, а слънчевата светлина превръщаше синьото на очите ѝ в кристална бледнота. — Какво ви каза инспектор Абърлайн? И двамата изглеждахте ядосани?

Лорънс дълго обмисля как да отговори на въпроса ѝ. Накрая се обърна и закрачи бавно покрай брега, а Гуен го хвана под ръка и тръгна с него.

— От него няма абсолютна никаква полза — рече той.

— Съжалявам — каза тя и кимна.

— Съжалявате? За какво?

Гуен поклати глава.

— Аз... не мога да не се чувствам виновна за онова, което се случи с вас. Ако не бях изпратила онова писмо...

— Не — отсече той. — Беше правилно, че се върнах.

Двамата се спряха до едно място, където растяха езерни камъши. Лорънс облегна бастуна си край един шубрак. Наведе се да вземе един камък, претегли го в дланта си и след това го запокити към вира. Той улови гребените на десетина малки вълнички преди да потъне във

водата. Лорънс се усмихна и започна да събира други камъни, като ги избираше грижливо.

— И така — рече Гуен, — разкажете ми за Ню Йорк. — Често съм си представяла как е там.

Лорънс ѝ подаде един камък, наблюдавайки я как го хвърля. Той потъна, веднага щом срещна повърхността на водата.

— Трябва да ме посетите някой път там и сама да видите.

Той ѝ подаде още един камък.

— Всичко е възможно — каза тя и хвърли камъка. Този път той на няколко пъти се удари във водата, преди да поеме към дъното на вира.

Лорънс се засмя, но сетне замръзна на мястото си, наострайки уши. Обърна се и обходи с поглед полето, пътеките и гората.

— Чухте ли това? — попита той.

— Кое?

Лорънс вдигна пръст, напрегна слух и отново го чу. Конете по пътя. Бяха още на мили разстояние, но идваха към „Толбът Хол“. Чудно, че изобщо ги беше чул.

— Идете да кажете на баща ми, че ще имаме компания — рече той, посягайки към бастуна си с вграденото в него острие.

— Какво става?

— Вървете, вървете — настоя Лорънс.

Тя се поколеба за момент и сетне се завтече към къщата.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Лорънс тръгна по пътеката, която заобикаляше къщата, и стигна предния двор, точно когато колона от конници се приближаваше в галоп към стълбището пред главния вход. Когато ездачите го видяха, лицата им придобиха студен израз и свърнаха към него. Лорънс се изплаши, когато видя студената решимост, изписаната върху чертите на всеки един от мъжете. Той разпозна някои от тях. Пасторът Фиск беше най-отпред, водейки мрачното си паство. От лявата му страна беше скуайърът Стрикленд, а от дясната полковник Монфорд. Доктор Лойд, нервен и някак засрамен, яздеше най-отзад. Останалите мъже бяха непознати, но Лорънс знаеше, че сред тях нямаше да намери приятели. Той се спря и пръстите му проследиха сребърната дръжка на бастуна му. Видът на острието може би щеше да вразуми тези глупаци.

Или щеше да ги насърчи да го прострелят.

— Здравейте, докторе — каза Лорънс, придавайки фалшива доброжелателност на гласа си. — Мислех, че прегледът ми е чак в петък.

Скуайърът Стрикленд хвърли надменен поглед към Лорънс.

— Ела с нас, Толбът.

Лорънс се усмихна.

— А къде отиваме?

Стрикленд понечи да отговори, но пасторът Фиск го изпревари:

— Вече е почти новолуние!

— Да — каза провлечено Лорънс. — И какво от това?

Викарият вдигна към него обвинителен пръст.

— Ти беше ухапан от звяра. Не го отричай! И сега носиш знака му!

Лорънс избухна в смях. Нямаше как да се сдържи. От всички слабоумни селски суеверия, които беше чувал, това беше най-нелепото. Дори да можеше да се вярва на собствените му объркани спомени, че е бил нападнат от чудовище, пак беше върхът на глупостта да се смята, че именно по тази причина самият той е прокълнато

създание. Той се беше бил с чудовището, беше го преследвал и едва не беше убит от него. Но тези хора очевидно се бяха хванали на религиозните брътвежи на викария. Поне неколцина от тях имаха достатъчно здрав разум, за да се чувстват смутени, че са тук. Доктор Лойд изглеждаше потънал от срам и не можеше да срещне погледа на Лорънс.

Но полковник Монфорд извиси гласа си над смеха му.

— Хайде, Толбът... покажи ни раната си.

— И защо да го правя?

— Защото — поде пастор Фиск с лице, пламнало от праведен гняв — ни беше казано, че тя е зараснала неестествено бързо.

Лорънс погледна към доктор Лойд, който побърза да сведе глава и се зае да изучава грапавата повърхност на седлото си. Монфорд смушка коня си с колене и го подкара напред с намерението да стресне Лорънс. Конят му беше огромен, поне с три лакти по-висок от другите, но когато се озова на четири стъпки от Лорънс, животното изведнъж изцвили и се дръпна назад, клатейки голямата си глава, въпреки силната ръка на полковника върху изопнатите юзди.

В този момент картината като че ли замръзна около Лорънс. Конят беше изпитал страх, но от какво? Той се подсмихна. Някой дори би могъл да каже, че се е изплашил от самия него... Но това беше нелепо.

Нито един от ездачите не се усмихваше и дори доктор Лойд беше застанал нащрек. Всички очи бяха приковани в Лорънс. Монфорд кимна навъсено и щракна с пръсти. Трима широкоплещести мъже се смъкнаха от седлата си и започнаха да затварят кръга около Лорънс. Моментът беше толкова странен, че преди Лорънс да разбере какво се канят да направят, той изгуби преимуществото си. Бастунът беше изтръгнат от ръката му, преди да успее да завърти дръжката и да извади рапирата. Почувства да го сграбчват груби ръце.

— Пуснете ме, негодници! — Той се бореше с всички сили, но тези мъже бяха истински зверове и ръцете им бяха като железни.

— Разгърнете ризата му — нареди Монфорд.

Обзе го паника, докато мъжете се бореха с диплите на халата му и дърпаха ризата под него. Той крещеше и ги риташе, опитвайки се да се освободи.

— Ето, виждате ли? — извика пастор Фиск. — Той се опитва да я скрие!

Лорънс ритна с коляно един от мъжете в чатала, но друг го удари с юмрук над ухото, а след това получи и още един удар в устата. Устната на Лорънс се разкъса в зъбите му и горещата кръв потече по брадичката му, докато железни пръсти разпаряха дрехите му.

— Той ще се преобрази с луната! — изкрещя Фиск, изцяло в плен на дълбокото си суеверие. — Ще му позволите ли да убие жените и децата ви?

— Дръжте го, по дяволите — изрева Монфорд, слизайки ловко от седлото си. Той грабна някакво въже от ръцете на един от ездачите и го подаде на мъжете, които държаха Лорънс. Те моментално започнаха да го намотават около него.

Чу се оглушителен трясък и главата на една градинска статуя експлодира, обсипвайки Монфорд с назъбени парчета от мрамор. Полковникът залитна назад, сграбчвайки лицето си с две ръце, а между пръстите му бликна ярка кръв. От очите му потекоха кървави сълзи от парещия мраморен прах.

Всички се обърнаха и видяха сър Джон Толбът да върви през моравата. Той изглеждаше спокоен и дори невъзмутим, когато отвори голямата си пушка за слонове и пъхна с палец нов патрон в нея. Карабината се затвори със силно изцракване и сър Джон насочи тежкото оръжие от нивото на хълбока си.

Монфорд се взираше в него с ярост и изумление, лицето му приличаше на кървава маска.

— Толбът... проклет да си... *очите ми!*

— Съжалявам, полковник — рече сър Джон с мила усмивка. — Всъщност се целех в главата ти. — В следващия момент той насочи пушката си към Стрикленд, който беше пребледнял от смайване. — Изглежда, че вече не съм толкова добър стрелец, колкото бях.

Лорънс първи се опомни от шока и се опита да се изтръгне от ръцете на мъжете, но те продължиха да го държат здраво. Доктор Лойд скочи от коня си и тръгна бързо към Монфорд, който кървеше силно.

— Остави го — отсече сър Джон с глас, който не търпеше възражения. Доктор Лойд се закова на място. — Развържи сина ми.

— Той е прокълнат! — рече пастор Фиск в такова изстъпление, че напръска брадичката си със слюнка. — Бог се е отрекъл от него?

— Е, в такъв случай може да се присъедини към местния клуб — присмя се сър Джон.

— Знаеш за какво говори той — изръмжа Стрикленд. — Джон... знам, че ти е тежко, но остави ни да се оправим с него.

— Може би съм бил неясен — каза сър Джон любезно. — Развържете сина ми или ще ви убия.

— Не говориш сериозно — каза Стрикленд. — Ти имаш само два куршума. А ние сме...

— Моят слуга е на покрива над нас и вие добре знаете, че той стреля отлично с карабина „Мартини-Хенри“. Сингх ще убие следващите петима от вас, без да се налага да презарежда.

Мъжете от наказателния отряд вдигнаха глави към огромната къща. Те не видяха нищо, но дори и по-тъпите сред тях можеха да се досетят, че на покрива имаше поне десетина места, където можеше да се скрие снайперист. Всички погледи бяха извърнати към Стрикленд, който на свой ред погледна Фиск. Викарият облиза устните си, докато претегляше ситуацията в ума си и сетне кимна към мъжете.

Доктор Лойд беше човекът, който най-накрая пристъпи напред да размотае въжетата, удостоверявайки Лорънс с кратка помирителна усмивка. На Лорънс му се искаше да му разбие зъбите и да ги натика в гърлото на глупака, но се страхуваше, че ако започне да го удря, няма да може да се спре. В гърдите му кипеше дива омраза и стиснатите му юмруци трепереха от желание да убие всички наоколо. Държеше устата си здраво затворена, защото се боеше, че каквото и да кажеше, то щеше да прерасне в изблик на неконтролируем гняв.

Сър Джон се приближи към Монфорд, разгледа окървавеното лице на полковника и се усмихна.

— А сега се махайте от земята ми — процеди той тихо. — И следващия път, когато влезете в имота ми по този начин, няма да бъда толкова учтив.

С това сър Джон наведе дулото на пушката и хвана Лорънс под ръка, за да му помогне. Гуен Конлиф се зададе, тичайки, от къщата и подхвана Лорънс под другата ръка. Никой от тях не погледна назад към групата мъже, но преди още да затворят портата на градината, зад гърба им се чуха удари на отдалечаващи се копита.

* * *

Вътре Гуен и сър Джон помогнаха на Лорънс да седне на едно кресло. Истината беше, че това премеждие и боричкането му бяха коствали много, много повече отколкото беше предполагал, и когато гневът му стихна, се почувства слаб и изтощен, а крайниците му не спряха да треперят, когато отпусна юмруците си.

Когато Лорънс се настани в креслото, баща му повика Самсон и огромната хрътка се спусна с големи скокове надолу по стълбите. Сър Джон отвори вратата и издаде кратък звук с езика си. Хрътката изръмжа и излетя навън по петите на наказателната група. Лорънс продължи да чува дълбокия ѝ глух лай, дори след като баща му затвори и залости вратата.

— Не трябва ли да повикаме Сингх? — попита Гуен.

Сър Джон сви рамене.

— Не можем. Той е в града с ковача.

Гуен го погледна смаяна, но Лорънс избухна в смях. Той никога не се беше възхищавал на баща си толкова, колкото в този момент. Сър Джон се подсмихна злорадо, очевидно доволен от реакцията на сина си.

— Както виждаш, ти не си единственият в семейството, който може да играе — каза той.

— Браво, сър — извика той, все още заливайки се от смях. — Браво!

Гуен коленичи до Лорънс и когато смехът му отслабна, тя го побутна да се облегне на креслото и започна с кърпичка да бърше кръвта от разкъсаната му устна. В началото Лорънс се отдръпна, но докосването ѝ беше нежно и успокояващо, а погледът в очите ѝ — обезоръжаващ и възхитителен.

— Не мога да си обясня как им е хрумнало, че си заплаха за тях — рече Гуен.

— Не съм никаква заплаха — отсеке Лорънс.

— Той е непознат за тях, мис Конлиф — каза сър Джон. Той беше с гръб към нея и сина си и никой от тях не забеляза колко студени бяха станали очите му, след като бе видял израза на лицето на Гуен, докато се грижеше за Лорънс, и този на сина си, когато срещна погледа

й. Старецът продължи да говори непринудено, но изражението му беше станало каменно: Той е непознат и това е достатъчно за Блекмор.

След това сър Джон излезе от стаята и затвори вратата след себе си. И дори да го направи малко по-шумно, нито Гуен, нито Лорънс забелязаха това.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Вечерта падна тихо над „Толбът Хол“. Групата от града не се върна повече и сър Джон предрече, че няма и да го направи. — Защо сте толкова сигурен? — попита Гуен.

Сър Джон се усмихна леко.

— Те бяха водени от глупак на малоумна мисия и нещата свършиха зле за тях. Повечето от тях вероятно са тръгнали, защото са били пияни. И няма съмнение, че Стрикленд и онзи идиот Монфорд са ги напоили с бира преди да ги поведат насам. Щом изтрезнеят, веднага ще разберат колко смехотворен е бил кръстоносният им поход и колко нелепо е твърдението на Фиск.

— Говориш така, сякаш това е нещо, което си виждат и преди — отбеляза Лорънс.

— Да, през годините съм срещал шайки от глупци — отвърна сър Джон. — В крайна сметка те са просто недодялани грубияни. На пръв поглед изглеждат опасни, но иначе са обикновени страхливци.

— Но те можеха да убият Лорънс — настоя Гуен. — Въжето...

— Но това все пак не се случи, нали? — рече сър Джон. — Очите му бяха студени. — Изгубихме достатъчно време около това. Да оставим нещата така.

— Татко... — поде Лорънс.

Сър Джон вече се изкачваше по стълбите, но се спря и се извърна.

— Какво има?

— Благодаря ти... За днес.

Възрастният мъж дълго гледа Лорънс, сетне без да каже нищо, се обърна и продължи да се качва по стълбите.

* * *

След като чуха вратата му на горния етаж да се затваря, Гуен докосна ръката на Лорънс.

— Лорънс... мога ли да ви помоля за нещо?

Лицето ѝ беше нежно и открито, а очите ѝ търсеха неговите.

— Аз съм ви толкова задължен — отвърна той. — Ще изпълня всяка ваша молба. За Бен ли става дума?

— Не. Аз... Когато сте готов за това, когато се излекувате и укрепнете... бихте ли ми разказали какво е станало между вас и баща ви? Бен не ми каза много. Само на няколко пъти бегло загатна за онова, което се е случило след като вашата майка...

— След като майка ми се самоуби? — каза Лорънс с горчивина.

— Да.

— Какво искате да знаете? — попита той. — И защо?

— Защото искам да разбера.

— Да разберете какво? Защо семейството ни се разпадна? Защо аз и баща ми не можем да водим учтив разговор, който да трае повече от няколко изречения? Защо Бен и аз почти не си пишихме и не се срещнахме като зрели мъже? Какво точно искате да узнаете?

Гласът му беше тих и леко пресипнал, но Гуен не се уплаши от тона му. Вместо това пристъпи напред и сложи ръцете си на гърдите му.

— Искам да ви разбера, Лорънс — рече тя и сетне цялото ѝ лице пламна. — Устната ви още кърви — каза Гуен бързо, съблече жакета си и го сгъна грижливо. После взе легена, изцеди кърпата и започна да попива кръвта.

Лорънс се остави на грижите ѝ, без да каже нищо. Истината беше, че се чувстваше странно. Потеше се и пулсът му препускаше. Докосна влажното си чело.

Гуен се наведе леко напред, за да прегледа раната му. Лорънс долови парфюма ѝ. И кожата ѝ. Уханието ѝ беше толкова прекрасно, толкова завладяващо, че сякаш почти можеше да го усети на вкус. Още капчици под избиха на лицето му.

— Не изглежда толкова зле — отбеляза тя. — Кървенето почти е спряло. Мисля, че ще оживеете.

Гуен продължи да говори, но на Лорънс му беше трудно да се концентрира върху думите ѝ. Изведнъж те се бяха превърнали в безсмислен шум, докато всичко друго около нея беше станало

невероятно ясно. Той видя разширените ѝ зеници, руменината на страните ѝ. Чу диханието ѝ, сякаш устата ѝ беше на сантиметри от ухото му. Чуваше поотделно шумоленето на всяка от дрехите, които покриваха тялото ѝ. Всичко това прииждаше в ума му, влудяващо, непреодолимо.

— ... това може да пари...

Тя сипа карбол от едно шишенце и притисна кърпата до устната му.

И сетне със смайваща скорост Лорънс улови китката ѝ, движението беше толкова бързо, че ръката му изгуби очертанията си. Той почувства кожата ѝ, мекотата на плътта ѝ, крехкостта на костите ѝ, внезапно ускорения ѝ пулс.

Очите ѝ срещнаха неговите и мигът като че ли замръзна в невъзможния напор от усещания. Вгледа се в очите ѝ и за момент му се стори, че пада към нея и тя към него. Представи си как се блъсва в нея, как я разкъсва и поглъща...

Лорънс изпъшка и стана, залитайки, от креслото. Отдръпна се от нея, пусна ръката ѝ и си пое въздух с усилие.

— Лорънс? — извика тя, скачайки на крака. Лицето ѝ беше пламнало, а голата кожа над изпъкналостта на гърдите ѝ беше червена като огън. — Нещо не е наред ли?

Въпросът беше абсурден и Лорънс едва не се разсмя, но се възпря, защото знаеше, че ако го направи, може би никога нямаше да може да спре. Чувстваше писъците и виковете на безумието вътре в черепа си. Чувстваше и други неща. Глад и жажда, необходимостта да задоволи апетити, каквито не знаеше, че притежава.

— Извинете ме — каза той задавено. Даде ѝ знак с ръка да не го следва и излезе от стаята, олюлявайки се, копнеейки за глътка въздух, нуждаейки се да бъде далеч от нея поне за миг. Не искаше да чувства тези апетити, докато я гледаше.

Не искаше.

Не искаше...

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато се качи на горния етаж се почувства по-спокоен, но не и напълно спокоен. Усещането за напрежение, паника, *глад* като че ли беше отслабнало. Като огън, който е бил ограден с насип, но не и изгасен. Той вървеше по мрачните коридори на втория етаж, по които се носеха студени течения. Търсейки нещо, което не можеше да назове, макар в същото време да знаеше, че то не е там.

Изведнъж чу дълбоко сумтене, тихи стъпки с тънкия звук на нокти, дращеци по дъските на пода. Лорънс се приведе и се обърна. Каквото и да беше това, то бе точно зад ъгъла. Бастунът-рапира беше долу. Единственото му оръжие бяха юмруците.

Масивен силует зави по коридора, движейки се през сенките право към него. Жълти очи горяха в мрака.

Сетне нещото излезе от сенките под светлината на една свещ.

Самсон.

Чудовищната хрътка пристъпваше тихо към него и Лорънс неволно се дръпна назад.

В момента, в който очите им се срещнаха, кучето замръзна на мястото си. Същото направи и Лорънс. Усещането им един за друг беше непосредствено, дълбоко и различно.

Това не беше откритата враждебност от първата им среща отпреди няколко седмици, нито сдържаната неприязън, която таяха един към друг оттогава. Самсон обикновено винаги стоеше между Лорънс и сър Джон, а понякога оголваше зъбите си и тихо ръмжеше, докато сър Джон го сгълчеше и го накараше да млъкне. Сега, обаче, животното с жив интерес се взираше в очите на Лорънс и той отговори на погледа му, усещайки за момент някаква дълбока връзка, каквато не помнеше да е споделял с никой друг, било то човек или звяр. Като че ли между тях протече някакъв безмълвен първичен диалог, който, обаче, беше твърде дълбок, за да бъде дочут от ума.

Лорънс видя мускулите по гърба и раменете на кучето да се напрягат и почувства собствените си мускули да се изопват в отговор.

След това Самсон падна тежко на земята и се претърколи по гръб като малко кутре. Провесил език, размахвайки опашка, той напълно бе открил корема си. Свирепото куче скимтеше и се гърчеше в самите му крака.

Лорънс беше поразен.

Не само защото поведението на Самсон беше толкова неочаквано... но и защото на някакво непознато ниво на съзнанието той го *разбираше*. Не с рационалния си ум, а инстинктивно. Това беше нещо естествено. И в същото време дълбоко противоречеше на здравия разум.

Това смайващо откритие го изплаши повече от всичко друго, което се беше случило днес. Повече от наказателния отряд от Блекмор, от пушките и примката на палача.

Той отстъпи назад, след това се обърна и побягна.

* * *

Лорънс не знаеше какво да направи или къде да отиде. Не можеше да обсъди нищо с баща си, а ако споделеше страховете си с Гуен, тя несъмнено веднага щеше да побегне от къщата. Особено след онова, което се случи между тях при последната им среща.

Почувства се ужасно самотен...

И сетне си спомни, че все пак имаше някой, на когото можеше да се довери, човек с хладен ум, който умееше да си държи устата затворена.

Той тръгна забързано по тъмните коридори, търсейки поне късче утеха.

* * *

Лорънс стоя до отворената врата на стаята на Сингх цели няколко минути, преди сикхът да разбере, че е там и сепнато да вдигне глава.

— Трябваше вече да спите, Лорънс.

— Ти също.

Той пристъпи вътре с усещането, че преминава от един свят в друг. От едната страна на вратата беше Нортумбрия, а от другата дворец на Великите Моголи. Просторната всекидневна беше осветена само от няколко свещи и във въздуха се усещаше силното ухание на тамян. Големи и пищно украсени килими висяха по стените, много от тях представящи важни исторически битки. Другаде бяха окачени мечове и копия, но тази стая не беше точно арсенал. Оръжията се редуваха с изящни произведения на изкуството от различни епохи от историята на Индия. В средата на помещението имаше ниска месингова маса, около която бяха наредени дузина яркоцветни възглавници.

— Мога ли да ви предложа нещо? Изглеждате... изтощен.

— Чай? — попита Лорънс с надежда. — И убежище.

Сингх запари чай за двамата, а Лорънс се настани на застлания с килим под върху купчина възглавници. Уханието на тамян и познатата обстановка бяха като лек за нервите му и той чувстваше ужасното напрежение в ума му постепенно да се стопява. Сингх му подаде чаша, от която се вдигаше пара. Лорънс му благодари, кимвайки, и отпи от чая си. Горещ, сладък, с аромат на мента и лимон. Лорънс посочи с чашата си тежкия нож *кирпан*, който сикхът беше затъкнал в пояса си.

— Все същия нож. Носиш го, откакто те помня.

Сингх кимна мрачно.

— Разбира се. Откакто десетият гуру Гобинд Сингх разпореди така, всеки покръстен сикх носи *кирпан*.

Лорънс се огледа и видя пушки и пистолети, приготвени за почистване, и няколко ножа, наредени в стройна редица до един камък за точене.

— За война ли се стягаш?

— Всеки сикх е воин на Бога. Докато злото съществува по света, ние действително сме във война и трябва винаги да бъдем въоръжени срещу него. — Той докосна дръжката на свещената кама, която носеше. — Но това не е оръжие за нападение, кирпанът е отбранително оръжие, което въплъщава принципа *Ахимса* или ненасилие. Нашият път е да се противопоставяме на насилието, а не просто да стоим безучастни, докато то се шири около нас. А за тази цел са ни нужни правилните средства. Той извади закривената кама и я завъртя бавно, при което тя улови пламъка на свещите.

— Тя е сребърна — каза Лорънс.

Сингх прокара палеца си по богато украсената ножница.

— Да — рече той. И се усмихна мрачно. — Аз съм Кхалса сикх, което в груб превод означава воин-свещец. Аз нямам магически сили, но вярата ми ме прави силен, а отдадеността ми на бога ме задължава да се боря със злото. Ние винаги сме бдителни там, където злото господства.

— И въпреки това ти не тръгна да преследваш нещото, което уби Бен.

Сингх поклати глава.

— Сикхът при никакви обстоятелства няма право да използва сила при нападение. Това е част от нашата вяра и понякога самият аз се боря с това ограничение, защото подобно на всички хора, аз съм просто човешко същество, изкушено от греха. Пътят на отмъщението крие безбройни опасности.

Лорънс отпи от чая си. Големият гоблен зад Сингх описваше сложни сцени от Упанишада. Той като че ли беше изработен от същите майстори, които бяха избродирали гоблена на стената между двойното стълбище.

— Вярваш ли в проклетия? — попита Лорънс.

Сингх се усмихна тъжно.

— Тази къща беше сполетяна от много скръб. Първо майка ви. После брат ви... Да, Лорънс. Вярвам в проклетия.

— Защо остана тук през всичките тези години? Не си бил длъжен.

Сикхът доля чашата му.

— Сър Джон не е лесен човек. Но е честен и справедлив. Той не е такъв, за какъвто хората го мислят.

— Вече не знам кой какъв е — изсумтя Лорънс в отговор.

— Тази къща, това имение... загадките тук като че ли са вградени в самите тухли и хоросана.

Известно време Лорънс мълча, претегляйки нещата в главата си. Най-накрая каза:

— Сингх... аз знам какво видях онази нощ.

— Така ли?

— Онова, което видях, не беше човек. Но не беше и животно. Не и в смисъла, който би вложил един здравомислещ човек в думата

„животно“. Разбираш ли ме?

Вместо да отговори, Сингх бръкна под ризата си и извади оттам ключ на кожен ремък. Задържа го в пръстите си, така че Лорънс да може да го разгледа.

— Това ще отговори на въпроса ви какво разбирам.

Сикхът прекоси стаята, упътвайки се към една пищно украсена ракла, и отключи най-долното ѝ чекмедже. Извади го цялото, отнесе го до масата и го постави на нея. Там, в уплътнени отделения, имаше десетки куршуми с най-различни размери и калибри. Металът беше по-ярък и по-светъл от оловото.

Лорънс имаше чувството, че стаята се откъсва от света, който познаваше.

— Сребърни куршуми? Не знаех, че ти и баща ми преследвате чудовища.

— Не го правим — отвърна Сингх. — Но тъжната истина е, че понякога чудовищата преследват теб.

Лорънс се отдалечи от него и се спря пред украсеното огледало, което покриваше една от стените. В отражението му имаше нещо измъчено и безумно и това изобщо не беше човекът, който бе стъпил на лондонската сцена преди няколко седмици. Дълбоката тъга, която видя в собствените си очи, го съкруши.

— Аз съм прокълнат, нали? — попита той.

Когато отговорът на Сингх се забави твърде много, Лорънс се обърна, тръгна към вратата и пое по потъналия в студени сенки коридор.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Огледалото в стаята му не беше по-милостиво от това на Сингх, но той стоеше пред него гол до кръста, бос, с разрошена коса и стиснати юмруци. Взираше се в очите си, почти не мигаше и му се струваше, че може да вижда през тях, че това не са отражения в огледало, а прозорци. Отвъд тях се откриваше пустият пейзаж на някакъв непознат далечен свят. Там нищо не беше естествено, нищо не беше пригодено за нуждите и желанията на обикновените хора. Това беше чужда територия, в която бродеха и виеха тъмни създания.

— Господи! — прошепна Лорънс тихо и безнадеждно.

С бавни треперещи пръсти той развърза възлите на превръзките си и започна да размотава бинтовете, които падаха в краката му като бледи змии.

Когато и последното парче марля падна тихо на пода, Лорънс се вгледа в раната си, доказателството за свирепото нападение.

И не видя нищо.

Никакви кори от засъхнала кръв, никакви бледи белези от зараснали рани, никакви гънки от липсващи мускули. Нямахше абсолютно никаква следа, която да свидетелства, че е станал жертва на нападение.

Лорънс се взираше с мълчаливо обвинение в собствените си очи. Но дати те все още бяха негови? Не беше ли се променил цветът им? Не бяха ли избледнели? Нямахше ли в тях някакъв жълт оттенък? Червени жилчици?

— Не! — изръмжа той изведнъж и стовари юмрука си върху огледалото, което се разби на хиляди парченца.

— Бог да пази душата ми... — промълви Лорънс.

Но той се боеше, че молбата му към едно забравено божество и завръщането към собствената му отхвърлена вяра бяха дошли прекалено късно. Погледна надолу към разпилените фрагменти от огледалото, които се бяха посипали по пода. Всеки от тях като че ли отразяваше негов изопачен образ: Лорънс като дете в ръцете на майка

си; като момче, затворено в лудницата, с уста, застинала във вик към нощта; пак като момче на борда на кораб към Америка, прокудено завинаги от баща си; както зрял мъж с хищнически инстинкти, обикалящ световните сцени, отдаващ се на опиумни блянове в напразен опит да пропъди кошмарите си с наркотични халюцинации.

Между босите му крака имаше едно парче от огледало, не по-широко от острие на нож и не по-малко остро, и когато сведе поглед към него, Лорънс не видя нито мъж, нито момче, а озъбеното лице на чудовище.

Затвори очи и заблъска слепоочията си с юмруци.

— Моля те, Господи! — промълви той. — Моля те...

Но му отговори единствено мракът.

На небето над „Толбът Хол“ Богинята на лова се издигаше в цялото си зловещо бяло великолепие.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лорънс блъскаше ожесточено по вратата, която водеше към някогашната стая на Бен. Когато не последва бърз отговор, той продължи да чука отново и отново, докато най-накрая Гуен не отвори, с разрошена коса и очи подпухнали от съня, притиснала нощницата до гърдите си. Тя държеше в ръката си месингов свещник, а на подноса на нощната ѝ масичка все още димеше клечка кибрит.

— Какво е станало? — попита Гуен.

Лорънс отвори вратата по-широко и застана на прага.

— Гуен, чуй ме — каза той, задъхан от вълнение. — Ти трябва да си тръгнеш. Още сега. Веднага. Грабвай най-необходимото и се връщай в Лондон.

— Да си тръгна? — Тя се усмихна наполовина, сякаш очакваше, това да е някаква шега, но усмивката бързо изчезна от лицето ѝ. — Но сега е полунощ, Лорънс.

— Повиках карета. Тя ще те откара право на гарата и кочияшът ще почака, докато влакът пристигне.

— Защо е необходимо това?

— Тук не е безопасно. Моля те!

Тя вдигна свещта и изражението, което видя на лицето му, я накара да ахне.

— Лорънс... Какво се е случило? Да не би да са се върнали мъжете от Блекмор...

Той поклати глава и бръкна в джоба си, изваждайки оттам нещо сребърно, което проблесна под светлината на свещта. Лорънс го притисна в ръката ѝ.

Гуен се втренчи в него и на устата ѝ се изписа едно съвършено „О“ на искрена изненада.

— Медальонът на Бен...

— Ти трябва да го носиш — настоя Лорънс. — Трябва да го сложиш още сега. На шията си.

— Но, Лорънс, как е попаднало това нещо у теб?

— Трябва да го носиш през цялото време. Обещай ми!

Гуен взе медальона, но не го сложи на шията си. Вместо това протегна ръка и я допря до гърдите му, а медальонът се залюля между пръстите ѝ и докосна ризата му точно над сърцето му. Сините ѝ очи, дори под слабата светлина на свещта, бяха ясни като надежда и обещание и красиви като всички пролетни утрини на света. Лорънс се вгледа в тях и почувства самообладанието му да се разбива като диамант, ударен от ювелира по неправилен начин. Усещаше топлия досег на пръстите ѝ върху гърдите си и в студената есен на сърцето му бурените вехнеха, докато нещо свежо и прекрасно се опитваше да разцъфти.

Той затвори очи и се помоли на Бог този момент, това чувство, да се реални, да са истински и да прогонят всички сенки от душата му. Сърцето му го болеше по-силно, отколкото ако беше намушкано с нож.

— Лорънс — промълви тя тихо, ако има нещо, което трябва да ми кажеш...

В този момент той почувства нещо да се размърдва в мрака на ума му. Нещо, което не беше любов, нито страст. Нещо древно, ужасно и гладно. И сетне това нещо прошепна в ума му.

Грабни я! Подуши плътта ѝ... подуши кръвта ѝ. Грабни я още сега.

— Не! — каза той и залитна назад, откъсвайки се от нея, стиснал ръцете си в юмруци с усилие на волята. Целта му не беше да ги превърне в оръжия, а да попречи на пръстите си да се протегнат към нея. Той пристъпи напред и тя неволно се отдръпна. Направи го съвсем несъзнателно, но рефлексът ѝ беше твърде внезапен, за да може да го възпре. Ако го беше ударила през лицето, нямаше да го заобли толкова много. Въпреки това тя беше постъпила правилно и по някакъв странен начин това го успокои.

— Гуен... ако нещо се случи с теб поде той с глас, задавен от вълнение. — Никога няма да си го простя. Никога.

Тези думи трябваше да я накарат да отстъпи още крачка назад, но вместо това Гуен повдигна към него очи, склучила загрижено вежди.

— Лорънс... от какво се страхуваш?

Той се отдръпна крачка назад и след това още една.

— Моля те, облечи се — каза той. — Трябва да се върнеш в Лондон още днес.

Лорънс не се осмели да каже нищо друго, не дръзна да направи нищо повече, Той се обърна и тръгна надолу по коридора към стълбите.

Петнайсет минути по-късно тя слезе долу с чантата си. Лорънс веднага я грабна от ръцете ѝ, хвана я за китката и я повлече към вратата и надолу по стълбите, където я чакаше каретата. Гуен на няколко пъти се опита да срещне погледа му. Тя чувстваше възбудата му, предизвикана от неизвестна страст, но той отказа да я погледне в очите.

Кочияшът скочи долу, сложи чантата ѝ вътре и задържа вратата на каретата отворена.

Гуен се обърна и принуди Лорънс да отговори на погледа ѝ. Очите му блестяха трескаво.

— Не искам да си тръгвам, Лорънс — каза тя тихо, без следа от предизвикателство в гласа си. Това беше просто молба и тонът ѝ прогони лудостта от очите на Лорънс, оставяйки там само тъга.

— Трябва да си тръгнеш — каза той нежно. — Моля те... не се бави нито секунда повече, Гуен.

— Аз...

Той се извърна, свел ниско глава между прегърбените си рамене.

— Моли се за нас.

Гуен протегна ръка и почти го докосна.

— Всичко ще бъде наред, Лорънс — промълви тя.

Лорънс се обърна към нея и Гуен ахна. Той изглеждаше по-висок и по-широк, извисяваща се фигура на фона на бялата фасада на „Толбът Хол“. Вятърът шибаше черните му кичури и гънките на полуразкопчаната му риза. Очите му горяха от копнежи, които докоснаха нещо скрито в душата и тялото ѝ. Тя го почувства, сякаш той беше във всеки неин нерв и фибра, сякаш дъхът му шепнеше тайни на потайната ѝ плът.

— Върви! — изръмжа Лорънс и я тласна към каретата, а ръцете му бяха твърде силни, за да им се противопостави. Той затръшна вратата и се наведе към кочияша толкова свирепо, че мъжът се отдръпна назад, докато гърбът му се опря в каретата, Лорънс извади от джоба си тежка монета и я удари в ръката му.

— Вземи това. Не я изпускай от поглед, докато влакът не тръгне.
Чу ли ме?

— Да! — каза кочияшът, разтреперан.

Гуен показа глава на прозореца и извика името на Лорънс, но той
й обърна гръб.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мракът се беше спуснал над Блекмор, дълго преди слънцето да залезе. От месец вече хората живееха и работеха, разкъсвани от мъката и страха. Мрачните предчувствия и тревогата не пожалиха никого.

Инспектор Абърлайн, макар и да беше нов човек тук, бе достатъчно наблюдателен, за да забележи, че преобладаващото потиснато настроение беше нещо ново за града. Всичко беше започнало в нощта, когато Бен Толбът и другите двама мъже бяха убити, а след клането в циганския стан Блекмор стана неприветлив и унил, сякаш Черната чума се беше завърнала. Никой не се усмихваше. Децата не играеха по улиците. Никой не ходеше без придружител и всеки мъж или момче над десет години носеше някакво оръжие, било то брадва, вила или пушка.

Абърлайн обикаляше града, оглеждаше го и с всяка следваща крачка чувстваше как собственото му настроение става все по-мрачно.

Мина покрай една къща, където баща и двете му дъщери, още момичета, работеха трескаво, заковавайки дъски върху прозорците си. Абърлайн се спря, погледна надолу по протежение на редицата от къщи и видя, че всяка от тях е или със затворени кепенци, или с обковани с дъски прозорци.

Влезе в голямата църква и няколко минути слуша как пасторът Фиск хвърля огън и жулел от амвона. Беше вторник вечер и доколкото му беше известно, на този ден нямаше никакъв важен религиозен празник, но пейките бяха претъпкани.

— Има хора, които се съмняват в силата на Сатаната! — гласът на Фиск беше притихнал и заплашителен. — Силата на Сатаната да променя хората в зверове. Но древните езичници не са се съмнявали. Нито пророците.

По дяволите, помисли си Абърлайн, този човек напълно се е побъркал.

— Не предупреди ли Даниил Навуходоносор, че гордостта предшества разрушението? Че човешкият дух е надменен преди

падението?

Енориашите замърмориха в знак на съгласие.

— Но гордият цар не обърнал внимание на Даниил и затова, както казва Библията, той бил превърнат във вълк и прокуден от хората. — Тук той се спря с лице, пламнало от религиозна жар. — Звяр е дошъл сред нас.

* * *

Лорънс се радваше, че Гуен си замина, макар сърцето му да се късаше от мъка при спомена за това колко груб беше с нея и за болката в сините ѝ очи. Той обаче знаеше, че в онази ужасна нощ обидата е била най-милостивото нещо, което е можел да ѝ предложи.

След като каретата изтрополя надолу по пътя, Лорънс се обърна и закрачи. Но не към къщата, а надолу по градинската алея, която водеше към гората. Имаше нужда да обмисли нещата, да реши как да действа, а къщата беше толкова клаустрофобична. Приятно му беше да усеща напора на вятъра.

Скоро навлезе в гората и неусетно стигна скалната издатина над дълбоката клисура. Дори под гаснещата светлина гледката беше красива. Слънцето беше неестествено голямо и докато падаше зад далечната редица от дървета, като че ли целият свят беше лумнал в пламъци.

Лорънс гледаше как слънцето се спуска все по-надолу и постепенно душата му се изпълни със страх заради онова, което залезът вещаеше. Накрая се обърна и закрачи към плътните тъмни сенки под дърветата. Обратно към „Толбът Хол“.

* * *

От другата страна на старинния лес, който опасваше земите на рода Толбът, се издигаше полуразрушено, обвито с лози старо абатство. Само части от дебелите стени все още се държаха, а през пролуките на разтрошените и разместени каменни плочи растяха дървета. Полковник Монфорд и доктор Лойд стояха там мрачни и

неподвижни, с тежки ловни пушки в ръцете. Лицето на полковника беше нашарено с пластири и потъмняло от натъртванията, а докторът беше почервенял заради страха и високото кръвно налягане, което го измъчваше. Няколко метра по-нататък Маккуин и двама здрави младежи от имението на скуайъра се бореха с един дебел заострен кол, опитвайки се да го набият в пукнатината между две разбити каменни плочи. Най-накрая Маккуин хвана кола и го разклати, за да се увери, че е здраво закрепен.

Той кимна към Монфорд и Лойд.

— Това ще свърши работа. — Сетне даде знак на мъжете на скуайъра, които тръгнаха към каруцата, за която беше вързан един елен. Те отвързаха въжето и поведоха животното към стълба, а Маккуин коленичи и го върза здраво за него. След това извади нож от колана си и с ловко движение направи дълъг, но не дълбок разрез в хълбока на елена. Животното изрева и подскочи вертикално, и миг по-късно горещата кръв потече по тялото му.

Маккуин избърса ножа в панталоните си и се приближи към Монфорд.

— Вятърът ще разнесе тази миризма на цели мили разстояние.

Доктор Лойд попи лицето си с кърпа.

— Не трябва ли да се върнем в града?

Полковник Монфорд и Маккуин погледнаха към небето. Пълната луна беше почти над хоризонта.

— Ти си върви, ако искаш — промърмори Маккуин. Той свали от рамо ловната си пушка и провери дали е заредена. — Аз ще се прибера, едва когато този негодник бъде мъртъв.

* * *

Когато Лорънс влезе във вестибюла, баща му веднага се появи от Големия салон. Лицето му беше потъмняло от гняв.

— Какво си направил? — попита сър Джон. — Мис Конлиф е напуснала Блекмор. Обясни ми защо.

Лорънс не си направи труда да попита баща си откъде знае за това. Предпочиташе да си спести тази подробност.

— Това място е прокълнато, татко — каза той немощно. — Аз я отпратих. И предполагам, че тя вече е в Лондон.

Баща му окаменя на мястото си и очите му станаха корави като юмруци.

— Ти си глупак — просъска сър Джон, сетне профуча покрай сина си и изчезна в празното сърце на Големия салон.

* * *

Проповедта на пастора Фиск ставаше все по-разпалена и накрая гласът му се извиси във вик:

— Но Бог ще защити онези, които вярват в него. Със силната Си десница Той ще смачка злия демон!

Паството мълчеше, но всички се бяха навели напред, за да уловят всяка дума на викария.

— Казвам ви, нечестиви са пътищата на дявола. Превръщайки прокълнатите в зверове, той се опитва да ни принизи. Да ни обърне в животни. Да ни накара да се отвратим от себе си, така че да забравим, че сме направени по Божи образ и подобие!

Това предизвика вълна на гневен ропот сред тълпата.

— Вие ме питате, братя и сестри, защо Бог търпи целия този фарс? — Фиск обходи паството си с поглед и стовари юмрука си върху амвона. — Защото ние съгрешихме срещу него! Защото вонята от нашите мерзости е достигнала до небето! Защото греховете изискват наказание!

При влизането на следващите двама енориаши Абърлайн се измъкна незабелязано навън. Той не беше от хората, които ходят на църква. Донякъде беше набожен, но вярата му беше поръждясала от липса на употреба, а дори когато беше млад и пълен с идеали, всичките тези приказки за ада и вечното проклятие не означаваха много за него. Абърлайн се интересуваше много повече от престъплението и наказанието и научните методи за разследване, които правеха полицията по-силна. Улики и анализ. Дяволът, разсъждаваше той, наистина беше в детайлите.

Детективът мина покрай магазина на железаря, забелязвайки с изненада, че все още е отворен толкова късно. Малка тълпа хора се

беше събрала на входа и Абърлайн се присъедини към тях, надникна над главите на две момчета и видя чираците на ковача да носят сребърни чинии, купи и лъжици и да ги пускат в голям тигел, който беше толкова нагорещен, че металът веднага се стопяваше. Друг чирак загребваше разтопения метал с каменен черпак и го изливаше в подложка от тежки калъпи. Абърлайн се намръщи и пристъпи крачка встрани, за да види какво правеше самият ковач в края на тази производствена линия. Грамадният мъж, само по панталони и кожена престилка в горещия пъкъл на работилницата, държеше старомоден калъп за куршуми в големите си ръце. Ковачът пусна купчина куршуми в кофа с вода, сетне ги извади с черпак и ги подаде на друг свой помощник, който ги провери за грапавини, изглади ръбовете им и ги нареди при десетките други вече отлети куршуми.

Абърлайн поклати глава. Зад ковача имаше няколко калъпа за куршуми, които бяха захвърлени като ненужни и в това нямаше нищо чудно. Среброто се топеше при много по-висока температура от оловото и то вероятно съсипваше калъпите само след няколко отливания. Тази глупост щеше да коства на ковача много пари, лишавайки го от важни инструменти на неговия занаят. И въпреки това... всички тези хора бяха тук с тяхното скъпоценно сребро — семейни бижута, сватбени накити, неща оставени за спомен — за да го превърнат в куршуми за нещо, което не съществуваше.

Той скри усмивката си, когато се обърна и продължи разходката си из града. Всичко това беше лудост. Но в цялата тази лудост може би имаше зрънце истина и когато го откриеше, Абърлайн щеше да направи своя ход.

Той запали пура и продължи да бди.

* * *

На два пъти Лорънс се връщаше в леглото с надеждата да намери забравата на съня. И всеки път ставаше пет минути по-късно и започваше да крачи неспокойно из стаята, като от време на време си мърмореше нещо под нос. Страхът забиваше нокти в стените на гърдите му.

Спомни си кутията с куршуми, които Сингх му беше показал. Трябваше ли да отиде при него и да го помоли за няколко от тях?

„Може би — помисли си той, — но с каква цел? Съпротива или бягство?“

Все още не знаеше какъв път да избере.

Може би щеше да бъде по-добре, ако полковник Монфорд и лакеите му бяха успели да осъществят смъртоносните си планове. Навярно това беше най-добрият начин да бъде сложен край на тази лудост.

Лорънс стоеше в празната си стая и се опитваше да реши какво да прави. Искаше му се да има една лула с опиум. Потъването в кадифените блянове на наркотика щеше да му донесе облекчение, но последният влак за Лондон вече беше минал през града, отнасяйки Гуен Конлиф със себе си.

Уиски, помисли си той. Много уиски. Това може би щеше да помогне. Лорънс се упъти към Големия салон, напълни една водна чаша до ръба със скоч и изпи половината на един дъх. Задави се и се закашля, но топлината, която се разля в гърдите му, беше приятна. Пи втори път, след това трети, напълни чашата си отново и тръгна обратно към стаята си, но в този момент чу гласове. Идваха отвън. Пристъпи предпазливо към прозореца и погледна навън. Видя долу баща си и Сингх, наполовина скрити в сенките на градината. Сър Джон беше нетипично разрошен, а лицето му бе изпито и измъчено. В едната си ръка държеше фенер със защитно стъкло против вятъра. Едрият сикх изглеждаше уплашен, а дясната му ръка беше върху дръжката на сребърния *кирпан*.

— Моля ви — настояваше Сингх, — трябва да ми позволите да му помогна.

— Той не се нуждае от помощ — отсече сър Джон. — Дай ми ключовете, Сингх.

— Не, сър Джон...

Сър Джон остави фенера на земята и бърз като змия сграбчи лявата китка на Сикх, и измъкна нещо от пръстите му. Дори от това разстояние Лорънс чу глухото метално издрънчаване на ключовете. Сър Джон отстъпи назад, взе фенера си и вдигна предупредително пръст към Сингх.

— Не ме следвай — нареди той дрезгаво.

* * *

Абърлайн изостави безрадостните улици на Блекмор и влезе в кръчмата за напитка. Съблече палтото си, окачи го близо до вратата, охлаби вратовръзката си и тъкмо се канеше да повика бармана, когато разбра, че всички вътре бяха притихнали. Всички очи бяха приковани в него и навсякъде се четеше страх и подозрителност.

„Проклети суеверни дръвници“, помисли си той, окачвайки шапката си до палтото. Абърлайн видя един млад мъж — Крамър, помощникът на бармана да се запътва към него, но вместо да го изчака, той се разположи на стола и разгърна лондонския си вестник. Беше се зачел вече, когато някой спря пред масата му.

— Една халба бира, моля. И ако имате някакъв стек и пай с бъбреци... — Абърлайн замълча и когато вдигна глава, видя не Крамър, а съпругата на кръчмаря мисис Кърк, която стоеше там с ръце на хълбоците и крайно неодобрение, изписано на лицето ѝ.

— Добър вечер, мисис Кърк — каза Абърлайн.

— Защо не сте с мистър Маккуин, за да се опитате да хванете онова нещо, което уби съпруга ми?

Абърлайн се облегна на стола си и огледа вдовицата от глава до пети. Когато заговори, се постара гласът му да е достатъчно силен, за да го чуят всички посетители на кръчмата:

— Нямам представа къде лунатикът ще нанесе следващия си удар и затова реших, че е най-разумно да стоя колкото може по-близо до потенциалните му жертви. Но понеже знам, че двеста и четиринайсет от треста и единайсетте жители на Блекмор живеят в периметър от петстотин метра от тази кръчма, реших да прекарам вечерта си именно тук.

Абърлайн се огледа, забелязвайки, че всяко от лицата наоколо беше като етюд на съмнението и страха. Единствено мисис Кърк прояви характер и продължи да се държи предизвикателно.

— Тук? А не в „Толбът Хол“?

Детективът се вгледа в нея.

— Интересно. Какво искате да кажете с това?

— Те са прокълнати! — отсече мисис Кърк. Всички до един.

Всички в кръчмата закимаха с глави и замърмориха одобрително в подкрепа на твърдението на вдовицата. Абърлайн успя да скрие усмивката от лицето си.

— „Прокълнати“, казвате. Да, разбирам. Но за съжаление обвинението, че са „прокълнати“ не ми позволява да задържа когото и да е било в имението на сър Джон. Просто такива са привилата. — Сетне той се наведе напред и заговори със заплашителни нотки в гласа си: — Както ви е известно, именно те ни отделят от безскрупулния свят на зверовете.

„Недодялани селяци“ мислеше си Абърлайн. А на глас каза:

— А сега, госпожо... една халба бира, моля.

* * *

Навън луната се издигаше с царствено великолепие и неизбежността на смъртта. Тя беше огромна и прекрасна. Богинята на лова протегна ноктите си от сребърни лъчи, за да сграбчи Блекмор за гърлото.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Лорънс доизпи уискито си, гледайки как сър Джон върви надолу по пътеката към гората и клисурата. Без да се замисля, без дори да знае защо го прави, той излезе от стаята, затича се надолу по стълбите и го последва. Не си направи труд да вземе фенер, както бе сторил баща му. Беше много светло, макар че луната все още не се беше издигнала до най-високата си точка. Вървеше по лъкатушешката пътека, докато стигна до място, където от едната страна имаше гориста падина, а от другата вир със скалисти брегове, които постепенно се издигаха, прераствайки в редица от назъбени канари. Там също имаше пътека, задушена от млади фиданки, които растяха под сенките на старинни тисове.

Лорънс тръгна по нея, докато тя изчезна в тъмен тунел, образуван от протегнатите клони на дърветата. Когато навлезе в тунела, той постепенно стана по-висок и Лорънс вече можеше да се изправи в цял ръст. Вървеше бързо и тихо и през цялото време се питаше защо просто не извика баща си. Но всеки път, щом отвореше уста, я затваряше отново. Може би причината беше в парливата божа, която бяха оставили в душата му последните думи на сър Джон.

Коридорът от тисове навлезе в сечище и за миг Лорънс зърна фенера някъде далече напред. Стана по-предпазлив и продължи дебнешком, знаейки вече накъде води тази пътека и къде отива баща му.

Когато старинната каменна стена на семейния мавзолей изплува от мрака, Лорънс разбра, че е бил прав.

Вратата беше леко открената.

Лорънс облиза сухите си устни и отвори вратата широко. Скърцането на старите панти разцепи тишината и той замръзна на мястото си, очаквайки всеки момент да чуе острия упрек на баща си... но отвътре не дойде никакъв звук.

Това място вдъхваше суеверен ужас на Лорънс. Тук беше погребана майка му. И Бен, Как техните духове щяха да посрещнат

неканената му поява. Ако наистина беше прокълнат, щеше ли свещеният камък на тази гробница да му позволи да влезе?

„Господи — мислеше си Лорънс, — мога ли да направя това?“

Той пристъпи вътре.

Там имаше нещо като малко преддверие, а после няколко широки стъпала водеха надолу към просторна зала, която беше по-голяма, отколкото очакваше. Над пода се стелеше мъгла, а от пукнатините на камъка навсякъде растеше мъх. По стените бяха окачени свещници и по някои от тях се виждаха изстиналите вадички от восък. Това несъмнено беше дело на баща му... но защо?

Някакво движение от вътрешността на гробницата го сепна и го накара да се вкамени. Скрит в сенките, Лорънс видя сър Джон да върви през залата и да се спира пред един голям саркофаг. В деня, в който Бен беше погребан, този надгробен камък беше драпиран с черно платно, но сега беше открит под светлината на фенера на сър Джон. Старецът стоеше до него, взирайки се в образа, който беше издялан върху тежкия мраморен похлупак. Сетне се наведе и целуна нежно студения камък.

След това сър Джон се изправи и бръсна лицето си с ръка. Огледа се, въздъхна дълбоко, тръгна отново през залата и изчезна в един тесен коридор.

Лорънс изчака цяла минута, за да е сигурен, че баща му няма да се върне, и тръгна тихо напред, привлечен от централния саркофаг. Не можеше да свали погледа си от него. Беше направен от кремав мрамор, истински шедьовър на каменоделското изкуство. Жена с царствена одежда, сключила ръце пред гърдите си, държеше в пръстите си роза. Красиво лице във вечен покой, затворени очи, леко откренати устни. Толкова истинско, толкова спокойно.

— Майко...? — прошепна той и почти падна на колене.

Каменното подобие беше толкова реално, че за момент обърканият му ум помисли, че това е самата тя, че една целувка би могла да я събуди. Не целувка на любовник, а на любящ син. Син, който като момче беше стоял наблизо, гледайки с невъобразим ужас как кръвта и животът ѝ изтичат в дъжда през онази страшна ноц преди цял един живот.

Сълзи горяха в очите на Лорънс, но той не ги избърса, оставяйки ги да капят като дъждовните капки, които падаха върху майка му в

нощта на нейната смърт.

— Мамо — промълви той и за момент гласът му прозвуча като гласа на невръстно момче. Дете, което учи първите си думи, дава израз на основните си нужди и за първи път открива заобикалящия го свят. Той сложи нежно длан върху склучените ѝ ръце. — Мамо... липсваш ми — прошепна Лорънс Толбът.

Сетне някъде отзад отекна звук и Лорънс моментално се опомни. Обърна се и обходи залата с очи, търсейки източника на звука, и скоро го намери. В дъното на залата, наполовина скрита от една ниша, в която стоеше статуята на безименен светец, имаше малка врата. Тя беше отворена и отвътре струеше светлината на фенер.

Лорънс се забърза натам и коленичи, за да може да надникне вътре. Фенерът на баща му беше съвсем близо до вратата и светлината му откриваше каменно стълбище, което се спускаше спираловидно надолу към недрата на земята. Баща му беше слязъл по него.

Знаеше ли сър Джон, че е следен? Дати фенерът беше оставен в знак на покана или трябваше просто да му помогне да намери пътя си обратно и той имаше някакво друга светлина?

— Татко? — извика Лорънс тихо, но отговор не последва.

Пресегна се към фенера и мина през стената на мавзолея. Спираловидното стълбище беше тясно и с ниски стъпала и трябваше да внимава да не се подхлъзне. Държеше фенера пред себе си и постоянно напредващата светлина създаваше зловещата илюзия, че сенките под него отстъпват потайно назад при всяка следваща крачка.

Стълбището се разшири в основата си, Лорънс вдигна фенера високо и пред очите му се откри древна катакомба, която се простираше дълбоко в мрака. В стените бяха изсечени множество ниши и във всяка от тях стоеше статуя в естествена големина със склучени ръце и склопени очи, а между нишите имаше погребални камери с каменни саркофази. Не всички те съхраняваха тленните останки на негови предци, това бе известно на Лорънс. Криптата бе изключително стара и само Бог знаеше кой или какво е било погребвано тук през вековете.

Лорънс събра смелост и тръгна по дългия коридор на мъртвите, а подвижната светлина отново превърна сенките в подскачащи създания, които бягаха от пътя му. Не се спря да разгледа статуите и

погребалните камери. В дъното на коридора имаше бледа мъждукаща светлина и цялото му внимание беше привлечено от нея.

Затова той не видя как очите на една от статуите в тъмната ниша се отвориха, когато мина покрай нея. Фигурата пристъпи безшумно към коридора и когато той беше достатъчно далече пред нея, го последва.

Лорънс стигна края на коридора и намери там друга полуотворена врата. Тя беше масивна, направена от дъбови греди, нитована и обкована с желязо и хваната с тежки панти за твърдата скала. В горната ѝ част имаше малко прозорче, преградено с дебели железни пръчки.

Лорънс си пое дълбоко въздух и мина през вратата. Зад нея имаше просторно помещение с овален свод, но това не беше гробница и в него нямаше саркофази. Вътре имаше единствено внушителен железен стол, прикован с нитове за каменния под. Нямаше нищо друго, но навсякъде се търкаляха боклуци — останки от храна, празни бутилки от вино, парчета опаковъчна хартия, пилешки кости и всякакви други мръсотии.

Но онова, което прикова вниманието на Лорънс, беше една малка ниша, изсечена в стената точно срещу стола. Там под светлината на две запалени свещи бяха положени множество стари рози — някои от тях станали почти на прах — и един малък портрет на Солана Толбът.

Лорънс се взираше в него, неспособен да откъсне погледа си и едва дишайки от вълнение.

— Тя беше възхитителна жена — каза баща му точно зад него.

Лорънс извика от изненада и уплаха и отскочи настрана, извръщайки се към сър Джон, когото изобщо не беше чул да влиза в залата.

— Какво... — заекна Лорънс, — какво е това място?

Сър Джон не то погледна. Взираше се в портрета със странна тъжна усмивка на лицето.

— Тя беше красива. Знаем колко много страда, когато я изгуби. Ужасно е едно момче да види майка си в такъв момент. — Той поклати глава и закрачи из стаята.

Лорънс се отдръпна от баща си, когато мина покрай него. Имаше нещо особено, нещо отблъскващо в начина, по който сър Джон се движеше. Това не беше походката на възрастен мъж, чиято

енергичност го правеше да изглежда много по-млад от годините си. Не, това беше нещо друго. Сър Джон крачеше със свръхестествена жизненост, която смрази Лорънс до мозъка на костите.

— Ако можех да променя нещо с това, бих дал живота си да не ни беше намерил онази нощ. — Очите му се спряха сега на Лорънс — горящи, чужди и напрегнати. — Не ми ли вярваш? Би трябвало момчето ми. Някои образи са толкова ужасни, че ле можем да ги забравим никога и малко по-малко те прояждат душата ни. Никога не съм искал това да се случи на теб.

Докато сър Джон крачеше напред-назад, Лорънс отстъпваше. Няколко секунди по-късно рамото му се удари в отворената желязна врата. Той погледна към коридора зад нея и сетне отново към баща си.

— Да... не минава и ден — продължаваше сър Джон, движейки се между светлината на свещта и сенките, — през който да не съжалявам, че моето момче не остана тогава в топлото си легло. Трябва да ми вярваш, когато ти казвам това, Лорънс.

Сър Джон спря да крачи и се обърна към олтара в стената. В това време Лорънс запристъпва крадешком към вратата.

— Вярваш ми, нали?

Лорънс не каза нищо.

Очите на сър Джон бяха приковани в портрета на Солана.

— Аз обичах тази жена. Обичах я със страст като пламъците на слънцето. Нейната смърт ме съкруши... Да, аз все още обикалям къщата през нощта... сам. Бродя по коридорите като заблуден дух. — Той се извърна към Лорънс. — Но въпреки това съм мъртъв. Надникни в очите ми, Лорънс, и сам ще се убедиш в това.

Лорънс погледна към баща си, към нишата с мъртвите цветя, към железния стол и боклуците... и най-накрая към стените. Върху тях имаше дълбоки резки, от тавана до самия под. Вгледа се в тези, които бяха най-близо до него. Паралелни линии, издълбани на различни места в скалата. И в следващия момент всички врати в ума на Лорънс се отвориха, и осъзнаването на истината дойде с такава ужасяваща сила, че едва не изкрещя. Той затисна устата си с ръка и залитна настрана. Ако вратата не беше непосредствено до него, щеше да се строполи на пода.

Сър Джон чу приглушения му вик и го погледна. След това тръгна бавно към сина си.

Лорънс се препъна, отстъпвайки назад към вратата, и най-накрая думите се изтръгнаха от гърлото му:

— Боже мой! Това си ти! — извика той. — Ти си чудовището!

Сър Джон продължи да върви напред, бавно, стъпка по стъпка.

— Майка ми... тя е разбрала — просъска Лорънс. — Тя е разбрала какво си и затова се е самоубила.

Сър Джон беше стигнал до вратата и очите му горяха към Лорънс.

— Толкова много болка — промълви той... и сетне направи светкавично движение, при което тялото му се превърна в мъгла. Лорънс изкрещя и падна назад, протягайки ръце, за да отблъсне нападението. Но после се чу тежък грохот на метал!

Лорънс погледна с широко отворени очи.

Желязната врата се беше затворила.

Той чу превъртането на ключа в ключалката.

Сър Джон се взираше в него през решетката. Умът на Лорънс не можеше да осмисли онова, което се случваше. Той се обърна и погледна надолу по коридора, който водеше към стълбището и свободата. Спасението му беше там и го очакваше.

Баща му се облегна на металните пръчки и заговори от вътрешността на килията.

— Бих искал да мога да ти кажа, Лорънс, че... трагедията, която е белязала живота ти, вече е свършила...

— Татко... аз не...

— ... но се боя, че най-тъмните моменти от ада все още са пред теб...

И след това Лорънс разбра. Баща му не се беше заключил в килията, за да се накаже. Той бе оставил Лорънс навън, неокован, свободен...

Лорънс падна на колене, когато истината за случващото се с него се стовари върху ума му с цялата си тежест.

— Не — прошепна той. — Боже, не... — Сетне изведнъж вдигна очи към баща си и протегна ръка към него. — Аз ще... Не!

Болката, която експлодира в ръката му, беше толкова неочаквана, толкова силна, че го накара да замлъкне. Сякаш всеки нерв беше избухнал в пламъци и докато Лорънс гледаше с ужасени очи, формата на ръката му започна да се променя.

— Татко! — изкрещя той. — Нима ще им позволиш да ме убият! Сър Джон се закиска отвътре.

— О, съмнявам се, че ще те убият. — Не. Но... ще ги оставя да те обвинят.

Агонизиращата болка продължи да бяга по ръката на Лорънс, достигайки до всеки мускул и всяко сухожилие.

— Защо? — попита той. По страните му започнаха да се стичат кървави сълзи.

Сър Джон се извърна настрана, сякаш обмисляше отговора си. И когато го погледна отново, в Лорънс за миг трепна надежда, че баща му някак си би могъл да промени нещата, че той има отговора за неговото спасение. Но когато светлината на свещта огря лицето на сър Джон, той разбра, че отговор нямаше.

Очите на баща му вече не бяха човешки. В тях горяха жълти пламъци и усмивката му разкри зъби, които изведнъж бяха станали дълги, остри и гладни.

— Звярът ще има своя ден — рече сър Джон, но думите му бяха изопачени от уста, която вече не беше пригодена за човешка реч. — Звярът ще излезе навън.

Това бяха последните думи, изречени от тази страховита паст. Сетне те преминаха в свирепо ръмжене на омраза и присмех, което накара Лорънс да се изправи на крака и да побегне по коридора, далече от това прокълнато място.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В продължение на хиляди години стоящите камъни в гората на Блекмор бяха проследявали движенията на звездите, планетите и луната. Сега, когато нощта погълна града, изгряващата луна разля светлината си над върха над големия обелиск в дъното на кръга, отбелязвайки точния момент, когато пълната луна, в цялото си великолепие, беше над линията на хоризонта.

Археолозите отдавна спореха за потребността на ранния човек да измерва точно изгрева на луната. Стотици доклади и книги обясняваха как фазите на луната предричали приливите, отливите, реколтите и другите аспекти на подредения земен свят.

Те всички грешаха.

Всяка една от тях.

Проблясването на лунния лъч над върха на опорния обелиск в каменния кръг не отчиташе смяната на приливите и отливите. Не бележеше началото на жътвата. Това явление означаваше момента, когато Богинята на лова и всичките ѝ пълнокръвни деца се пръсваха по света и започваха своя лов.

Това бе часът на вълка.

Древните са знаели за него и предупредени от небесния си часовник са бързали да намерят убежище.

Гражданите на Блекмор, без изобщо да го подозират, пресъздаваха един ритуал, който беше толкова древен, колкото и самите обелиски. Те се криеха, въоръжаваха и помиряваха с боговете си, защото дълбоко в сърцата си знаеха, че нощта вече не им принадлежи.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лорънс пълзеше по спираловидното стълбище на катакомбата, сграбчвайки стъпалата с пръсти, които вече не бяха негови, придърпвайки се с ръце, придобили кошмарни очертания и отгласвайки се с изкривени уродливи крака.

— Майко... помогни ми! — молеше се той, но думите му приличаха повече на грозен рев.

Когато достигна главната зала, падна на колене пред гробницата на майка си. Светлината на свещите беше твърде ярка и тяхното оскъдно сияние по някакъв начин се трансформира в очите му в нещо подобно на слънчево изригване. Почувства очите му да се променят. Това бе най-ужасното усещане, което беше изпитвал, придружено от силен пристъп на гадене. А сетне стана още по-лошо.

Сетивата му експлодираха, връхлетени от серия непознати видения, звуци и вкусове. В рамките на една-единствена секунда видя пращинки от цветен прашец — всички те отделни и отчетливи като планети, обикалящи слънцето — носени от лекия ветрец. Ята от мушици се мярваха пред погледа му и Лорънс долавяше миризмата на растителни сокове и животинска кръв във всяко от хоботчетата им, можеше да преброи миниатюрните косъмчета по малките им крачета и да разгледа нежните жилчици по тънките им прозрачни крила. Малкото ручейче недалеч ехтеше в ушите му като буйна стремителна река. Умът му се замая от този щурм на сетивата.

Лорънс долавяше всяка отделна малка промяна, която се извършваше в него. Плътта му беше гореща, сякаш всяка клетка в тялото му се беше превърнала в пещ. Дишането му се учести, докато накрая запъхтя като животно. Пейзажът на мозъка му се измени с появата на нови жлези, които образуваха химически вещества в комбинации, които нито едно човешко същество не би могло да понесе, а старите човешки процеси постепенно заглъхваха и спираха. През цялото това време Лорънс крещеше в изстъпление. Тялото му продължи да се променя, костите му се огъваха, придобивайки

ужасяващи нови форми, а мускулите му се разкъсваха и съединяваха по един свръхестествен начин. Самата му маса необяснимо нарасна, черпейки материя може би от самия ад. Костите му се удебелиха, за да поддържат по-тежките мускули и изопнатите сухожилия. Кожата му непоносимо го смъдеше при израстването на новите косъмчета, които пораждаха милиони точки на черна болка по цялото му тяло.

Краката му се удължиха и в края им се показаха големи черни нокти, сякаш дебелията кожа по ходилата му беше от хартия. Връзките на обувките му се скъсаха като струни на цигулка, а самите обувки паднаха от краката му, докато стъпалата му се деформираха. Петите му се повдигнаха нагоре, а ноктите на пръстите му се забиваха в каменния под на гробницата.

Изгаряща болка припламна в челюстта му, когато кътниците му се наклониха напред, за да позволят изникването на нови хищни зъби, а резците и кучешките му зъби станаха по-остри и по-издадени.

Лорънс крещеше името на майка си, но онова, което разтърсваше залата беше оглушителен животински рев, в който не беше останала и следа от предишния му човешки глас. Звукът беше толкова силен, че разпиля праха от саркофага и накара старите вази да потреперят. Насекомите, които пълпеха по каменния под, се разкъсваха на части, а по стените пълзяха пукнатини. Този вой беше толкова гръмовен, колкото цялата болка, ярост и отчаяние на света. Той премина през отворената желязна врата и раздра нощното небе.

Това не беше викът на човек.

В този миг, в този час, човешката форма на Лорънс вече не съществуваше.

Онова, което беше останало — онова нещо, което се възправяше на уродливите си крака и разкъсваше въздуха с чудовищните си нокти — вече не беше човек. Това беше звяр от най-древните легенди. Той излетя от гробницата, спря се под студеното сияние на луната, и там, под бдителното око на Богинята на лова, Човекът вълк отметна назад глава и изрева яростта си към нощта.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В това време Сингх беше в стаята си в „Толбът Хол“ с *кирпана* в ножницата си и тежка пушка върху бедрата си. Седеше на края на леглото си и се взираше във вратата, която беше заключена с три масивни резета. До него лежеше пистолет, а на колоната на леглото беше подпряно ловно копие със сребърен връх.

По лицето му се стичаха пот и сълзи.

Ревът на върколака се издигна над гората, понесе се над полята и проникна в къщата през всяка пукнатина и разхлабена дъска. Звукът отекна в ушите на Сингх. Той сведе глава и се замоли.

* * *

В църквата пастор Фиск все още говореше за силата на Сатаната, когато страховитият вой разтърси постройката до основи. Той беше дошъл отдалече, но свещеникът усети заплахата, която се съдържаше в него, като студен полъх върху тила си. Малкото коса, останала по главата му, настръхна и целият го побиха тръпки.

Богомолците го погледнаха уплашено и объркано, а свещите в ръцете им се затресоха.

— Бързо! — извика той. Никаква светлина... никакъв звук!

Всички духнаха свещите си и в продължение на една дълга минута седяха в мрака, чувствайки се защитени зад стените на църквата.

Създанието изрева отново. По-силно. По-близо.

И изведнъж мракът, в който хората се криеха, престана да им носи утеха.

* * *

Инспектор Франсис Абърлайн беше поднесъл чашата с бира към устните си, когато воят надделя над врявата в кръчмата и накара всички да замлъкнат. Ехото от зова на създанието остана да висе в задимения въздух в продължение на няколко секунди.

В следващия миг Абърлайн стовари халбата си на масата и скочи на крака. Грабна палтото и шапката си от закачалката, тупна джобовете си, за да се увери, че полицейската свирка и пистолета му са на мястото си, и се втурна навън в нощта.

За около половин минута гостите на заведението останаха втренчени в отворената врата, след това Крамър се спусна към нея, затръшна я и я залости здраво.

* * *

Абърлайн хукна към конюшната, отвори вратата с ритник и трескаво оседла коня си. Едва закопчал каишите, той се метна на животното, пришпори го и се понесе в галоп.

* * *

В сенките на полуразрушеното абатство мъжете от ловната дружина чува рева и замръзнаха по местата си като зайци. Монфорд погледна Стрикленд, който беше станал блед като луната. Лицето на доктор Лойд беше плувнало в ледена под и той имаше вид на човек, който всеки момент ще припадне. Единствено лицето на Маккуин беше спокойно, макар и застинало в гримаса на мрачна решимост. Той стисна здраво тежката си карабина и обходи района с поглед, първо за да се увери, че мъжете са невидими в укритията си, и след това да провери, че е еленът е на мястото си под ясното сияние на луната.

Всичко изглеждаше наред.

Ревът проехтя отново, прорязвайки въздуха като коса.

— Чухте ли това? — каза уплашено доктор Лойд.

— Разбира се, че го чухме, стари глупако — срязва го Монфорд.

— Извинете ме, господа — каза Маккуин тихо, — но моментът е такъв, че е по-добре да си държите устите затворени, по дяволите.

Никой не му възрази.
Воят още веднъж раздра нощта.

* * *

Човекът вълк се движеше като дух през падналата в гората мъгла. Огромните му крака не произвеждаха почти никакъв шум, докато бягаше с големи скокове. Той преодоляваше клисури и проломи без никакво усилие, скачаше на повалени дървета и тичаше по дължината им преди да потъне отново в мрака. Там, където тъмнината и мъглата бяха непроницаеми дори за очите на нощна птица, създаването виждаше всичко с поразителна яснота. Чуваше всичко. Подушваше всичко. Гората нямаше никакви тайни за него. Ако насекомо пропълзеше под отлепената кора на стар чинар триста метра надолу по склона, върколакът го чуваше. Ако на две мили разстояние лисица опръскаше храст, за да отбележи територията си, той знаеше това. Човекът вълк чуваше туптенето на сърцата им, виждаше топлината на жизнената им сила, долавяше замайващото ухание на солта и захарта в кръвта им.

Той подуши вода и се наведе да пие. Но сетне се спря, напрегна мускули и сбърчи гневно муцуна, когато нещо друго се надигна от вира към него. Върколакът замахна към очите му с разперени нокти и разплиска високо водата. Образът на другото чудовище потрепери и малко по-малко, с успокояването на водата, отново придоби очертания. Човекът вълк се вгледа предпазливо в отражението си. С глух предупредителен рев той се наведе отново и пи.

След това отново побягна с големи подскоци, движейки се със скоростта на омразата и глада.

Луната къпеше създаването в сребърната си светлина и огряно от нея, то беше най-могъщото нещо под небето. Не се страхуваше от нищо и изпитваше стръв към всичко.

Човекът вълк бяга дълго и най-накрая спря, опря гръб в дънера на едно дърво, заби нокти в кората му и вдигна леко главата си, за да подуши въздуха.

Там, във вятъра...

Миризма на кръв.

Прясна и гореща. Течаща и гола, носена от вятъра.

От муцуната на създаването покапаха лиги върху парцалите от ризата му.

* * *

Еленът подуши собствената си смърт, която се приближаваше от сенките. Той се заопъва, опитвайки се да се освободи от въжето и нададе рев в пристъп на ужас. Очите му бяха огромни и безумни.

* * *

Полковник Монфорд погледна над цевта на пушката си, по натъртеното му изранено лице се стичаше пот.

— По дяволите, Маккуин — прошепна той. — Какво чака то?

— Шшт! — просъска ловецът.

* * *

Изведнъж еленът замлъкна и замръзна на мястото си. Цялата гора около него притихна. За бдителните очи на Човека вълк кръвта на елена беше с цвета на огън, гореща и сладостна. Макар в гората да имаше и друга плячка, раненото животно беше твърде близо и кръвта му пееше своята изкусителна песен.

Върколакът оголи зъбите си безшумно и стръвно, сетне тръгна напред. Движеше се толкова бързо, че силуетът му изгуби очертанията си. Секунди по-късно излетя от сенките, направи огромен скок, преодолявайки повече от десет метра и падна само на сантиметри от кървящото животно.

Сетне земята под него неочаквано хлътна, повличайки създаването към мрака. То дълго пада надолу и накрая се строполи тежко върху каменния под на подземието на абатството.

В капан.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ловците се втурнаха напред, откривайки хаотичен, но масиран огън, който откъртваше цели чимове от земята и дълбаеше дупки в дърветата. Половин дузина куршуми профучаха покрай елена, бръсвайки шията, гърдите и хълбоците му, оплисквайки го с кръв, но нито един от тях не беше фатален. Ужасеното животно за пореден път се хвърли напред, въжето най-накрая се скъса и то побягна в тъмнината. Полковник Монфорд стреляше отново и отново, изпращайки безцелно куршумите си в мрака. Те произвеждаха искри, когато срещаха каменна стена, а рикошетите свистяха и бръмчаха в сенките като ято разлютени стършели.

— По дяволите! По дяволите! По дяволите! — крещеше той, докато стреляше. Очите му бяха замъглени от лудост, ужас и кръвожадност. Когато куршумите в пушката му свършиха, той извади пистолета си и продължи да стреля.

Изведнъж Маккуин изникна до него и перна дулото му нагоре, при което изстрелът проби дупка в слоя от сухи листа над главите им.

— Достатъчно! — извика ловецът толкова високо и властно, че мъжете най-сетне се опомниха и отлепиха треперещите си пръсти от спусъците. Грохотът от изстрелите им отекна надалече и най-накрая заглъхна. Маккуин пропълзя до края на подземие и надникна в мрака. Долу Човекът вълк ревеше в пристъп на дива ярост и забиваше нокти в твърдите стени на своя затвор.

— Уцелих ли го? — попита Монфорд, задъхан. Той пристъпи няколко сантиметра напред и се осмели да надникне в ямата, но дъното ѝ беше черно и наполовина скрито от парчетата платно, които бяха използвали, за да покрият дупката.

— Дайте светлина! — нареди Маккуин.

Доктор Лойд тръгна, препъвайки се, да донесе фенер и след малко над сечището се разля жълто сияние.

— Намерих! — извика докторът и забърза да се присъедини към другите.

— Донеси го тук — каза Маккуин. — Да видим колко тежко сме ранили негодника.

Скуайърът Стрикленд взе фенера и коленичи до ръба на ямата.

— Не го виждам — рече той.

— Спусни фенера по-надолу — заповяда Монфорд. — Още малко...

Изведнъж хищната лапа на върколака излетя от сенките, сграбчи лицето на Стрикленд и го повлече рязко надолу в ямата.

В следващия момент всички се разкресяха, дръпнаха се назад и започнаха да стрелят напосоки в подземията и по дърветата, блъскайки се един в друг.

Нещо тъмно изхвърча от ямата и удари Монфорд в гърдите. Той погледна ужасен надолу и видя откъснатата ръка на Стрикленд, която все още стискаше пистолета, с пръст върху спусъка.

— Боже мой...

После нещо друго излетя от ямата. Нещо по-голямо. Нещо живо.

Човекът вълк се стовари на земята точно пред Маккуин. Приземи се на четири крака и сетне бавно се изправи в целия си ръст. Очите на ловеца го следяха с уста, увиснала в ням ужас. Но после той стисна челюст, праметна пушката, улавяйки цевта ѝ с две ръце, замахна с нея с всичка сила, влагайки тежестта на цялото си тяло, и стовари масивния приклад в гърба на чудовището. Ударът беше толкова силен, че прикладът се разлетя на парчета, а чудовището залитна напред. Той трябваше направо да го убие, да прекърши гръбнака му, но вместо това върколакът направи крачка напред.

Човекът вълк се извъртя, точно когато Маккуин захвърли строшената пушка и потърси опипом дръжката на тежкия пистолет, който беше пхнат в колана му. Маккуин беше бърз, но далеч не достатъчно. Върколакът замахна към него с двете си лапи, разсичайки с дългите си нокти дрехи и плът, сухожилия и кости. Маккуин като че ли се разпадна, разлетя се като къща от карти под силен повей на вятъра. Яростното нападение на чудовището напои въздуха с кръв и за момент единственото, което остана от Маккуин, беше кървава мъгла и разпилени червени късове.

Един от другите ловци притисна дулото на пистолета си в тялото на създаването и дръпна спусъка. Изстрелът беше заглушен от гъстата козина, но Човекът вълк изрева гневно и се обърна. Ловецът

заотстъпва назад, но чудовището скочи върху него с такава сила, че костите на човека изпукаха като клечки и от устата му потече кръв. Главата на върколака се наведе рязко към врата на жертвата му. Гръбначният стълб на ловеца изпращя и писъкът му мигом бе сподавен.

— Убийте го! — изрева Монфорд, който вдигна пушката си и стреля.

Човекът вълк замахна към полковника, но той отстъпи бързо назад, стреляйки в колкото може по-бърза последователност. Един от другите мъже се обърна и понечи да стреля, но следващият изстрел на Монфорд отнесе ръката му от китката надолу. Върколакът грабна ръката на ранения човек и я доразкъса.

Другите ловци се разпиляха като подплашени овце.

Сред тях бяха и доктор Лойд, и полковник Монфорд.

* * *

Монфорд се отдели от групата. Нека те да увлекат създаването. Нека те да умрат.

Той тичаше към „Голбът Хол“. Ако успееше да стигне до къщата, щеше да се барикадира там. „Това е тактическо отстъпление“, каза си полковникът. Той не бягаше, а се прегрупираше.

Монфорд тичаше с всичка сила, опитвайки се да изпревари тътена на собственото си биещо сърце.

В тъмнината и мъглата той не видя блатото до момента, в който предния му крак не нагази във водата и миг по-късно полетя напред по очи. Изгърва пушката си и дори не чу цопването ѝ във водата.

Пищейки от ужас и безсилие, Монфорд се опитваше да намери опора в мократа кал, но колкото повече се бореше, толкова по-дълбоко блатото го притегляше.

И сетне го чу. Ръмжене, газене във вода и той разбра, че върколакът също беше паднал в блатото. Монфорд се изправи и се огледа. Чудовището наистина беше там! На по-малко от десет крачки разстояние, опръскано с тъмна кръв, с очи, горящи като пещите на ада. Монфорд закрепя високо и пискливо и заотстъпва панически назад. Създаването пристъпи напред и потъна до коляното, но благодарение на

свръхестествената си сила успя да изтръгне крака си от калта и направи втора стъпка. И след това още една.

— Господи... — прошепна Монфорд и почувства по крака му да се стича гореща течност, когато пикочният му мехур му изневери.

Чудовището ръмжеше глухо и гърлено, сякаш в радостно предчувствие за онова, което щеше да последва.

Монфорд знаеше, че няма никакъв шанс. Той извади пистолета си, макар да знаеше, че няма да може да спре създаването с него. Пушката беше заредена със сребърни куршуми, но пистолетът не.

— Бог да се смили над душата ми — замоли се той, сетне тикна дулото на пистолета под челюстта си и затвори очи в мига, в който Човекът вълк направи последната си стъпка.

Монфорд дръпна спусъка.

И нищо не се случи.

Опита отново и отново. С остатъка от ясения си ум си спомни, че беше забравил да презареди след първоначалната атака.

Върколакът се възправи над него, лицето му изглеждаше почти спокойно в момента на неговото тържество.

Письците на полковник Монфорд вдигнаха нощните птици от дърветата.

* * *

Доктор Лойд беше сам в гората. Той не можеше да тича толкова бързо, колкото останалите ловци и нямаше добро чувство за ориентация. Залиташе от едно дърво към друго, търсейки прикритие, хриптейки, хлипайки, кашляйки, почти сляп въпреки сиянието на луната. В ума си отново и отново се връщаше към мига, в който чудовището изскочи от ямата. Коренищата на дърветата улавяха краката му и го препъваха, а клоните го шибяха през лицето.

Най-накрая той се строполи с гръб към един вековен бряст. Притисна пушката до гърдите си и се залюля напред-назад, плачейки горчиво.

Сетне чу шум. Нещо се движеше през гората.

Затаи дъх.

Боже... дано това да е Монфорд.

Звукът се чу отново, този път по-близо. Приглушен, сякаш човек вървеше дебнешком през шубраците.

Освен ако не беше човек.

Лойд вдигна пушката си и я насочи към мрака зад себе си. Листата шумоляха, докато нещо се движеше в мъглата.

Господи, нека това да е Монфорд.

Сетне чу ръмженето.

Беше толкова близо.

Лойд стреля и в мигновеното проблясване на дулото на оръжието зърна лицето на звяра. Но не зад гърба си, накъдето беше насочен изстрелът.

А точно до него.

* * *

Инспектор Абърлайн чу рева, изстрелите и писъците и пришпори коня си. Копитата вдигаха малки облачета прах над земята и зад него пътят изглеждаше като запален.

Когато навлезе в гората, видя някакъв силует да се носи насреща му от сенките. Извади пистолета си, но животното, което профуча покрай него беше само елен. Но от шията му висеше въже и цялото му тяло беше в кръв.

Появата на животното и миризмата на кръв подплашиха коня му, който се изправи толкова рязко на задните си крака, че Абърлайн не успя да се задържи на седлото. Той се строполи тежко на калната земя, ударът изкара въздуха от дробовете му и пред очите му затанцуваха искри.

Остана да лежи там, докато успее да си поеме дъх.

Гората около него постепенно притихна и се успокои и когато Абърлайн най-накрая се изправи, не се чуваше и звук. Перест облак скри лика на луната и за момент инспекторът остана в пълен мрак. Той потърси в джоба си кибрит, но точно когато го намери, ветровете отнесоха облака и лунната светлина заля цялото сечище. Абърлайн разбра, че се намира в нещо, което някога е било двор на старинно абатство. Наблизо беше черната паст на някогашното му подземие, а зад него бяха нацърбените зъби на полуразрушените му стени, обвити

в диви лози. Последните дипли на облака се отместиха от лунния диск и всичко беше обляно от ярка призрачна светлина.

Онова, което тя откри, спря дъха му по-рязко и жестоко от падането му преди малко.

Навсякъде имаше трупове. Ловците, мъжете от града. Край него лежаха десетина тела с откъснати и натрошени крайници. Абърлайн стоеше в езеро от кръв и смъртта беше навсякъде наоколо.

В далечината вой на вълк се издигна към нощното небе и горите на Блекмор станаха царство на безумието.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

— Добро утро, Лорънс.

Лорънс Толбът чу гласа, но умът му беше прекалено вцепенен, за да може да осмисли значението на думите или кой ги е изрекъл. С последните искри от енергия, която му беше останала, той отвори очите си. Сутрешната светлина беше като юмрук в лицето му, а проблясващите лъчи на росата по листата и тревата се забиха в очите му като трески. Той виждаше, че някой стои над него, но всичко беше някаква неясна смесица от сенки и светлина. Чувстваше пръстта и коренищата под себе си и грапавата повърхност на дънера на старо дърво зад гърба си. Постепенно зрението и сетивата му се проясниха и осъзна, че седи в хралупа на дърво, растящо на тревист хълм.

— Чуваш ли ме? — попита гласът. — Можеш ли да ме разпознаеш, Лорънс?

Недалече се чуваха и други гласове и пръхтенето на коне в студения утринен въздух.

Лорънс премига с очи и онова, което видя, изтръгна от гърлото му нечленоразделен вик. Ръцете му... Боже всемогъщи... ръцете му!

Той вдигна ръцете си и в миг на отчаяние си помисли, че носи тъмночервени ръкавици, но не беше така. Погледна дрехите си. Ризата му беше разкъсана на ивици. Крачолите на панталоните му бяха разпрани по шевовете, а обувките му въобще ги нямаше. И накъдето и да отместеше погледа си, виждаше по дрехите и по тялото си кръв. Толкова много кръв, вкоравена и набита в порите на кожата му и под ноктите му. Докосна лицето си и усети съсирените струпей около устата си, по брадичката и гърлото си.

Изпълзя навън на четири крака и вдигна глава към фигурата, която стоеше на склона над него.

— Какво... — поде той, но как човек да изрече въпроса, закован с гвоздеи за стените на сърцето му? Какво съм направил... аз...?

Сър Джон Толбът пристъпи към него и Лорънс се вгледа с ужас в сините очи на баща си и бялата му брада. На устните на сър Джон се

четеше съвсем лека усмивка, но очите му бяха студени като смъртта.

— Ти извърши ужасни неща, момчето ми — прошепна сър Джон. — Ужасни неща.

Лорънс се изправи с вик, олюлявайки се, и се отдръпна от баща си. Той разбираше тази усмивка и студенината му. Истината бе отворила пукнатина в душата му. Лорънс понечи да побегне, но в този момент зърна инспектор Абърлайн на не повече от десетина крачки от него. Огледа се и видя цял отряд от едри въоръжени мъже, които се взираха в него наполовина с ужас, наполовина с ненавист.

— Не! — изкрещя Лорънс и се втурна към една пролука в живия кръг, но мъжете препречиха пътя му. Той се обърна и се опита да намери спасение в близката гора, но неколцина мъже на коне отново блокираха бягството му. Лорънс забеляза сред тях хора от Блекмор, с лица изпити от мъка и без капка съчувствие. Всеки държеше в ръцете си пушка или тояга.

В отчаянието си Лорънс потърси с поглед баща си, който беше слязъл от могилата, на която стоеше преди това.

— Какво е усещането? — попита сър Джон достатъчно тихо, за да не го чуе никой друг освен Лорънс.

— Не! — извика Лорънс. Той отстъпи няколко крачки, сочейки баща си с ръка. — Инспекторе... баща ми е чудовище!

Абърлайн пристъпи напред с пушка, готова за стрелба, а сър Джон го погледна с вид на баща, съкрушен от мъка. Той махна с ръка по посока на Лорънс, а инспекторът кимна, сякаш в потвърждение на нещо, за което вече бяха говорили. Абърлайн даде знак със свободната си ръка и моментално половин дузина здрави полицаи наобиколиха Лорънс, отрязвайки всякакви пътища за отстъпление, и го хванаха за ръцете.

— Не го пускайте да си отиде — замоли се Лорънс. — Абърлайн, задръжте ме, ако трябва, но за Бога, задръжте и него!

Сър Джон стоеше с отпуснати рамене, стар и покрусен.

— Окажете се прав — каза той.

Абърлайн потупа утешително Джон Толбът по рамото.

— Съжалявам, сър Джон. Наистина.

— Благодаря ви промълви сър Джон окаяно.

Абърлайн се извърна и кимна на хората си.

— Водете го.

Докато мъжете влачеха Лорънс нагоре по хълма, сър Джон пристъпи към него и прошепна:

— Бъди силен, момчето ми. Бъди силен.

Само Лорънс видя иронията зад мнимата мъка и знаеше, че баща му — истинското чудовище — ще остане на свобода. Той се хвърли към него, опитвайки се да го сграбчи за гърлото. Като по чудо успя да се изтръгне от двамата от полицаите, които, падайки, се сблъскаха с останалите и изведнъж Лорънс се оказа свободен. Той се спусна към баща си, приемайки собствената си смърт, ако тя беше цената, която трябваше да плати, за да сложи край на това безумие тук и сега.

В този момент Абърлайн се намеси, замахна с приклада на пушката си и го стовари безмилостно в тила на Лорънс. Пръстите на Лорънс одраскаха гърлото на баща му и сетне той пропадна в някакъв безкраен тъмен кладенец.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лорънс не знаеше кога е бил сложен в усмирителна риза и прикован за желязна седалка в задната част на брониран екипаж. Той не помнеше пътуването до Лондон, не почувства грубите ръце на санитарите в бели престилки, които го измъкнаха от каретата, съблякоха го, измиха го с маркуч, облякоха го отново в болнични дрехи и накрая го вързаха на един специален подсилен стол. Единственото, което долавяше, беше мрак, болка и сънища, чието естество беше толкова ужасяващо, че той се спускаше все по-дълбоко в подсъзнанието си, за да избяга тях.

Но най-накрая дойде в съзнание. Бавно и постепенно и когато отвори очи, знаеше къде е. И защо.

Дом за лунатици „Ламбът“.

И тук, по-реален дори от спомените от миналата нощ, стоеше д-р Хонегер. Същият мъж, същият приют за душевноболни от онази ужасна нощ след самоубийството на майка му. За миг Лорънс се изпълни с надежда, че това е само още един сън, но лицето на Хонегер беше по-старо, по-слабо и с по-дълбоки бръчки в бледата му плът. Това, което се случваше, беше реално и той почувства, че губи почва под краката си.

Хонегер пристъпи напред и застана точно пред Лорънс. Придружаваше го един грамаден санитар, блед като смъртник, с тъмни очи, потънали дълбоко в сенчести очни ями, и грозна усмивка, пълна с жълти зъби. Точно зад тях имаше малък басейн с вода, вкопан в каменния под.

— Съжалявам да те видя пак тук, Лорънс — каза Хонегер тъжно, но не и особено искрено. Откакто се разделихме с теб, ние направихме огромни крачки в лекуването на халюцинации като твоята.

Усмивката на доктора беше всичко друго, но не съчувствена. Лицето му приличаше на надменна самодоволна маска.

— Риплър?... — каза той, давайки знак на санитаря.

Риплър се пресегна към един голям дървен лост и в следващия момент Лорънс разбра какво ще се случи. Столът му беше хванат към дебела дъска, движеща се по добре смазан улей, и когато Риплър дръпна лоста, столът се плъзна напред и Лорънс падна по очи в леденостудената черна вода.

Шокът беше толкова голям, че от гърлото му се изтръгна вик. От устата и носа му заизлизаха мехури, а студената вода вцепени лицето и очите му. Те нямаха право да правят това... не можеха да го оставят да се удави тук. Умът му отказваше да приеме това. Секундите се нижеха една подир друга и когато последният въздух започна да изгаря дробовете му, лостът беше задвижен отново и той се издигна над повърхността задавен, плюейки вода. Столът се върна с глух тътен на предишното си място, а Риплър се наведе над него и издиша отвратителния си дъх в лицето му.

— Освежаващо, а, господине?

— Защо... правите... това?

Но преди задъханият Лорънс да успее да зададе друг въпрос, Риплър отново дръпна лоста. Второто потапяне беше много, много лошо. Водата нахлу през носа му и заби ледени иглички в лицето и гърлото му. Когато столът отново бе изтеглен, Лорънс имаше чувството, че предпочита да умре, вместо да бъде спуснат за трети път в кошмарния басейн.

Лицето на Хонегер се надвеси над него.

— Ние постигнахме забележителен напредък в нашата наука, Лорънс. Ще останете смаян.

Той вдигна ръката си, за да покаже на Лорънс огромната спринцовка с дълга игла, която държеше. Ръцете на Лорънс бяха стегнати за стола с каиши. Той не можеше да се движи, не можеше да избяга, когато Хонегер заби иглата в плътта му и натисна буталото. Лекарството пареше като огън във вените му и секунди по-късно Лорънс почувства тъканта на реалния свят да се пропуква и да започва да се бели на пластове. Преди очите му да се затворят, той видя лицата на Хонегер и Риплър да се изкривяват и да придобиват чертите на ухилени таласъми, които се надвесваха над него, за да го разкъсат с острите си като ножове зъби. Лекарството изпълни всяка частица от съзнанието му и го откъсна от нормалните му сетива и порядък...

* * *

... Лорънс отвори очи. Стоеше сам в дълъг коридор, който се простираше далече напред в сенките. Обърна се и видя, че другият му край също се губеше в тъмната безкрайност. От двете страни на галерията имаше заключени врати. Килимът под краката му беше с цвета на прясна кръв, а в светилниците по стенните потрепваха свещи, които хвърляха студено сияние.

— Татко! — извика Лорънс, но от гърлото му излезе само немощен шепот, който остана недоловим дори и за него. — Гуен!... — Гласът му този път прозвуча необикновено 1 гръмко, отекна от стените и ударната вълна на ехото го накара да залитне назад.

Чу звук зад себе си и когато се обърна, видя открената врата на двайсетина крачки от себе си. Вратата се отвори сама до края и изведнъж от стаята изхвърча дете, което хукна надолу по коридора и се изгуби в сенките.

— Момче! — извика Лорънс, но детето бягаше с всичка сила. Той тръгна след него, сетне ускори ход и накрая също се затича.

В един момент момчето рязко се обърна и влетя в една от стаите. Когато Лорънс се приближи, видя, че вратата води към влажна килия. По пода имаше слама и мръсотия, стените бяха черни и покрити с плесен, а преграденият с железни пръчки прозорец гледаше към сивите кални води на Темза. Без да знае как, той осъзна, че това е собствената му килия, в която беше тикнат от баща си и инспектор Абърлайн. Това беше същата килия, в която беше живял две години като момче.

Детето, което беше гонил, беше тук — голо, треперещо, сгушено между леглото и стената.

— Момче... кое си ти? — каза Лорънс, пристъпвайки предпазливо в стаята. — Защо си тук?

Момчето се размърда леко, надниквайки само с едното си око изпод кичурите сплъстена черна коса. То извади нещо изпод леглото и бавно го вдигна, за да го покаже на Лорънс. Това беше череп. Не, това не беше просто череп, а реквизитът, който бяха използвали в лондонската постановка на „Хамлет“. Следващите думи на Лорънс останаха неизречени, защото той позна това око.

Това бе собственото му око... и това момче беше самият той, изтерзаното дете, което бе стояло затворено в този пъкъл през всичките тези години.

— Боже мой — прошепна Лорънс. Коленичи и протегна ръка към детето. — Не се страхувай.

Сложи ръката си на слабото детско рамо и нежно го притегли.

— Позволи ми да ти помогна... няма да те нараня.

Тогава детето се обърна. Не бавно и предпазливо, а с неестествена бързина и сега лицето му не беше лицето на малкия Лорънс. Това беше озъбената дива муцуна на животно. Очите му проблясваха и то изръмжа с гибелна наслада, когато се хвърли към Лорънс, оголвайки страховитите си зъби.

* * *

Риплър дръпна лоста отново и Лорънс падна обратно в ледената вода. Болката и шокът бяха същите, но Лорънс вече не можеше да каже дали всичко, което се случваше, е истина или е част от някакъв безкраен кошмар...

* * *

... Лорънс се обърна насън.

И в следващия момент осъзна, че спи. Таласъмните и виденията си бяха отишли, нямаше го и детето. Килията беше тъмна с изключение на малкото лунна светлина, която се процеждаше през преграденото прозорче.

Чу се металическо изщракване и Лорънс напрегна очи в тъмнината. Дръжката на вратата се завъртя и вратата тихо се отвори. Лорънс се дръпна назад, очаквайки Риплър или доктор Хонегер... но човека, когото видя не можеше да бъде тук, това просто противоречеше на здравия разум. Стройна, наметната с ефирен воал, тя пристъпи тихо в килията му.

— Гуен?...

Това беше *тя*. Младата жена му се усмихна с нежност и съчувствие, каквито не беше очаквал да види отново. Само майка му го беше гледала някога с такава обич, но чувството, което се надигна сега в гърдите му, беше съвършено различно. Лунната светлина правеше дрехата ѝ прозрачна и Лорънс виждаше всяка красива извивка на тялото ѝ. Вятърът раздвижи одеждите ѝ и той видя изящната линия, която се спускаше от хълбока към бедрото ѝ. Гърдите ѝ се полюляваха при всяко нейно движение и тъмните зърна изпъкваха под тънката материя на плата.

— Слава богу, че си ти — каза той и се надигна. — Току-що сънувах най-ужасния кошмар.

Тя се спусна към него и се наведе леко, слагайки пръст на устните му.

— Шт... — Тя го целуна по челото и наклони глава към ухото му. — Сега си в безопасност...

Гуен обсипа лицето му със стотици бързи леки целувки, които бяха като нежен утешителен дъжд. Ръцете ѝ галеха лицето и шията му, а сетне пръстите ѝ започнаха да разкопчават копчетата на ризата му.

Лорънс я притегли към себе си и устните им се срещнаха в целувка с толкова силна еротична жар, че цялото му тяло като че ли се изтръгна от някакво древно робство.

— Искам те — прошепна гой и смъкна воала от раменете ѝ, откривайки алабастровото съвършенство на кожата ѝ. Лорънс я целуна по шията и тя простена и се притисна в него, дърпайки отчаяно ризата и панталоните му. Секунди по-късно голите им тела се долепиха едно в друго, окъпани от лунната светлина. Устите им бяха горещи и жадни, а телата им се движеха в съвършения вечен ритъм на истинската любов и чистата страст. Когато проникна в нея, тя изви гърба си като дъга и изкрещя, гърдите ѝ се смазаха в гърдите му. Краката ѝ се ключиха около него и го притеглиха по-дълбоко, стенанията и виковете ѝ изпълниха стаята.

— Обичам те — каза той.

— Аз... — поде тя, но се задъха в изнемога и не можа да продължи.

Кръвта бушуваше във вените им и с всеки удар на техните сърца, ритъмът на телата им все повече се ускоряваше. Лорънс дишаше,

хриптейки, а виковете на Гуен ставаха все по-силни и пронизителни с всяко следващо проникване.

— Лорънс — изпищя тя. — Господи... Лорънс...

Напрежението все повече нарастваше и нарастваше, докато бързаха към сладостната пропаст.

— Лорънс! — Гласът ѝ сега беше по-рязък и остър.

Леглото се блъскаше в стената, пружините скърцаха неистово под тежестта им.

— *Лорънс!*

Тонът ѝ се промени и той вдигна ръка към лицето ѝ, за да отметне кичур коса от очите ѝ... и в следващия момент целият свят се плъзна към бездната на лудостта. Пръстите му бяха уродливи, чепати и покрити с настръхнала козина, а в края на всеки от тях имаше дълъг нокът, завършващ със смъртоносен връх. И всеки нокът беше напоен в гореща кръв.

Лорънс се отдръпна рязко от нея и се втренчи в сляп ужас в тялото на Гуен. Всеки сантиметър от плътта ѝ, от гърлото до бедрата ѝ, беше разкъсан. Кръвта шуртеше от стотици грозни рани и виковете ѝ сега бяха на ужасяваща агония. Гуен се взираше в него с безнадеждни очи и го дращеше с пръсти, сякаш опитвайки се да превърне тази реалност във фантазия, но с всеки удар на сърцето ѝ, кръвта бликаше от гърдите ѝ, устата ѝ и...

* * *

Лорънс се събуди в ярост и болка, крещейки името на Гуен, проклинайки самия Бог. Беше се свил в ъгъла на килията си и се мъчеше да се изправи на крака, за да се хвърли към вратата, но успя да направи само две крачки, преди нещо да го сграбчи за гушата и да го дръпне обратно. Посегна към гърлото си и напипа студената неподатлива повърхност на железния нашийник и тежката верига, която водеше от него до масивен пръстен, хванат за сивата каменна стена. Беше окован като куче.

И беше буден.

По някакъв начин той знаеше, че това е истинският свят, и че всичко друго са били видения, породени от лекарствата и мъченията с

леденостудената вода. Това... веригата на шията му, коравият камък под краката му... това беше истинско.

Лорънс падна на колене и заблъска пода с юмруци, проклинайки това място, проклинайки небето, проклинайки собствения си живот. Той сведе глава, докато челото му накрая се притисна в покрития с плесен под.

Остана там дълго време, чувствайки се свършено сам и изгубен. Но всъщност не беше сам.

Някой се беше настанил на тесния му нар. Това не беше дивото момче. Нито пък Гуен.

Сър Джон седеше там, кръстосал небрежно крак върху крак, с кафена чаша между дланите си и най-студената усмивка, която Лорънс някога бе виждал през живота си.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Татко — каза Лорънс умоляващо, — защо?

— Хванах болестта в Индия — каза сър Джон тихо. — В Хиндукуш. Сингх и аз бяхме чували истории за далечна долина, където никога не бил стъпвал крака на бял човек и дивечът бил толкова изумителен, колкото и природната красота на местността. След като пропиляхме месеци наред в напразни търсения и скъпи водачи, ние най-накрая намерихме нашата Шангри Ла.

Лорънс поклати глава.

— Не разбирам. Защо ми разказваш това?

Баща му сложи пръст на устните си.

— Шт. Просто слушай, Лорънс. Това е твоят истински произход. — Сър Джон отпи от кафето си и сложи чашката настрана. — Ние спечелихме благоволенията на местните ловци. Долината напълно отговаряше на онова, което легендите разказваха за нея. Дивечът беше невероятен, природата направо фантастична. А що се отнася до местните хора... е добре, на света няма по-здрава и по-първична връзка от тази, която свързва мъжете, които ловуват заедно. Постепенно опознахме техните обичаи. Поверия. Наред с многото други странни неща, те практикуваха един обред, за който вярваха, че дава на човек свръхестествени сили. Сили в лова и в секса.

Очите на сър Джон проблеснаха дяволито, което предизвика у Лорънс пристъп на гадене.

— Никое животно или жена не можела да устои на човек, който е участвал в тази черна магия. Никой от местните не можеше да се похвали, че е преминал през този ритуал, защото те смятаха, че той крие някои... ужасяващи последствия.

— Ритуал? — отекна Лорънс глухо.

Сър Джон се засмя и махна пренебрежително с ръка.

— Аз, разбира се, не повярвах и на дума от това, но бях заинтригуван. И така, местните ме насочиха към една пещера високо в планините, където според легендата живеело странно създание. След

като дни наред се изкачвахме и лутахме по планинските пътеки аз най-накрая я открих. Пещерата... И странното създание, което живееше в нея.

Лорънс се изправи. Въпреки остатъчния ефект от лекарствата, с които го бяха натъпкали, цялото му внимание сега беше съсредоточено върху баща му.

— Това беше едно момче. — Сър Джон се засмя и поклати глава. — Едно диво примитивно момче, което ме нападна.

— И то... те ухапа? — попита Лорънс шепнешком.

— О, да. Бях ухапан. От него. След това се върнах при ловците от племето, убеден, че са си направили шега с мен. — Той вдигна леко глава, сякаш споменът беше оживял в ума му. Студената усмивка на устните му не трепна. — Скоро обаче научих, че не е така.

Лорънс се взираше в него с нарастващ ужас, който засенчи историята, която баща му разказваше. Отвращението и мъката заплашваха да разкъсат сърцето му.

— Майка ми... — промълви той.

Сър Джон чакаше.

— Тя не се е самоубила... нали?

Усмивката на сър Джон стана още по-студена.

— Не — отвърна той. — Предполагам, че аз съм го направил.

Лорънс изкрещя...

* * *

... И той отново беше там, под дъжда в онази ужасна нощ, близо до фонтана с езерцето, в което се отразяваха неприветливите стени на „Толбът Хол“. Облаците постепенно се разкъсваха, дъждовните капки падаха като сълзи и луната надникна отгоре като хищно създание, бдително и гладно.

Лорънс стоеше на двайсетина крачки от фонтана, облечен в дрехите, които носеше в приюта за душевноболни. Той знаеше, че това е сън, но по някакъв начин беше станал част от него. Знаеше също, че всичко, което виждаше, се беше случило преди години. Ставаше свидетел на собствената си памет, на нещо, което не бе успял да

запомни напълно, защото събитието го беше тласнало към състояние на шок и лудост.

Той бе видял майка си да лежи просната в ръцете на баща му. Фигурите им бяха очертани като силуети, сър Джон беше с гръб към него. В нощта проехтя вик и Лорънс се обърна, за да види самия себе си, слабичко деветгодишно момче, което стоеше на вратата на зимната градина. Под сиянието на проблесналата светкавица лицето на младия Лорънс изглеждаше неуверено и стреснато.

— Мамо? — прошепна момчето, пристъпвайки колебливо навън.

Нощта бе разкъсана от вой, който дойде от коленичилата фигура на сър Джон, вдигнал нагоре глава, крещейки към бурята. В този момент положението на тялото в ръцете му се промени и Лорънс — момчето и мъжът — видя ръката на Солана да пада отпуснато, удряйки се в мократа земя. Черният дъжд се стичаше от нея, от ръката ѝ, от тялото ѝ, от кожата ѝ. Река от тъмнина, която се лееше от нея и се носеше над каменните плочи към Лорънс.

— Мамо...? — извика Лорънс отново и този път баща му чу слабия му жаловит глас. Сър Джон се извърна, все така притискайки Солана до гърдите си. Когато проблесна нова светкавица, Лорънс видя чертите на ужасна невъзможна мъка, врязани дълбоко в лицето му. Очите на баща му тъмнееха, изпълнени със скръб, ярост и гняв пред непоносимата загуба.

Но не това се беше случило. Далеч не, и Лорънс, мъжът, който сега стоеше в големия театър на паметта видя една друга версия на събитията от онази нощ.

Просветна мълния и Лорънс видя тялото на майка си. Той потърси с очи раните на китките ѝ, където си беше прерязала вените, макар вече да знаеше, че няма да ги открие. Там имаше други рани.

Пристъпи по-близо, заставайки точно зад момчето и когато над тях проблесна следващата светкавица, той видя красивото лице на майка си. Толкова бледо и неподвижно. Видя и гърлото ѝ... Аленочервено и разкъсано. Раните по гърдите, ръцете и краката ѝ не бяха тънките разрези на бръснач. Това бяха следи от ухапвания. Жестоки и свирепи.

Сър Джон отметна назад глава и изкрещя.

Само че това не беше вик. А вой.

И това не беше сър Джон.

А върколак.
Момчето изпищя.
Лорънс изпищя също...

* * *

Сър Джон взе чашата си с кафе и отпи от нея, гледайки с леден интерес сина си, който се беше навел напред с разбито сърце, заровил лице в шепите си. Викът му отекна между каменните стени на килията.

— *Негодник!* — изръмжа Лорънс, сетне вдигна глава и заплю сър Джон, който безразлично избърса жакета си. — Ти ми каза, че си я обичал! Знаел си какво си и въпреки това ти... ти... — Той тръсна глава, изричайки истината без заобикалки: — Трябвало е да се самоубиеш.

Сър Джон изсумтя презрително.

— Мога да те уверя, че често съм обмислял тази възможност. Предполагам, че вие бихте били едно щастливо малко семейство — ти, брат ти и майка ти... Ах, но животът е толкова вълнуващ, Лорънс. Особено за прокълнатите. Всяка нощ при пълнолуние, в продължение на много години, аз бях заключван в онази крипта. Сингх имаше грижата за това. Моят верен слуга от двацет и пет години... но сетне се появи тя...

— Тя...?

Гласът на сър Джон потрепери:

— Пламенна, изгаряща като лика на луната. Също като майка ти. Също като майка ти... И недостъпна.

— Гуен... — изпъшка Лорънс.

— Да — каза сър Джон тихо. — Гуен. Тя щеше да вземе брат ти и двамата щяха да изчезнат в нощта. И макар да се бях примирил с този факт, звярът в мен не беше. Ти разбираш това сега, Лорънс, нали?

— Какво искаш да кажеш? — попита Лорънс. — Говориш за звяра така, сякаш е нещо различно от теб.

— Не можеш да контролираш онова, което той иска. Онова, което прави. — Сър Джон замълча и сетне продължи: — Нощта, когато Бен загина, ние се скарахме ужасно. Стигнахме дори до сбиване. Бен беше дошъл да ми каже за твърдото си решение да напусне „Толбът

Хол“ завинаги. Аз бях пиан и станах агресивен. — Той въздъхна. — Изключително агресивен. Дори ударих Сингх, който се опита да ме възпре. Проснах го в безсъзнание на земята. — Сър Джон се усмихна печално на Лорънс. — Някога в добрите стари времена се занимавах с професионален бокс... преди много, много време.

Сър Джон стана, прекоси килията и погледна навън през малкото прозорче.

— Да... бедният стар Сингх. — Той се обърна с лице към Лорънс. — Тъй или иначе аз го нокаутирах и той твърде дълго остана в безсъзнание... в резултат на което не можах да се заключа в криптата през онази нощ.

— Какво направи? — попита Лорънс, макар да нямаше никакви съмнения каква е била развръзката.

— На сутринта... след като се превърнах в... намерих брат ти в една канавка... недалече от къщата. Беше разкъсан на парчета. — Той се облегна с една ръка на стената и оброни глава.

— Проклет да си завинаги — каза Лорънс, но мъката му беше толкова голяма, че думите дойдоха като слаб шепот.

Сър Джон удари стената и се обърна рязко към Лорънс. Очите му горяха, лицето му беше като каменно и от него беше изчезнала всякаква следа от скръб и разкаяние.

— Но сега разбрах! — каза той тържествуващо. — Сега разбрах, че не е трябвало да заключавам звяра. Двайсет и пет години, Лорънс. И през всичките тези години, през всичките тези пропилени години, аз се срамувах от него... а не е трябвало! Трябваше да оставя нещата на естествения им ход. Не мислиш ли, Лорънс? Трябваше да го оставя на свобода... да убива или да бъде убит.

Лорънс се хвърли към него, но железният нашийник отново го спря. Той се завъртя назад полузадушен, забивайки пръсти в гърлото си, проклинащ участта си. Изведнъж осъзна, че баща му си играе с него, и че нарочно се беше облегнал на стената, за да го предизвика и да му покаже собствената му безпомощност.

— Ако се осмелиш да докоснеш Гуен...

Сър Джон се усмихна.

— Не ме заплашвай момчето ми. Не си дорасъл за това. Трябва да извървиш още дълъг път, преди да можеш да ми казваш какво да правя. Но... и ти ще имаш своя шанс скоро. Той се приближи до

преградения прозорец на килията. Беше вече късен следобед. — Богинята отново ще тръгне на лов... и тази нощ тя ще е пълна.

— Не!

— О, да, Лорънс. Но... — Той бръкна в джоба на палтото си и извади оттам един бръснач. С рязко движение на ръката си отвори острието. То беше гладко като огледало и сияеше със сребърен блясък. — Това е малък подарък за теб, Лорънс, ако случайно решиш, че животът не е толкова вълнуващ... и е по-добре да му сложиш край. — Той му намигна и пъкна бръснача под тънкия дюшек на нара. Лорънс не помръдна. И когато баща му се наведе и го целуна нежно и любящо по главата, от очите на Лорънс бликнаха сълзи.

— А сега спи, момчето ми — прошепна сър Джон. — Почивай. Аз наистина те обичам. Ако в това има някакъв смисъл след нещата, които се случиха.

Сетне баща му повика пазача и си тръгна, а Лорънс остана сам с отчаянието си и ужаса на истината. Той се сви на кълбо до стената и се разрида.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Риплър, санитарят със злото лице, влезе в килията му час покъсно. Той и още двама недодялани грубияни го облякоха насила в бяла риза и чисти панталони, нахлузиха му усмирителна риза, тръшнаха го на един инвалиден стол и го вързаха с кожени каиши.

— Защо... защо правите това?

— Млъквай изрѣмжа Риплър.

— Трябва да говоря с инспектор Абърлайн — замоли се Лорънс.
— Ако може просто да...

Риплър го удари жестоко с опакото на ръката си, главата на Лорънс отскочи настрани и целият свят се завъртя. След това санитарят сграбчи кичур от косата му и се наведе ниско над него, при което Лорънс нямаше как да не почувства киселия му неприятен дъх.

— Чуй ме добре, господине просъска санитарят. — Дръж се прилично и си затваряй устата, защото аз и тези двама здравеняци добре ще те подредим, преди да те заведем при доктора. Ето, Лафърти, например е стар професионалист, Той може да чупи ребра, без да оставя никакви следи. А пък този Стрънк е особено лош, когато поиска. Дори може би е по-редно да бъде пациент в този приют, отколкото служител. А, Стрънк?

Стрънк се ухили, показвайки нацърбените си криви зъби.

— Аз съм продукт на тежко семейство. Или поне доктор Хонегер казва така — рече Стрънк и злобният му поглед действително не вещаеше нищо добро.

Риплър раздруса силно главата на Лорънс, все още държейки го за косата, и накрая го потупа по бузата. Лафърти застана зад инвалидния стол, а Риплър поведе малкото шествие по безбройните каменни коридори. Минаха покрай десетки врати с решетки, през които Лорънс видя безчетните лица на лудостта — от пищящи лунатици, които блъскаха главите си в стените, до съкрушени хора, които седяха свити в кататонен ступор. Това беше един познат ад, с

който смяташе, че завинаги се е разделил, но съдбата се беше оказала по-жестока, отколкото бе очаквал.

Стигнаха до една двойна врата, която Риплър и Стрънк задържаха отворена, за да може Лафърти да вкара Лорънс в някаква широка зала, пълна с хора. В средата на помещението имаше подсилен стол, съоръжен с каиши и скоби, а наблизко стоеше маса, отрупана с толкова чудновати медицински инструменти, че в очите на Лорънс те приличаха на уреди аз мъчения. Останалата част от залата беше заета от амфитеатрално разположени скамейки, приличащи на местата в римския Колизей. По тях седеше тълпа от народ и Лорънс предположи, че това са лекари и учени от различни дисциплини. Още като момче той беше чувал, че Хонегер обича да придава известна театралност на своите публични изяви.

— Какво е това...? — понечи да попита Лорънс, но преди да успее да завърши въпроса си, Риплър и колегите му започнаха да го развързват, за да го преместят на стола в средата на залата. Лорънс се бореше отчаяно, но санитарите бяха много по-силни, и когато отвори уста да извика, Риплър тайно го удари в слабините, а Стрънк заби юмрук в бъбреците му. Бързият и чист начин, по който направиха всичко, създаваше впечатлението, че това е тактика, която тези мъже бяха прилагали много пъти.

Онемял от болка, Лорънс беше съвсем безпомощен, когато го тръшнаха на стола и започнаха да го завързват с многобройните каиши и ремъци. Щом свършиха, можеше да движи единствено главата си, която увисна настрани за няколко минути в мъчително вцепенение. Риплър се наведе над Лорънс, уж да провери за последно каишите, но в действителност използва този момент, за да предупреди отново Лорънс:

— Дръж се прилично, приятел, защото иначе никак няма да ти хареса онова, което ще ти се случи в килията. Повярвай ми, господинчо, никак няма да ти хареса!

Лорънс вдигна глава и срещна очите на санитаря.

— Дано се продъниш в ада.

— Това вероятно вече се е случило.

— Ето какво ще ти кажа, приятел — прошепна Лорънс презрително. — Почакай, докато стане пълнолуние и тогава ела в килията ми.

Риплър се ухили и поклати глава.

— Проклети безумци — каза той на приятелите си. — Винаги намират начин да бъдат забавни.

Грамадният санитар се изправи и даде знак на двамата си колеги да го последват. В този момент до него се появи доктор Хонегер.

Риплър тръгна към двойната врата, заключи я и се върна, подавайки ключовете на Хонегер.

— Всичко е готово, сър — каза той.

Докторът кимна, погледна бегло към Лорънс, а после се обърна към аудиторията си. Лорънс забеляза, че всичко това за Хонегер беше просто шоу, представление.

— Приятели и колеги — поде Хонегер, — господа от пресата, представители на Скотланд Ярд и уважаема публика, приветствам ви с добре дошли в дома за лунатици „Ламбът“. — Гласът му, който звучеше по-дълбоко и по-силно от обикновено, изпълни залата.

— Събрали сме се тази вечер тук, за да дадем нагледни доказателства, че всичките ви страхове са свършено ирационални.

Хонегер кимна към един друг лекар, който тръгна към далечната стена на залата, протегна ръка към един шнур и с негова помощ дръпна тежките завеси, които закриваха прозорците. Самите прозорци гледаха към неравната линия на лондонския хоризонт, откривайки черното нощно небе и няколко бледи облака, които се носеха пред сияещия бял кръг на пълната луна.

Лорънс едва не изкрещя.

— Какво... какво правите? — заекна той и се опита да изтръгне ръцете си от кожените каиши, които го държаха вързан за стола.

— Вие сте луди...

Хонегер отклони глава от пълната луна към Лорънс, но продължи да говори високо, за да бъде чул от всички.

— Ние ще останем в тази зала заедно през цялата нощ. И след като сам се убедите, че пълната луна няма никаква власт над вас... и че сте свършено нормално човешко същество...

— ... Господи... — промълви Лорънс.

— ... вие ще направите първата малка стъпка по дългия път към вашето възстановяване.

Лорънс се вторачи в него в потрес, неспособен да повярва, че подобно опасно безумие изобщо е възможно. Той огледа тълпата с

надеждата да види някое познато лице, към което да се обърне, и там сред тълпата съзря инспектор Абърлайн.

— Абърлайн! — извика той. — Не можеш да допуснеш това... не можеш! Изведи всички навън!

Инспекторът не каза нищо, дори когато няколко глави се обърнаха към него и хората наоколо заговориха оживено. Но погледът на Абърлайн беше суров и напрегнат и Лорънс разбра, че тук няма съюзник.

— Ликантропията^[1] — поде Хонегер — е болест на ума, която се таи в дълбоките задни ниши на мисълта. Да, мистър Толбът, аз знам, че всичко за вас изглежда свършено реално.

— Истинско е! Кълна се в Бога, повярвайте ми.

Докторът поклати тъжно глава.

— Вие сте преживели много травматични неща, мистър Толбът, и ние знаем това. Вие мразите баща си. Майка ви е извършила самоубийство. Ето защо баща ви е трябвало да носи вината за нейната смърт...

Лорънс още веднъж впрегна цялата си сила и тежест, за да се освободи от каишите и макар кожените ремъци и дървеният стол да проскърцаха, бягството му очевидно беше невъзможно.

— Вие сте видели как майка ви се е самонаранила. Детският ви ум, обаче, не е могъл да приеме това и вие сте сътворили фантастичната история, че баща ви е „чудовище“.

Лорънс увисна на каишите, дишайки тежко, замаян от лекарствата, измъчван от болката, причинена от малтретирането, на което го бяха подложили Риплър и хората му, съкрушен от ограниченията на човешката си природа.

— Но баща ви не е върколак — каза Хонегер и през публиката премина вълна от смях. Докторът вдигна ръка, за да накара тълпата да замълчи. — Вие не сте били ухапан от върколак.

Той се обърна театрално към отворения прозорец и пълната луна.

— И вие няма да се превърнете във върколак, както и на мен няма да ми пораснат криле, за да излетя през прозореца.

Този път Хонегер позволи на тълпата да се посмее от сърце на шегата му.

* * *

На мили разстояние, в старата гора на имението „Толбът“ луната къпеше в сиянието си кръга от древни монолити. Докато Богинята на лова странстваше по небето, бледата ѝ светлина падаше върху камъните, докато най-накрая погали главния обелиск в дъното на кръга. Когато луната се завъртя към центъра на големия небесен часовник, светлината стана по-ярка.

— Днес — продължаваше Хонегер — ние ще останем тук и ще видим как вечерта минава тихо и безметежно.

— Върви по дяволите, глупако — извика Лорънс. — Днес вие ще видите как се превръщам във върколак... и след това ще избия всички ви.

Хонегер му се усмихна снизходително.

— Аз вярвам, че вие по никакъв начин не ни застрашавате, мистър Толбът... а и вие самият сте в безопасност от демоните, които съществуват само в ума ви.

— Моля ви, докторе — каза Лорънс с треперещ глас, — чуйте ме. Дори да не ми вярвате, поне се погрижете да бъда упоен, за бога. Или ме оковете и заключете.

— Вие сте достатъчно здраво подсигурен.

— Говоря за вериги и решетки, по дяволите! Оковете ме... или ме убийте. Моля ви, това ще бъде проява на милост. Убийте ме!

— Успокойте се, мистър Толбът. Скоро ще видите, че всичко това е само в ума ви.

Лорънс почувства остри болки в ръцете си и когато погледна към тях, видя вените му силно да пулсират, сякаш изведнъж през тях бяха потекли огромни количества кръв. Той наблюдаваше с нарастващ ужас как порите му се разширяват и по пръстите и китките му пониква черна козина.

— Господи... не — каза той, сетне извика към Хонегер: — То вече *се случва!*

Хонегер не си направи труда дори да го погледне. Той се обърна към публиката с многозначителна усмивка на лицето и каза през рамо:

— Това е само въображението ви, мистър Толбът. Всичко идва от вашето живо въображе...

Лорънс изкрещя, разтърсен от ужасна болка, сякаш тялото му бе експлодирало. Крайниците му потръпваха в конвулсии и той отметна глава назад, докато виковете се изтръгваха от гърлото му.

— *Спасявайте се...!*

Хонегер видя първата редица от аудиторията да скача на крака и се обърна, все още усмихнат... но усмивката му помръкна. Той гледаше как очите на Лорънс Толбът се променят от кафяво в оранжево и сетне в огнено жълто. Умът на доктора се вцепени. Стоеше там и наблюдаваше как зъбите във виещата уста на Лорънс се издължават, удебеляват и стават остри като кинжали, пробивайки венците. Сетне цялата челюст се деформира и разшири, за да направи място за още зъби. Плътта по ръцете и краката му се разкъсваше, костите му хрущяха, приемайки нови уродливи форми. Кръв шуртеше от върховете на пръстите му, докато черните нокти си пробиваха път през плътта.

Умът на Хонегер се замъгляваше и потъваше в мрак. За момент остатъкът от здравия му разум му прошепна, че това може би е някакво явление, подобно на белезите, които се появяват по краката и китките на религиозните фанатици, но сетне ужасната истина разби хрумването му на парчета. Това наистина се случваше, тук в тази зала. Само на сантиметри от него.

Сред скамейките инспектор Абърлайн скочи на крака, понеже не виждаше какво става от главите на хората пред него. Той проточи врат и онова, което видя, се заби в ума му като куршум.

Лорънс се опитваше да предупреди хората да бягат, но устата му вече не беше пригодена за човешка реч и умът му губеше способността си да съставя свързана мисъл. В залата ставаше все по-светло и последното нещо, което достигна до ума му, беше осъзнаването, че вижда как кръвта грее в телата на всички наоколо. И после всичко, което определяше Лорънс Толбът като човешко същество, беше заличено от онова, в което се превръщаше.

Тялото на създанието започна да се уголемява, мускулите му се издуваха и гръдният му кош ставаше все по-масивен. Шевовете на дебалата усмирителна риза се разкъсаха отведнъж. Ремъкът, който минаваше пред гърдите му, рязко се опъна и се скъса, изпуквайки.

Хората сега крещяха и се отдръпваха назад, потресени от този невъобразим спектакъл.

— Дайте инжекцията! — извика Хонегер, но помощниците му стояха вкаменени от ужас.

С оглушителен рев на ярост Човекът вълк се надигна от стола, доразкъсвайки останалите кожени каиши. Дървото се разцепи на трески. Някакъв лекар грабна метален поднос и го запрати към главата на създанието, но ударът не постигна абсолютно нищо, освен да предизвика гнева на чудовището.

Човекът вълк се извърна рязко към лекаря и го удари с опакото на лапата си толкова силно през брадичката, че главата на мъжа се усука повече, отколкото беше възможно анатомически. Вратът му изхрущя и човекът се строполи мъртъв на земята.

Хонегер грабна една спринцовка и я хвана като оръжие, докато отстъпваше назад пред създанието. Чудовището за кратко изглеждаше смутено, объркано от вида на толкова много хора. То не беше уплашено, а по-скоро ненаситната стръв на неговите апетити го теглеше в твърде много посоки едновременно. Кръвта пееше в ума му.

Инспектор Абърлайн стоеше като окаменял сред скамейките, неспособен да проумее онова, което виждаше, не вярвайки на очите си. Пистолетът в джоба му беше напълно забравен в безумието на момента.

Човекът вълк долови движение близо до себе си и когато се извърна, видя отстъпващия доктор Хонегер. Създанието не притежаваше човешки мисли, нямаше достъп до паметта на Лорънс Толбът, но на някакво първично ниво то разбра, че този човек беше врагът. Не просто храна, а съперник и хищник.

Върколакът се наклони напред, свеждайки ниско глава между масивните си рамене и изръмжа, отправяйки предизвикателство.

Но сетне видя друг човек, когото мразеше още повече. Риплър бягаше през глава към вратата. Човекът вълк го видя и долови миризмата му, която смътно му напомни за изтърпяната болка. Оголвайки зъбите си, той прегази останките от специалния подсилен стол и с един-единствен скок прелетя цели осем метра, приземявайки се само на няколко крачки от Риплър. Мъжът изпищя и посегна към дръжките на вратата, забравяйки, че самият той я беше заключил и беше дал ключовете на Хонегер.

Риплър се обърна, докато Човекът вълк вървеше дебнешком към него. Грамадният мускулест санитар падна на колене и се разплака

като дете, молейки за милост. Но както много пъти бе доказвал на безпомощните пациенти, поверени на грижите му, зад тези стени нямаше място за милост. Върколакът го сграбчи в огромните си лапи, вдигна го над главата си и го запрати в стената, която отстоеше на цели петнайсет метра разстояние.

Санитарят се блъсна със сила, която раздроби костите му. Сетне се строполи на пода, натрошен, но жив и по жестока прищявка на някой безмилостен бог, остана в съзнание, дори когато чудовището зарови муцуната си в стомаха му и започна да се храни.

— Господи! — извика някой и този вик някак извади Абърлайн от вцепенението му. Той тръсна глава и се втурна надолу през скамейките към чудовището.

Хонегер и помощникът му се промъкваха крадешком към заключената врата. Психиатърът държеше ключовете в едната си ръка, а спринцовката в другата.

— Побързайте, докторе — просъска помощникът му. — Побързайте!

Навсякъде в залата цареше паника, докато тълпата се щуреше от изход към изход, всеки от които беше заключен.

— Намерих го! — каза Хонегер, докато пъхаше припряно ключа в ключалката, след което го завъртя силно, но в бързината си вложи прекалено много сила. Тънкият ключ се огъна... и се счупи.

— О, Боже!

Човекът вълк вдигна глава и подуши нова миризма на страх. Той се обърна и отново видя Хонегер, но този път докторът крещеше и блъскаше с юмруци по заключената врата.

* * *

Лафърти и Стрънк, които бяха извън залата, чуха суматохата и се опитаха да отворят вратата, но тя беше здраво заключена. Малкото ѝ кръгло прозорче беше матово и не се виждаше какво се случва вътре, но в един момент някой започна да удря с юмруци по стъклото. Секунди по-късно то се разби на парчета и двамата грубовати санитарии с изненада видяха лицето на доктор Хонегер, притиснато в назъбения отвор.

— *Помощ!* Пуснете ме да изляза! О, боже... някой да отвори тази...

Стрънк потупа джобовете на панталоните си.

— Добре, сър. Само да отскоча до кабинета да взема ключа. Няма да отнеме...

— Ти, проклет имбецил! — крещеше Хонегер. — Отвори тази врата...

Нещо огромно и тъмно се появи зад психиатъра и го дръпна рязко назад, при което той изчезна от погледа на санитарите. Миг покъсно счупеният прозорец бе опръскан с кръв. Письците вътре бяха заглушени от нещо необикновено силно и чудовищно.

Лафърти погледна към кръвения прозорец, а сетне към Стрънк.

Без да кажат дума, те хукнаха по коридора, бягайки с всичка сила. Пътьом срещнаха друг санитар, който бързаше надолу, привлечен от ужасната врява, която идваше от залата.

— Мислиш ли, че трябваше да кажем на Роджър да не...?

— Това не е наша работа, приятел!

Те се спуснаха панически по стълбището, което се виеше надолу и накрая излетяха през входната врата на приюта „Ламбът“.

— Какво, по дяволите, ставаше там? — попита Лафърти.

— Бога ми, не знам — отвърна Стрънк. И не искам да знам.

Те чуха силен трясък и когато вдигнаха глави, видяха големият прозорец на залата за демонстрации шест етажа по-горе да експлодира. Нещо червено и деформирано полетя надолу в нощта и сащисани от онова, което виждат, двамата мъже се забавиха секунда повече, отколкото трябваше. В момента, в който понечиха да побегнат, върху тях се посипа дъжд от стъкла и трупът на доктор Хонегер се стовари върху шиповете на оградата от ковано желязо около двора на дома „Ламбът“. Тялото на психиатъра беше напълно разнебитено — разкъсано, осакатено и в голямата си част липсващо — и сега висеше, нанизано на шиповете на портата като някакъв зловец трофей.

Те се втренчиха в трупа и после отново погледнаха нагоре.

Човекът вълк падаше безшумно право надолу към тях. Събрал скорост от дългия си полет от шестия етаж, той се стовари върху тях с такава сила, че вътрешностите им станаха на каша, а кръвта им експлодира през порите на кожата им и опръска каменната настилка.

Върколакът се нарани при падането, строполи се на тревата до алеята и остана известно време в свито положение, давайки възможност на счупените кости и разкъсаните си мускули да зараснат, което стана само за секунди. Сетне отметна глава назад и изрева тържествуващо, наслаждавайки се на прясната плът в стомаха си и силата на живота, която кипеше в него.

Чу се силно изчаткване и от метала на близката ограда изскочиха искри. Човекът вълк проточи шия и видя на прозореца горе силуета на мъж. Сетне се разнесе нов гръм и от ръката на мъжа проблесна пламък. Куршумът се вряза в рамото на върколака и закачи костта, преди да излети навън и да се забие в пръста. Но преди да дойде третият изстрел, раната вече я нямаше, сякаш никога не бе съществувала.

Човекът вълк изрева към фигурата на високия прозорец, сетне се обърна и се спусна напред, бягайки на четири крака по-бързо от всеки вълк на света... по-бързо от всяко животно, което природата някога беше създавала. Прескачаше огради и живи плетове и се извисяваше високо във въздуха без всякакво усилие, наслаждавайки се на силата, която течеше в мускулите му. Хората — мъже и жени — пищяха от ужас, щом го зърнеха и се разбягваха пред него. Конете се изправяха на задните си крака, хвърляха къчове и се дърпаха назад уплашени. Уличните кучета виеха и се търкулваха по гръб, когато минеше покрай тях.

Създанието скочи на една ниска стена, която водеше към покрива на някаква барака и се покатери по водосточната тръба по-пъргаво от всяка маймуна. На върха на една висока сграда то се спря и се огледа. Не изпитваше страх от нищо. Жадуваше всичко. По края на сградата имаше редица от статуи и Човекът вълк се покатери на най-голямата от тях масивен каменен грифон. Остана там, взирайки се надолу в града, неговото ловно поле. Долавяше миризмата на пот, страх и кръв. Беше наясно, че всички същества долу знаеха за него и бяха изпълнени с ужас.

И той на свой ред искаше да ги погълне всичките.

[1] Ликантропия (от ст.гр., ликос — вълк и антропос — човек) — митична болест, предизвикваща метаморфозата на човек във вълк (върколак). — Б.ред. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Инспектор Абърлайн излетя от приюта „Ламбът“ и се закова на място при портата. Луната беше от другата страна на сградата и дворът тънеше в сенки, но Абърлайн усети миризмата на кръв. Той извади от джоба си електрическо фенерче, насочи снопа светлина и ахна при гледката на онова, което видя. Тялото на доктор Хонегер, разкъсано и отпуснато, висеше нанизано на шиповете на оградата, а двамата санитарни лежаха на алеята в локви от кръв.

— Боже милостиви...

Умът му изгуби връзка с реалността. Онова, което виждаше, беше просто невъзможно. То бе невъобразимо, безумно.

И въпреки това...

Абърлайн си пое дъх и клекна, насочвайки фенерчето си към земята. В пръста се виждаха отпечатьци от стъпки с големи нокти. Дирята продължаваше само няколко метра по-нататък и завършваше с две дълбоки следи, откъдето създаването очевидно бе прескочило оградата от жив плет.

Инспекторът бръкна припряно за свирката в джоба си и я наду, произвеждайки висок пронизителен сигнал, какъвто можеше да бъде и крясъкът, който напираше в гърдите му. Веднъж, дважд... и веднага след това последва отговор на друга свирка долу от алеята. И след това още една далече отляво.

С треперещи пръсти Абърлайн презареди пистолета си. Той все още опитваше да приеме фактите такива каквито са и да проумее смисъла им за света, който познаваше. Сърцето му кънтеше като копитата на галопиращ кон и под дрехите му се стичаха струйки пот.

— Спокойно — мърмореше си той, докато пъхаше патроните в гнездата на барабана. Спомни си за ковача в Блекмор и сребърните куршуми. — Спокойно...

В далечината се чу звука от бягащите крака на отряд полицаи.

Но преди да пристигнат той чу друг звук, който го накара да се обърне и да погледне нагоре към покрива на сградата в далечния край

на оградата. Там, очертано върху диска на кръглата луна, беше чудовището.

Всички инстинкти му подсказваха, че трябва да бяга. Там горе той виждаше смъртта си. Виждаше самия ад върху тялото на каменен грифон. Виждаше истинския лик на дявола. И искаше да побегне.

Както и направи.

Но към сградата с чудовището.

* * *

Гладът на Човека вълк беше пещ, която не можеше да бъде заситена. Той виеше вътре в него, искайки месо, искайки кръв.

Чудовището скочи от гърба на грифона и се затича по ръба на сградата, мятйки се от покрив на покрив с изумителна лекота. Ту падаше на четири крака, препускайки по-бързо от най-бързия състезателен кон, ту се катереше нагоре, вечно в движение, като неясна тъмна сянка на фона на усмихнатото лице на Богинята на лова.

Абърлайн бягаше с всички сили, опитвайки се да не изостава от звяра. В един момент го видя да скача от една сграда и да се приземява зле на съседната, търсейки бясно опора с крака в самия край на постройката.

— Пипнах те! — просъска инспекторът. Той се спря, разкрачи леко крака, вдигна пистолета си с две ръце, затвори едното си око и стреля.

Първият куршум отчупи парче от тухла и вдигна облаче прах само на педя и половина от рамото на чудовището. Абърлайн се пое дъх, коригира мерника си и отново стреля. И още веднъж. Виждаше как ризата на гърба на създанието се издува леко при всяко точно попадение. Той продължи да стреля, докато ударникът щракна върху празния барабан.

Човекът вълк не падна. Дори не залитна. Само изрева през рамо, прехвърли се през края на сградата и изчезна.

Абърлайн изруга и продължи да тича.

Нямаше никаква идея какво ще прави отгук нататък. Току-що беше изстрелял последните си патрони.

* * *

Конните полицаи чуха няколкото сигнала със свирка и след това шест поредни изстрела. Обърнаха се и по ехото се ориентираха, че стрелбата идва от далечния край на парка.

— Това е приюта „Ламбът“ изръмжа Петит. — Пазачите пак са изтървали някой луд.

— Проклетите лунатици просто трябва да бъдат умъртвявани — отвърна Фрост и пришпори коня си, за да прескочи изпречилия се на пътя му жив плет. Те завиха към центъра на парка, понеже това беше най-прекият път към дома за душевноболни, но двата коня изведнъж изцвилиха тревожно и се изправиха на задните си крака пред тълпата от народ, която се появи изпод сенките на дърветата, устремявайки се вкупом към тях.

— Какво е това, по дяволите? — каза Петит.

— Всички луди са избягали — предупреди Фрост, изваждайки полицейската си палка. Но хората, които профучаха покрай тях не носеха усмирители жилетки или затворнически пижами. Това бяха бизнесмени и чиновници, дами и улични музиканти, богаташки деца и дрипави просячета. Единственото, което ги обединяваше, беше чистият ужас, изписан на всяко лице.

Вълната от пищящи изплашени хора мина покрай тях и се разля по улиците и покрай редиците от сгради в близост до приюта за лунатици.

Двамата полицаи стояха на степената и гледаха отвъд дърветата и постройките към нещото, което бягаше от покрив на покрив.

— О, боже мой... — казаха те абсолютно едновременно.

* * *

Абърлайн излезе от парка и се затича към групата полицаи, които бързаха към него пешком.

— Въроръжени ли сте? — попита той.

Двама от мъжете извадиха пистолети, а един по-отзад държеше пушка.

— Дай ми оръжието си — каза Абърлайн и полицаят, който беше най-близо, му подаде тежкия си револвер. — И всичките си патрони. Хайде, по-бързо, по дяволите!

Покрай тях на талази продължаваха да тичат изплашени хора, но Абърлайн ги разблъска, пробивайки си път. Полицайте тръгнаха след него в разгърнат строй, образувайки здрава фаланга, от която тълпата отскачаше.

— Ето го! — извика един от полицаите и Абърлайн видя, че създаването бе сменило посоката си, насочвайки се към центъра на града. Те хукнаха след него вкупом, от време на време минавайки напърно по малки тесни улички. В един момент се натъкнаха на сляпа улица и Абърлайн изруга.

От един отворен прозорец отляво се дочу музика и инспекторът веднага се затича натам. Той не си направи труда да почука на вратата, а мина през нея с помощта на двама едри сержанти от двете му страни. Вратата се откъсна от пантите си, полицаите минаха с тежки стъпки по нея и влетяха вътре, озовавайки се сред група от богато облечени франтове, настанени на дивани и пищно украсени кресла, които слушаха пасторална миниатюра в изпълнение на струнен квартет. Музиката рязко замлъкна и благородните джентълмени нададоха вик на протест и изненада, но Абърлайн нямаше време за обяснения. Той вдигна пистолета си, очаквайки върколакът да скочи от този покрив на следващия, но не се видя дори сянка от движение.

Чудовището бе сменило посоката си. Бяха го изпуснали.

* * *

Отвъд стената имаше ярки светлини и миризма на месо. Човекът вълк присви жълтите си очи, докато наблюдаваше тълпите народ, които вървяха по улиците. Гореща слюнка капеше от зъбите му, муцуната му се набръчка и от гърлото му дойде ръмжене като на звяр, който тръгва на лов.

Той пропълзя напред, избирайки си съвършената плячка...

* * *

Абърлайн се затича надолу по алеята и излезе на улицата, за да види как двама от най-добрите му детективи, Картър и Адамс, скачат от един брониран екипаж.

— Картър! Имаш ли пистолет?

— Да, сър. И двамата...

— Добре — каза рязко Абърлайн. — Последвайте ме. А вие останалите, намерете начин да се качите на покривите. Разпръснете се и открийте това нещо. — Но сетне инспекторът се спря и заби пръст в гърдите на Адамс. — Телеграфирай в Скотланд Ярд. Да бъдат подсигурени карабини за всички. Веднага!

Абърлайн плесна Картър по рамото, давайки му знак да го последва, и двамата мъже побягнаха.

Пухтейки от усилието, Абърлайн попита:

— Картър... разполагаме ли в полицията със сребърни куршуми?

Картър пробяга десет крачки преди да отговори:

— Сребърни?

* * *

Човекът вълк беше няколко преки по-напред, скачайки по покривите на сградите, следейки движението на стадата от плячка долу. Собствената му ненаситност го правеше нерешителен. Всеки път, когато си набележеше жертва, виждаше някоя друга по-примамлива от предишната. От устата му се стичаха лиги, които капеха по онова, което бе останало от бялата риза на Лорънс Толбът.

* * *

Когато Абърлайн и Картър излязоха от лабиринта от тесни улички, те видяха група полицаи, които тичаха вкупом по посока на суматохата. Щом бобитата видяха Абърлайн, те хукнаха да го посрещнат.

— Картър, вземи половината от тези хора — заповяда инспекторът. — Събери и други, ако можеш, и патрулирай по улиците. Кой знае къде ще удари този звяр. Останалите идват с мен.

* * *

Осем преки по-нататък един конен полицај се беше спрял по средата на площад „Лестър“ и се опитваше нетърпеливо да се справи с потока от хора и коли. Той още не беше чул за избягалия убиец и блъсканицата и суматохата го дразнеха. Имаше само час до края на смяната му и предпочиташе тя да беше завършила спокойно и тихо.

Стара жена, мъчена от артрит, вървеше бавно през площада, спирайки потока от карета и файтони.

— Хайде, хайде — изджавка полицајт. — Мърдайте по-бързо!

Възрастната дама вдигна глава към него, стресната от грубостта му, но в следващия момент очите ѝ започнаха да се отварят все по-широко и по-широко, а устата ѝ остана отворена в нямо „О“.

— Какво зяпаш, стара...

Полицајт така и не видя масата от мускули и нокти, която полетя към него от покрива на близката часовникова кула. Той почувства внезапен удар откъм гърба и сетне целият свят се завъртя около него и пропадна.

* * *

Жената, която продаваше цветя наблизко, чу крясъка и звука от удара и се обърна точно в момента, когато нещо огромно се блъсна в сергията ѝ и нещо по-малко и тежко се удари в гърдите ѝ. Тя падна назад е предмета в полите на роклята ѝ, между разтворените ѝ крака. Взря се неразбиращо в откъснатата глава на пътния полицај. Очите ѝ срещнаха неговите и в тях все още имаше живот. Извърна се зашеметена и видя как конят, все още с тялото на полицаја върху седлото, се понася в безумен галоп надолу по улицата. Сетне погледна отново главата в скута си. И колкото и да беше невъобразимо, полицајт отвори уста да изкрещи. Но не можа.

Затова тя изкрещя и за двамата, когато нещо кърваво се надигна сред останките от сергията ѝ и извърна към нея муцуната си, от която се стичаха лиги.

* * *

Абърлайн видя светлините на местния полицейски участък и тръгна направо през улицата към него. Наду свирката си, докато тичаше и група полицаи се стекоха надолу по стълбите. Един старши полицай се насочи към него, вдигнал ръка, за да го спре.

— Какво означава това? — попита той, но Абърлайн му показа бързо значката си.

— Сержант, обадете се в Скотланд Ярд. Всеки полицай да бъде снабден с оръжие.

— Защо е необходимо това, сър?

И като че в отговор на този въпрос се разнесе ужасяващ вой, който раздра ноцта и ехото от него продължи да отеква дълго от околните сгради, сякаш Лондон бе нападат от глутница чудовища.

— Веднага! — изрева Абърлайн.

Конят на мъртвия пътен полицай препускаше в пълен галоп по средата на улицата, а обезглавеният му ездач все още оставаше на седлото по жестока прищявка на случая. Обутите в ботуши крака на трупа си стояха на стремената, а едната му ръка държеше отпуснато юздите. Гледката беше зловеща, сякаш взета от страшен викториански разказ, и пешеходците надаваха писъци и се отдръпваха назад, когато я зърнеха. Конят зави към парка и препусна натам, цвилейки ужасено.

Непосредствено след него, бягайки на четири крака, го следваше Човекът вълк.

Когато тълпата го видя, хората се обърнаха и побягнаха панически, убедени, че самият пъкъл се е отворил и демоните ходят по земята.

* * *

Ярки светлини, музика и звънтящ смях достигна до сетивата на Човека вълк, Той забави ход, позволявайки на обезглавения ездач да се отдалечи. Създанието се изправи в цял ръст, душейки въздуха, усещайки миризмата на кръв и на месо, чувайки туптящите сърца под

крехката плът. Прошарената му муцуна се сбърчи стръвно и от нея отново потекоха лиги, които капеха по тревата.

Човекът вълк започна да се прокрадва по посока на тези звуци, следвайки сиянието отвъд дърветата.

Спря се на десетина метра от греещата стъклена стена, която оформяше едната страна на консерваторията. Очите му се присвиха, докато изучаваше терена, преценявайки най-доброто място за нападение. Но стомахът му къркореше от глад и, придвижвайки се бавно напред, върколакът се наведе и заблиза лъскавите червени съсиреци, които покриваха ръцете му от лактите до ноктите. Кръвта беше сладка, но вече изстиваше. Греещата прясна кръв беше толкова по-примамлива... и там недалече имаше толкова много от нея, затворена зад тези блестящи стъклени стени.

На лицето на Човека вълк се разля усмивката на хищник, белязана със знака на червена наслада.

* * *

Телеграфните жици в Лондон се нажежиха до червено от новините, които течаха във всички посоки. Стотици полицаи грабваха пистолети и карабини и поемаха по улиците. Абърлайн водеше малкия си отряд от мъже през парка по посока на новите ужасяващи писъци, които се разнесоха. В далечината, от другата страна на парка, той видя сиянието на консерваторията и сърцето му се сви. Тази вечер имаше маскен бал и половината от елита на лондонския хайлайф беше там.

Докато тичаше, инспекторът мислено си повтаряше: „о, боже... о, боже... дано да стигна навреме!“

Но знаеше, че молбата му няма да бъде чута.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сградата със стъклен купол беше украсена като вълшебен замък, със стотици малки светци, скрити сред венци от вечнозелени растения и цветни знаменца. Масите бяха отрупани с всевъзможни храни — имаше тумбести кошници с димящи кестени, пирамиди от лъскави ябълки и круши, едри гроздове от половин дузина сортове, сребърни подноси със съомга и пъстърва, гарнирани с ананас и лимон, малки прасенца, изпечени майсторски до нежно розово, дузина тлъсти гъски с плънка от лук и босилек и в средата на всичко беше сложено огромно парче ростбиф, червен и сочен.

Стотици хора се тълпяха в залата, всеки от тях в екзотичен костюм. Пират с лента на окото и триъгълна шапка вървеше под ръка с Клеопатра. Сатир разговаряше за политика с Аполон, крал Хенри VIII и Мерлин. Крал Артур и сър Френсис Дрейк се съревноваваха за вниманието на Мария Антоанета, а в това време Бакхус седеше в ъгъла и се напиваше тихо с един кралски шут и Уилям Уолъс^[1]. Сред гостите имаше и един клоун в зелено фестивално облекло, келтски племенни вождове, почти всички старогръцки и римски богове и шестима отделни Там Линовци^[2], всеки от които се преструваше, че не забелязва другите. Костюмите бяха сложни, скъпи, някои от тях съвсем типични, други по-двусмислени, но всички бяха красиви. Шейсет души седяха на столове, наредени пред подиум, на който свиреше оркестър. Останалите влизаха и излизаха от залата, настаняваха се пред малки маси с храна, стояха и разговаряха на групи, които ту се разпадаха, ту се събираха отново. Виното се лееше като дар от небето.

Когато оркестърът завърши „*Кларинетния квинтет в Ре минор, опус 115*“, последната творба на Йохан Брамс, гръмнаха аплодисменти. После ръкоплясканията замряха и едно младо момиче, облечено като принцеса поведе сляпа певица към средата на сцената. Певицата беше възхитителна в елегантната си рокля от коприна и дантела, а млечнобелите ѝ очи като че ли притежаваха чувство, което надхвърляше пределите на познатия земен свят. Публиката очакваше с

нетърпение това изпълнение, което беше пирона на вечерта — арията на Ровена от операта „Айвънхоу“, под акомпанимента само на първата цигулка. Цигуларят пристъпи напред, поклони се на дамата и на публиката и след това пъхна красивия инструмент под брадичката си.

Певицата си пое бавно дъх в очакване на въвеждащия тон, а музикантът сложи нежно лъка върху струните и затвори очи, за да се потопа в музиката, която скоро щеше да потече през него. С майсторско движение на китката лъкът се плъзна по първата струна, сладостният първи тон дойде като шепот и след края на встъплението певицата запя.

Човекът вълк се беше притаил до задния вход и наблюдаваше цветовете, които се движеха и въртяха около него. Музиката го омая и накара ума му да се колебае между повика на лова и една друга, по-дълбоко скрита потребност. Той влезе в огромната зала, но не нападна. Беше смутен от собствената си плячка. Нито един от маскираните хора не се страхуваше от него. Неколцина сбърчиха носове, когато се приближи до тях, но нито за момент не почувства страх, не усети миризмата на паника и ужас, която отключваше инстинкта му да преследва и убива. Когато певицата запя, Човекът вълк извърна глава към нея и се заслуша в гласа ѝ сред врявата на разговорите и смеха. Той бе толкова различен от всичко друго, което беше чувал, че почти веднага го въздигна над глада и другите хищни импулси.

Направи крачка към нея, сетне още една, привлечен от звука на гласа ѝ, и за момент забрави за лова.

Докато се движеше между гостите на маскарада, създанието докосна леко една жена в бяла рокля. Дамата зяпна при вида на червеното петно, което сега блестеше върху скъпата тъкан на одеждата ѝ. Тя го докосна с пръсти и вдигна ръка към носа си. Очите ѝ се разшириха. Твърде много пъти беше участвала в лов на лисици, за да не разпознае уникалната миризма на бакър.

Жената изпищя, но гласът ѝ почти се изгуби сред музиката и останалия шум в залата. Хората наблизко погледната към нея и косматото създание, което се движеше сред тях, и се усмигнаха.

Робинзон Крузо се наведе и извика в ухото на сър Галахад^[3]:

— Дяволски добър костюм, не мислиш ли?

Галахад, градски банкер с дълъг нос, изсумтя презрително:

— Но на мен не ми изглежда много истински.

Човекът вълк вървеше към сцената с оцъкдени очи, в плен на омаята на музиката. Той продължи да се блъска в хората и отстрани от пътя си един сервитьор, който носеше поднос с ордьоври. Когато цялата табла с печени пресни картофки, гарнирани с хайвер и крем *фреш*^[4] с див лук падна в скута на третия граф от фамилията Рос, всички на масата му скочиха разгневени.

Племенникът на графа, богат търговец, хвана Човека вълк за ръката.

— Ето какво ще ви кажа, сър — поде гой в изблик на гръмко негодувание, — вашите обноски са отврати...

Това беше последното, което търговецът някога каза. В момента, в който докосна ръката на върколака, магията на музиката се развали. Вътрешният глас, който създанието бе чуло в себе си, изчезна и той беше заменен от непреодолимия инстинкт на хищника. Човекът вълк се хвърли към мъжа с невероятна бързина, сграбчи го за ръката с мощните си лапи, вдигна го високо над земята и стисна челюсти около главата му. Хрущене на кости, разкъсана кожа и навсякъде наоколо се разплиска кръв.

Письците, които предизвика това свирепо нападение, не се изгубиха в общата врява и не останаха незабелязани.

В яростта си върколакът беше склещил челюстите си толкова силно, че кучешките му зъби се бяха забили в черепа на търговеца и сега ръмжеше от ярост и разтърсваше тялото му в опит да се освободи. Въпреки ужасната рана, търговецът беше още жив и пишеше и удряше ожесточено чудовището, но всеки следващ удар, който нанасяше, беше все по-слаб. Третият граф от Рос гледаше, онемял, спектакъла, който се разиграваше само на крачка от него, и цялото му лице беше изпръскано с гореща кръв.

Маскираните гости се пръснаха във всички посоки, сякаш в средата на залата бе паднала бомба. Всеки, бързайки в заслепление, искаше да бъде някъде другаде. Паниката властваше над момента и онези, които не се движеха достатъчно бързо, биваха събаряни и стъпквани от изтънчените дами и господата. Хората крещяха от ужас заради онова, което бяха видели, и от болка, ставайки жертва на общото безумие. Видни мъже блъскаха жени, за да ги отстранят от пътя си; херцогиня дръпна косата на дъщеря си, за да може самата тя

да се спаси; високо уважаван член на Парламента се строполи на земята, плачейки на глас, твърде уплашен, дори за да бяга.

Човекът вълк, който така и не успяваше да освободи зъбите си, се наведе напред, стисна могъщите си челюстите с всичка сила и сетне отметна глава назад, откъсвайки цялото теме от черепа на търговеца. Тялото рухна на земята, мъртво и отпуснато, и създанието нададе тържествуващ вой.

На подиума картината беше същата — музикантите захвърляха инструментите си и бягаха. Един сърцат челист грабна челото си за грифа и замахна с него като с боен чук, разбивайки го на трески в широкия гръб на чудовището, но секунда по-късно беше мъртъв и тялото му остана да лежи сред руините на изоставената сцена.

Сама и забравена в настъпилата лудост, певицата стоеше на мястото си, опитвайки се да разбере какво се случва с останалите ѝ сетива. Тя чуваше писъци, звуците на паническо бягство и нещо, което приличаше на рева на диво животно. Но във всичко това нямаше никакъв смисъл.

* * *

Абърлайн чу писъците, секунда след като маскираните гости на консерваторията се устремиха панически навън. Той се втурна хъм входа, но онова, което видя там, приличаше на вълните на бурен прибор. Телата го блъскаха, хората го тласкаха настрани, търсейки път към собственото си спасение, отчаяни жени в ужаса си забиваха нокти в него.

Когато Абърлайн и хората му най-накрая се добраха до вратата, входът на обсерваторията беше вече оплискан с кръв. Абърлайн пристъпи вътре и вдигна пистолета си, опитвайки се да се прицели, но за беда хората бяха толкова много...

* * *

Човекът вълк се въртеше бавно в кръг, наслаждавайки се на ужаса на пляката си, но когато видя певицата, която стоеше

неподвижно в средата на сцената, той присви очи. Тя не се държеше като жертва и върколакът подуши подозрително въздуха, очаквайки да долови издайническата миризма на друг хищник. Но не... единственото, което долови, беше страх и той изръмжа тихо, насочвайки се към нея с оголени зъби, готов за нападение.

Сетне изведнъж почувства два тежки удара, които го оттласнаха настрана. Човекът вълк се извъртя и изръмжа предупредително, но там нямаше враг под ръка. Проехтя гръм, трети удар се вряза парещо в гърдите му и едва тогава създанието видя мъжа, който стоеше на двайсетина метра от него. От ръката на човека изригна пламък и последва още божа. Човекът вълк разпозна врага си и напрегна мускули, готвейки се за скок, а в това време раните от четирите куршума се затвориха и изчезнаха.

* * *

Франсис Абърлайн продължи да стреля по чудовището, макар да виждаше, че изстрелите не му вредят особено.

Те отклониха вниманието му от сляпата певица, но създанието се задържа на крака. Как, за бога, беше възможно това? Чудовището се приготви за скок и Абърлайн напрегна мускули, но миг по-късно въздухът се изпълни с пукотевицата от десетки изстрели, когато останалите полицаи влетяха, стреляйки, в консерваторията.

— Убийте проклетото нещо! — изрева Абърлайн, докато презареждаше револвера си.

Залпът от изстрели оттласна назад Човека вълк и напои парцалите по тялото му с прясна кръв, но той не падна. Нито се изплаши.

Но не му хареса пронизителния звук на полицейските свирки.

Създанието изрева предизвикателно, завъртя се, прескочи масите с блюда и разби с тялото си една от стъклените стени, излитайки навън. Десетки остри стъкла се забиха в дебелината му кожа, а изпратените подир него куршуми направиха на пух и прах купчините с храна по масите. Но миг по-късно чудовището го нямаше.

* * *

Човекът вълк се приземи на тротоара пред консерваторията. Приклекна и се огледа, дезориентиран за кратко от шума и движението. По улиците имаше стотици хора. Джентълмени и дами, излезли на вечерна разходка, десетки амбулантни търговци, палави малчугани, които ту се шумугваха, ту изскачаха от тълпите, улични музиканти по ъглите и всякакъв друг народ. Стотици карети и файтони трополяха по калдъръмените улици, а по едно време се зададе тронав парен омнибус, пълен с хора, които се държаха за кожени каиши.

Шумът беше мъчителен. Стържене, скърцане и викове. Жените пищяха, конете цвилеха от ужас, а мъжете крещяха, докато създанието вървеше дебнешком към центъра на площада. Един сляп просяк свали черните си очила и се вторачи в чудовището, но после се обърна и хукна толкова бързо, че собственото му куче не можа да го настигне.

Шофьорът на омнибуса беше последният човек на площада, който разбра какво се случва. Хората изведнъж се люшнаха и побягнаха по улицата, нехаейки за опасността от голямата машина. Водачът на омнибуса дръпна въженцето, което висеше до главата му, надувайки пищящата парна свирка, и подсили предупреждението си със серия от ругатни, които биха засрамили и пристанищен докер. Никой не му обърна никакво внимание и той въртеше отчаяно кормилото, за да не прегази някого.

И сетне пред омнибуса се възправи нещо абсолютно невъобразимо. Създание, родено от кошмар с дълги качулати уши и лице като на демон от ада, Човекът вълк просъска към голямата машина и шофьорът нави волана, но в паниката си го направи прекалено рязко. Масата, инерцията и тежестта на пътниците бяха против него и омнибусът се наклони настрани, при което две от гумите му се отделиха от земята. Той се задържа за момент на двете си колела, сетне се чу силен металически звук, когато предната ос се счупи и омнибусът падна настрани, продължавайки да се движи напред. Машината рухна с оглушителен трясък и се плъзна по заоблените камъни покрай чудовището. Десетина пътници бяха смазани под тежестта на цялата тълпа, която се люшна върху тях. Всички крещяха в шок и паника и Човекът вълк трябваше да скочи върху омнибуса, за да

не бъде смачкан. Той се приземи върху един страничен прозорец и докато машината все още се пързеляше по паважа, създаването притисна муцуната си до напуканото стъкло. То подуши страха на хората, които се блъскаха вътре. Стъклото продължи да се напуква и няколко парчета от него паднаха вътре. Човекът вълк мушна ръка през дупката, без да обръща внимание на назъбените краища, опитвайки се да докопа ръка, крак или гърло.

Сетне изведнъж целият прозорец подаде и вълколакът пропадна сред масата от гърчещи се тела. Строполи се долу с вой на гняв и изненада. Това, което ставаше, не беше лов, а приличаше повече на капан. Завладя го паника и той задраска с нокти, мъчейки се да се изправи, неволно разкъсвайки човешка плът, докато търсеше изход от тази клопка.

След това полицаите изскочиха от парка начело с Абърлайн и всички едновременно откриха огън срещу създаването, тъкмо когато се измъкваше от омнибуса. Въздухът се изпълни с пищенето на полицейски свирки. Все още объркан от преживяното, Човекът вълк се обърна и побягна по алеята от другата страна на падналия автобус.

* * *

Абърлайн сграбчи реверите на един едър старши полицай.

— Вземи десет души и блокирайте алеята. Аз и останалите ще му отрежем пътя за отстъпление. Ще хванем негодника под кръстосан огън.

Старшият полицай кимна отсечено и извика имената на хората, които трябваше да го последват. Без да губи секунда, Абърлайн поведе останалите към ъгъла.

* * *

Човекът вълк летеше по тясната уличка с невероятна скорост, като от време на време падаше на четири крака, за да прескочи купчина боклук или вързан кон. Полицаите, всеки от тях опитен и в

добра форма, бягаха с всички сила, но чудовището ги изпревари с лекота.

Старшият полицаи, бързоног шотландец с тъмнориж мустак и студен поглед на бивш войник, се прицели с пистолета си, докато тичаше. Той беше участвал в сражения на ход, знаеше как да синхронизира дишането, крачката и дърпането на спусъка и затова беше смъртоносен стрелец дори в движение. Пистолетът подскочи в ръката му и куршумът уцели бягащото чудовище. Кръвта обагри гърба на парцаливата му бяла риза. Полицаят се усмихна тържествуващо и изпрати втори куршум, който попадна на педя разстояние от предишния.

Създанието постепенно забави ход и се спря. Старшият полицаи се спогледа с колегата си, който тичаше до него. Най-сетне го бяха пипнали!

Втурнаха се към него, без да спират стрелбата, сякаш искаха да го разкъсат на парчета.

Но Човекът вълк не беше спрял заради куршумите на старшия полицаи. Причината не беше и в пораженията, които смятаха, че са му нанесли. Той се спря, защото куршумите изобщо не му вредяха. Инстинктите му на хищник му подсказаха правилното решение и върколакът се обърна, не защото беше притиснат до стената, а за да нападне.

С рев на кърваво тържество той се нахвърли срещу полицаите и преди още да разберат, че са попаднали в капан, Човекът вълк беше сред тях.

* * *

Когато инспектор Абърлайн и хората му се приближиха от далечния край на уличката, те не намериха нито един оцелял.

Чудовището бе приключило кървавото си дело и бе избягало.

Абърлайн стоеше сред руините на разума и реда. Собствените му дрехи бяха точно толкова изплискани с кръв, колкото и телата на мъртвите му служители, които лежаха около него, а лицето му беше също толкова безкръвно.

Инспекторът погледна револвера в ръката си. Той беше безполезен. Повече от безполезен, като пистолет играчка срещу тигър. Цялото му ожесточение и желание за борба го напуснаха, оставяйки го празен. Изхабен.

Абърлайн не беше набожен човек. Никога не се беше осланял много на вярата. Но сега прошепна:

— Бог да ни е на помощ.

И го каза искрено.

— Бог да ни е на помощ.

[1] Уилям Уолъс (1272–1305), шотландски национален герой, известен още като „Смело сърце“. — Б.пр. ↑

[2] Там Лин, герой от шотландския фолклор. — Б.пр. ↑

[3] Един от рицарите на крал Артур. — Б.пр. ↑

[4] Леко ферментирала сгъстена сметана, която се използва като съставка на различни сосове. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Човекът вълк се спотайва дълго в тъмната сянка на моста. Той заби зъби в една откъсната ръка, сдъвка бавно парчето, после отхапа отново. Щом дояде плътта, пречупи лакътя с челюстите си и изсмука костния мозък.

Когато не остана нищо за ядене, той изхвърли костите и жилите във водата и се облегна на покритите с мъх тухли. Те бяха успокояващо хладни. Звукът на полицейските свирки и виковете на хората се отдалечаваха на север и скоро съвсем заглъгнаха.

Чудовището подуши въздуха. Наблизо нямаше никого, нито плячка, нито преследвачи. Само няколко плъха. На изток бледа ивица светлина бавно очертаваше контура на сградите.

Клепките на създанието натезаха. Мястото изглеждаше безопасно. Засега ловът беше приключил. Време беше да си почине.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лорънс не искаше да отвори очи. Боеше се от светлината. От събуждането. От всичко.

Постепенно осъзна, че вече е буден, но не усещаше тялото си, сякаш беше съзнание без форма. Надяваше се да е мъртъв, *молеше* се да е мъртъв.

Малко по малко физическите му усещания започнаха да се възвръщат. Първото, което почувства, беше болка. Смътна, безформена маса от болка, в която съзнанието му плуваше. После тя постепенно започна да се локализира. Запълзя по гърба му, сякаш някой прокарваше пръст по гръбнака му и пробождаше всеки отделен пулсиращ прешлен. Първо ръцете, а после и краката му изпратиха до мозъка му сигнали за безсилна агония. Лорънс нямаше представа колко време му отне всичко това. Час, година...

Когато най-сетне събра смелост да отвори очи, трябваше да примигне, за да се проясни погледът му. Гледаше право нагоре към парче синьо небе, обрамчено от мръсни тухлени стени. Те бяха издълбани от нокти и опръскани с кръв. Това не го учуди, но му се догади. Искаше му се тези стени да се срутят върху му и да разрушат живота в него.

Следващото сетиво, което се събуди, беше обонянието. Вонята беше ужасяваща. На развалено месо, загнили плодове, мръсна вода, пот и човешки отпадъци. Лорънс разбра, че лежи в купчина смет под някакъв мост. Той потръпна от погнуса и смрадта, надделявайки над всичко друго, го накара да помръдне.

Надигна се бавно. Вълна на отвращение се напираше в стомаха му и очите му се насълзиха от миризмата. Погледна към ръцете си и онова, което видя, засили многократно чувството на гадене. Те бяха покрити със засъхнала кръв.

Кожата и дрехите му бяха раздрани на ивици и оплескани със съсирена кръв и мръсотия. Крясъкът на чайките долиташе до слуха му като хор от обвинения.

— Боже, не... — молеше се той.

Лорънс се огледа и видя, че е в тясна уличка, затрупана с боклук. И не беше сам. Труп на стар просяк, облечен в дрипи, лежеше на три стъпки от него. От лицето на мъжа не бе останало нищо. Едната му ръка липсваше.

Лорънс зарови лице в кървавите си длани и заплака.

* * *

По-късно, облечен в дрехите на мъртвеца и лъхашц на боклук и смърт, Лорънс Толбът се тътреше по лондонските улици. Вървеше като привидение — с наведена глава и вперени в земята безизразни очи, влачейки крака по паважа. Минувачите го забелязваха и заобикаляха, поклащайки глава с отвращение. Жените дръпваха децата си на отсрещната страна на улицата. Дори уличните псета ръмжаха предупредително срещу него.

Докато вървеше, той повтаряше тихо: Моля те, господи... Моля те, господи... — отново и отново, а неизреченият край на тази молитва кънтеше в главата му.

„Моля те, господи... Нека умра.“

Но той не умираше и проклинаше бог заради жестокото му безразличие.

Когато стигна до „Есингтън Лейн“, Лорънс спря и осъзна, че знае накъде се е запътил. Гази мисъл го разтърси. Взря се в уличния знак на стената на близката сграда, обърна се и погледна към отсрещната страна на улицата. Не можеше да разбере как бе успял да стигне дотук, без да знае накъде върви, до това място, чийто адрес само беше чувал, но никога не беше посещавал.

И все пак, от другата страна на улицата го гледаше реалността във вид на боядисана табела: „АПТЕКА КОНЛИФ“.

Лорънс близна устни.

Какво щяха да сторят семейство Конлиф? Дали щяха да му затръшнат вратата? Би трябвало, макар че тази вечер не се очакваше пълнолуние. Дали щяха да извикат полицията? Донякъде му се искаше да го направят. Може би щеше да съумее да предизвика полицаите да го застрелят точно на прага им. Или направо щяха да го убият като

животно, в каквото действително се беше превърнал? Това би било справедливо... а вероятно и милосърдно. Докато бе вървял насам, залитайки по страничните улички, Лорънс беше слушал крясъците на вестникарчетата. „Луд убиец на свобода“, гласяха всички заглавия.

Луд?

Не... Беше нещо повече от луд.

Той се втрени в аптеката на Конлиф. Изглеждаше затворена, но лампите в стаите горе светеха. Гуен му бе споменала, че с баща ѝ живеят над магазина на „Есингтън Лейн“, между една галантерия и цветарски магазин.

Той прехапа долната си устна. Ако го подгонеха, дали щеше да се предаде? *Можеше* ли да се предаде? Или инстинктът за оцеляване на вълка все още владееше дълбините на съзнанието му?

С тези съмнения, терзаещи душата му, Лорънс рискува всичко и стъпи на улицата, проправи си път през движението и се промъкна до вратата на аптеката. Бяха му необходими повече сили, отколкото си мислеше, че притежава, за да вдигне ръка и да натисне звънеца.

В отговор последва тишина. Прозорците бяха тъмни и той притули очи с ръце, за да надникне вътре. Домът изглеждаше празен и сърцето му се сви, но после някой се раздвижи в дъното на магазина. Миг по-късно резето щракна и вратата се отвори.

Гуен Конлиф му хвърли бегъл поглед и понечи да отпрати просяка, застанал на прага ѝ.

— Гуен — промълви Лорънс с глас, който бе побрал всичката мъка и нужда на света.

Очите ѝ се разшириха, когато го разпозна зад нечистотията, засъхналата кръв и страданието.

— Боже мой! Лорънс!

— Аз... — започна той, но Гуен го сграбчи за ръцете и бързо го притегли вътре. Тя затвори вратата, спусна щората, втурна се да дръпне завесите над витрината и през кафеникавите сенки на аптеката остана да се процежда само един сноп студена утринна светлина. После се обърна към него с ръка на гърлото.

— Лорънс? Какво правиш тук? Как...?

— Тук ли е баща ти?

— Не. Замина за Париж да купува стока. О, боже, кажи ми какво става.

Лорънс се облегна на една от стените в преддверието и прокара треперещи пръсти през мазната си сплъстена коса.

— Какво става ли? Той се замисли и направи опит да се усмихне, но вместо това на лицето му се изписа зловеща гримаса. — Ужасни неща... И всички са верни. Всичко. Гуен... Аз съм това, което казват, че съм.

— Не...

— Дори е още по-лошо.

Тя стоеше до завесите на витрината, на няколко крачки от него, и не помръдваше.

— Как така? Нещата, които чух... Какво би могло да е по-лошо от тях?

Лорънс се плъзна надолу по стената, докато не се свлече на пода. После отпусна глава в ръцете си.

— Баща ми е... същият като мен. И... Боже, не зная как да го изрека... Сигурен съм, че Бенджамин е знаел и се е опитал да го спре. Мисля, че затова е бил в гората през онази нощ. — Лорънс изтри сълзите от очите си. — И съм също толкова сигурен, че е бил убит точно заради това.

Гуен продължаваше да стои, а студената неумолима дневна светлина, проникваща през завесите, очертаваше лицето ѝ със сребро. Лорънс виждаше как думите му се врязват в съзнанието ѝ и раздират сърцето и душата ѝ. Тъглчетата на очите ѝ се навлажниха и сълзите потекоха като капки сребърен дъжд по страните ѝ. Той очакваше тя да започне да пици. Да го изхвърли на улицата.

Но най-неочаквано Гуен прекоси стаята и застана на колене пред него. Докосна лицето му с нежните си пръсти.

— Толкова съжалявам — промълви тя.

Думите ѝ, добротата ѝ го сломиха. В гърдите му се надигна ридание и в следващия миг той вече плачеше неудържимо. Гуен го прие в обятията си и също захлипа.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Лорънс лежеше гол до кръста в една от стаите за гости над аптеката. Дрехите му бяха изгорени в пещта. Беше се къпал в продължение на близо два часа в гореща вана, в която Гуен постоянно доливаше кани вряла вода. Беше търкал кожата си, докато тя не доби почти ожулен вид. Но макар засъхналата кръв и нечистотията да бяха отмити, той не можеше да се изчисти от усещането за тях и осъзнаваше, че вероятно никога нямаше да успее. Не и ако му се наложеше да живее цял живот, а той се съмняваше дали ще доживее до края на тази година.

Когато се беше събудил в затрупаната с боклук уличка и беше съблякъл дрипите си, за да облече дрехите на мъртвия просяк, Лорънс беше открил по тялото си драскотини, рани и ухапвания от стотици насекоми. Сега по кожата му нямаше никакви белези. Той не сподели това с Гуен, но знаеше, че тази липса на следи беше изобличаващо доказателство, че носи Белега на Каин. Белега на Вълка.

Часовникът отби седем вечерта, когато Гуен влезе с подноса с вечерята. Когато го оставяше на леглото, Лорънс видя сгънатия вестник до каната с кафе. С огромна тревога той го взе и го разгъна. Боеше се какво щеше да прочете вътре, но онова, което видя, бе невъобразимо по-лошо от очакванията му. Имаше негова снимка, явно направена малко след пристигането му в приюта „Ламбът“. На нея се виждаше лице на душевноболен с обезумял поглед. Заглавието, напечатано с огромен шрифт, гласеше:

„ИЗБЯГАЛ НА СВОБОДА ЛУД“ „ДЕСЕТКИ УБИТИ ОТ ЧУДОВИЩЕТО“

— Десетки... — прошепна Лорънс и затвори очи. За пръв път след смъртта на майка си той се прекръсти.

Погледна към Гуен, очаквайки да срещне ужас и отвращение, но видя единствено състрадание и жалост. В очите ѝ отново блестяха сълзи.

— Мога да ти помогна.

Лорънс хвърли вестника на пода и отмести подноса. Спусна крака и седна на леглото.

— Няма как да ми се помогне — изрече той с нисък, напрегнат глас.

— Може би има — отвърна Гуен и протегна към него ръка. В дланта ѝ проблясваше нещо сребристо. — Вземи.

Той продължаваше да седи, неспособен да помръдне, затова Гуен взе медальона и го прекара през главата му. Талисманът попадна върху сърцето му. Беше затоплен от дланта ѝ и тази топлина сякаш проникна в плътта му и разхлаби стегнатия обръч в гърдите му. Лорънс за пръв път почувства, че може да си поеме дълбоко въздух.

— Ако подобни неща са възможни, Лорънс... Значи всичко е възможно, нали? Магията? Дяволът?

Той вдигна поглед.

— Дори... Бог? — добави тя.

Лорънс докосна медальона и в душата му заискри някакво подобие на надежда. Беше бледо пламъче, блещукащо в черното дихание на вълка, но все пак го имаше.

— Да отговори той меко. — Всичко е възможно.

Тя коленичи и стисна ръцете му в своите с изненадваща сила.

— Тогава *трябва* да има начин да спрем това!

— Не... — поде той, но настойчивият ѝ поглед възпря напирашото на устните му възражение. — Гуен, чуй ме. Трябва да приема стореното от мен и ако Бог съществува, то съдбата ми е вече предрешена. Ще горя в ада заради причиненото от мен страдание.

— Не! Това не си бил ти. Нещо *друго* го е сторило.

— Аз съм извършил тези неща, Гуен. Независимо дали съм се контролирал или не.

— Тогава е нещо като зараза. Ако си болен и болестта ти те кара да нараняваш другите, значи не си виновен ти. — Тя погали бузата му. — Тази сутрин, когато ми разказа какво се е случило в онзи ужасен приют, спомена, че си ги умолявал да те затворят, да те оковат, да те убият.

— Да...

— Но не са го сторили! Те са отговорни. Ако бяха те послушали, никой нямаше да пострада. Ако баща ти те беше предупредил своевременно, ако те беше заключил в Блекмор, вместо да те остави навън, тогава никой нямаше да пострада. Вината не е твоя, Лорънс. Ти си добър, благоприличен човек.

Той отново се опита да се усмихне.

— Никой досега не ми е казвал, че съм благоприличен.

Тя енергично поклати глава.

— Тази... болест или проклятие, или каквото и да е... Било ти е причинено. Ти нямаш вина за него.

— Никой друг няма да мисли така.

— Но аз мисля така — настоя тя. — И ти трябва да мислиш по същия начин.

— Не зная. Не мога да контролирам това... и не мога да допусна да се случи отново. Не мога да понеса мисълта звярът отново да излезе на свобода. Ръцете ми са изцапани с достатъчно много кръв.

— Тогава не го пускай — рече тя.

Той впери поглед в нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Сър Джон си е построил клетка, за да обуздава своя звяр. И ти можеш да го сториш.

— Може би — каза той колебливо. — Но аз съм беглец, Гуен. Дори да успея да избягам от полицията, ще се наложи да се укривам до края на живота си.

— Светът е голям, Лорънс. Ще си промениш името, ще станеш някой друг. Остави страданието зад гърба си. Ще бъде по-добре, отколкото да станеш поредната жертва на чудовището, а точно така ще се случи, ако му позволиш да те унищожи, както унищожи Бен.

Лорънс се изправи и закрачи из стаята. Думите ѝ го ободриха. Те не лекуваха, но поне облекчаваха донякъде болката от разяждащата го язва на безнадеждността. Той се спря и се обърна към нея.

— Трябва да приключа с баща си — каза той. В погледа му се четеше сурова непреклонност. — Трябва да се върна в Блекмор. Може би той дори очаква завръщането ми. Ако успея да го спра, ще трябва да изчезна. Завинаги. Аз... Твърде вероятно е повече никога да не те видя.

Гуен стана, прекоси стаята и постави ръце на раменете му.

— Не отвърна тя и в сините ѝ очи гореше пламък. — Моля те... Нека намеря начин да ти помогна. Не можеш да влизаш в населени места, не бива да те виждат... Аз мога.

Той не знаеше какво да ѝ отговори. Искаше да ѝ каже да стои настрана от всичко това, но силата ѝ, разумът ѝ, красотата ѝ... бяха неустойими.

— Лорънс — каза тя. Трябва да има някакъв лек.

Той чувстваше с цялото си същество меката топлина на ръцете ѝ върху голите си рамене и долови момента, в който и тя усети това. И все пак, Гуен не отмести ръцете си.

— Трябва да призная — промълви меко Лорънс, като докосна една от страните ѝ, — че му завиждам. На брат си. За дните, които е прекарал с теб. Каква ли радост е изпитвал.

Когато тя се изчерви, той понечи да се отдръпне.

— Прости ми — бързо каза той.

— Не...

— Бих дал всичко да можем да те познавам в някой друг живот. Мога само да се моля Бен да ми прости. Заради... чувствата ми към теб.

Той се наведе и я целуна леко по устните. Без натиск, но с плам. После отметна глава назад.

— Боже, съжалявам...

— Не — каза Гуен. — Не...

Тя го придърпа към себе си и целувката ѝ гореше от порив и страст, каквито Лорънс никога не бе срещал. Силата им беше още по-неустойима заради искреността и свободата, с която тя предлагаше дара си, и той я пое в обятията си. Целувката им се превърна в точка на горене, която разпростря пламъка си навсякъде, където телата им се докосваха — гърди, ръце, хълбоци и бедра се притискаха с копнеж и търсеха място, където да се слаят. Ръцете им се изследваха, плъзгаха се по голата плът и раздърпваха дрехите, за да открият истината за нещата — видими и въображаеми. Лорънс тъкмо започна да разкопчава робата ѝ, докато Гуен дърпаше ожесточено връзките на панталоните му, когато...

Тряс! Тряс!

Тежък юмрук заблъска по входната врата на долния етаж и те замръзнаха на място, полуоблечени и с тревожни очи.

— Мис Конлиф! — долетя глас отвън. Гуен се освободи от прегръдката му и се втурна към прозореца, за да надзърне. Робата ѝ беше наполовина смъкната, разкривайки съвършена гърд, чието зърно бе набъбнало от целувките му. Това изглежда не я смущаваше и тя надникна през един процеп в завесата.

— Боже мой — промълви тя. — Това е инспектор Абърлайн.

Очите им се срещнаха и приковаха за един дълъг миг. Лорънс се приближи до нея и я целуна по челото. После се наведе да целуне още веднъж гърдите ѝ. Накрая нежно вдигна презрамката на дрехата ѝ и я постави на рамото ѝ.

— Най-добре с да го приемеш — рече той меко.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Гуен отвори вратата. Инспектор Абърлайн стоеше на прага, а очите му бяха потъмнели от безкрайна умора и напрежение. Двама от едрите му помощници чакаха на тротоара с упорити и решителни изражения на лицата. Един от тях носеше пушка, а другият — пистолет, не особено добре скрит под сакото му. Беше започнал да ръми слаб дъжд, но на хората от Скотланд Ярд това изглежда не им правеше впечатление.

Абърлайн докосна периферията на опръсканото си от дъжда бомбе.

— Мис Конлиф, добро утро.

— Инспекторе — отвърна Гуен с насилена учтивост.

Погледът му обходи коридора, осветен с един-единствен стенен свещник.

— Може ли да ви попитам дали сте сама?

— Да. Баща ми замина.

— Ще позволите ли да ви се натрапя?

Гуен се поколеба, но Абърлайн погледна през рамо към дъжда. Тя се почувства притисната от случая и условностите на благоприличието. Ако откажеше да го пусне при тези обстоятелства, щеше да събуди у него подозрения, затова кимна, отстъпи назад и отвори вратата.

— Разбира се, инспекторе. Моля, заповядайте.

Абърлайн кимна признателно и щом влезе, свали шапката си и очите му настойчиво огледаха тъмната аптека. Но Гуен не се отмести, ограничавайки достъпа му само до преддверието. Инспекторът леко се усмихна.

— Мадам, трябва да ви попитам без заобикалки: виждали ли сте Лорънс Толбът? Сигурен съм, че сте чули за бягството му.

— Да, чух новината — отвърна тя безучастно. — Но не, не съм го виждала.

Още докато изричаше тези думи, Гуен усети, че е избрала неподходяща интонация. Отрицанието ѝ прозвуча безизразно и точно толкова фалшиво, колкото беше в действителност. Тя забеляза как умореният поглед на Абърлайн мигновено се изостри и бързо се насочи към вътрешността на магазина.

— Разтревожен съм, че вашият баща ви е позволил да останете тук съвсем сама при положение, че един убиец се разхожда на свобода. Бих искал да дойдете с мен.

— Това е съвършено ненужно, инспекторе. Недоумявам защо смятате, че съм в опасност. Лорънс никога не би ме наранил.

— Мис — възрази твърдо Абърлайн. — Не мога да ви опиша в каква смъртна опасност се намирате.

При тези думи той извади един вестник от големия си джоб и го хвърли върху тезгяха. Беше същият брой, който тя бе донесла на Лорънс, със същите набиващи се на очи заглавия и снимка, на която изглеждаше като безумец, придружена от надпис: „Вие сте в опасност, ако се озовете близо до него.“

Абърлайн постави ръка на рамото ѝ и леко я отмести настрана. Тя знаеше, че ако се беше представила като по-добра лъжкиня, той нямаше да си позволи подобна волност. Инспекторът влезе в магазина и започна да отваря вратите на всеки долап и шкаф, който бе достатъчно голям, че да побере човек. След като не откри нищо, той разтвори завесите в дъното на магазина и видя стълбището, водещо към жилището на горния етаж.

Гуен се опита да се промъкне тихомълком между инспектора и стълбището.

— Може би не познавате този човек така добре като мен.

— Може би, но видях чудовището със собствените си очи. — Той се взря изпитателно в лицето ѝ, за да види как ще ѝ подействат думите му, но Гуен си наложи да изглежда спокойна. И мога да ви кажа, мис Конлиф, че е по-ужасяващо от всичко... от всичко, което бихте могли да си представите.

Вместо да всеят у нея страх, думите на Абърлайн я разгневиха и решимостта ѝ стана непоколебима.

— Благодаря ви, инспекторе, ще внимавам, ако ми се случи да го видя.

Абърлайн въздъхна и обърна гръб на стълбището. И тогава погледът му улови нещо, което го накара да замръзне на място. Малък шкаф на близката стена, чиято вратичка зееше отворена. В края на тезгяха до него имаше отворена кутия с бинтове и шишенце антисептик без капачка.

На устните на Абърлайн се появи тънка усмивка.

— Мис Конлиф, наистина се възхищавам на благородните ви намерения. Но трябва да ме послушате. Той се доближи до нея. — Мислите си, че можете да го спасите... Но не можете.

— Не зная за какво...

Ръката на Абърлайн рязко я сграбчи за китката, подобно на змия, захапала жертвата си.

— Моля ви! — призова я той. Настоявам да дойдете с мен.

— Настоявате? — отвърна тя рязко с надеждата, че възмущението ѝ ще окаже необходимото въздействие там, където явната лъжа не бе успяла. — За кого се мислите? За каква ме вземате? За вещь?

Гуен се съпротивляваше, но хватката на Абърлайн беше желязна.

— Пуснете ме!

Инспекторът извика през рамо:

— Томпсън!

В помещението мигновено нахълта едър мъж с бичи рамене.

Гуен понечи да се развика:

— Пуснете...

Но Томпсън притисна устата ѝ с огромната си длан. Тя се опита да го ухапе, но детективът бързо схвана намерението ѝ и я приклеци откъм гърба с тялото си, впивайки болезнено пръсти в челюстта ѝ. През това време другата му масивна ръка обгърна здраво талията ѝ. Тя бе безпомощна в хватката му, макар че не престана да рита и да се съпротивлява, докато той я изкарваше навън през коридора.

Абърлайн подаде глава в дъжда, където го очакваше отряд от тежковъоръжени мъже от „Специалната полиция“.

— Сега!

Десетки полицаи се втурнаха към къщата. Всеки от тях беше въоръжен с пушка, пожарникарска брадва или тежка палка. Гуен се опита да извика предупредително. Това не беше арест... Това беше лов. И от безпощадните погледи на мъжете, които профучаваха покрай

нея, за да нахлуят в дома ѝ, тя разбра, че целта им не беше да хванат Лорънс жив.

* * *

„Специалната полиция“ беше елитът на Скотланд Ярд. Всички нейни служители до един бяха бивши военни, закоравели и загрубели в битки навсякъде по света. Отличаваха се с издръжливост и находчивост. Малък отряд от подобни бойци беше достатъчен, за да се потуши метеж. Но цялата тази сила, която се втурна през предната и задната врата на аптеката и затрополи тежко по стълбите, можеше да се справи с всичко.

Абърлайн предаде Гуен Конлиф на своя сержант, извади тежкия си пистолет и отново влезе в аптеката, изкачвайки стълбите, за да застане начело на щурма. Образите от изминалата нощ се бяха запечатали завинаги в съзнанието му и омразата му към свирепото чудовище можеше да се мери само с ужаса, който то му беше вдъхнало.

Когато изкачиха стълбите, хората му се пръснаха и започнаха да отварят вратите с ритници и да прекатурват мебелите. Самият Абърлайн пое по коридора, водещ към най-отдалечената стая, чиято врата беше затворена. Плътно зад гърба му го следваха шестима полицаи, въоръжени с пушки. Ако тази врата се отвореше, който или каквото и да излезеше през нея, щеше да бъде направено на решето.

Когато стигнаха дъното на коридора, Абърлайн облиза устни, плъзна пръст върху спусъка и се пресегна към дръжката на вратата. Шестте пушечни цеви се вдигнаха и прицелиха над раменете му в тясното пространство на коридора.

Щом бравата щракна, Абърлайн ритна вратата навътре и нахълта в стаята заедно с придружителите си. Помещението изглеждаше празно, но инспекторът почти мигновено съзря два крака, застанали неподвижно в сивите сенки под долния край на голямото огледало. Стъпалата не приличаха на човешки.

По челото на Абърлайн изби пот, а устата му пресъхна. Той даде знак с брадичка и полицаите се прицелиха натам. Инспекторът доближи пръст до устните си, насочи пистолета си към центъра на

огледалото и дръпна ударника назад. Звукът от щракването му огласи неестествено силно тихата стая.

— Толбът! — изръмжа той. — Горے ръцете и излезте така, че да ви виждам!

Краката на Толбът не помръднаха.

— Толбът... Имате думата ми, че с вас ще се отнесат хуманно.

Нищо. Дори и трепване.

„Добре тогава, бъди проклет.“ помисли си Абърлайн, Докато шестте циви надничаха от двете му страни, той внимателно се приближи до огледалото и с бързо движение на ръката го събори на земята. Посипаха се дървени трески и парчета стъкло.

На мястото зад огледалото стоеше статуя в цял ръст на горския бог Пан. Получовек-полукозел. Изработен от бронз.

Лорънс Толбът беше изчезнал.

Зад Абърлайн полицаите от специалния отряд въздъхнаха облекчено. Всеки от тях искаше да залови Толбът, но никой не желаше да застане лице в лице със създанието. Детектив Адамс си проби път през групата и погледна първо статуята, а после и Абърлайн, който се взираше през прозорците към безкрайните редици от празни покриви.

— Май нямате късмет — рече Адамс.

Без да се обръща, Абърлайн промърмори:

— Изглежда, че никой няма късмет.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Лорънс се прокрадна обратно в къщата в сивия полумрак преди зазоряване. Когато се изкачи безшумно по стълбите, до ушите му достигна приглушен разговор от долния етаж. Мъжки гласове. Абърлайн беше съобразителен и предпазлив. Това не беше пречка. И Лорънс умееше да бъде съобразителен и предпазлив.

Той уви кърпи около ходилата си, за да не вдига шум, и обиколи горните помещения в търсене на нещата, които му бяха нужни. Откри мажа чанта с ремък за през рамо, а в една от спалните на третия етаж се натъкна на гардероб, пълен с мъжки дрехи. Размерът им беше твърде голям, за да принадлежат на бащата на Гуен. Лорънс ги огледа и очите му се спряха на една вратовръзка с избродиран монограм „БТ“. БТ... Бенджамин Толбът. Бен сигурно бе отсядал в тази стая, когато е идвал в града. Докато докосваше дрехите на брат си, Лорънс изпита едновременно остра мъка и чувство за вина. Все още усещаше вкуса от целувките на Гуен и извивките на гърдите ѝ.

Той затвори очи, запечатвайки спомена в душата си. Дори да го убиеха, щеше да е изживял поне един съвършен миг. В часа на смъртта си щеше да си спомни този красив момент, който щеше да бъде последният образ пред очите му, преди мракът да го погълне.

Лорънс отвори очи и пристъпи към действие. Трябваше да се преоблече и да вземе най-основното за бягството си от Лондон.

* * *

Час по-късно той се отдалечаваше от „Есингтън Лейн“ с енергична походка. С пукването на зората вестникарчетата отново нададоха гласове, подвиквайки водещите заглавия. Лорънс все още беше сензацията на деня.

Беше увил шал около устата и носа си, а шапката си беше нахлупил така ниско, че се виждаха само очите му. Поспря се край

една вестникарска сергия и не му отне много време, за да види, че снимката му отново беше поместена на първата страница.

Вестникарчето продължаваше да вика: „Чудовището е още на свобода! Две седмици до следващото пълнолуние! Толбът изчезнал!“

Отново и отново.

Лорънс побягна, за да престане да го чува.

* * *

— Сложи ги тук — каза Гуен на момчето от книжарницата и то се заклатушка към масата, за да остави товара си. Това беше петият наръч книги, който доставяше на този адрес, и всички до една бяха със странна тематика. Всякакви видове медицински справочници. Книги за психически разстройства. Книги за циганската магия. Книги с митове и предания. И всякакви други текстове, посветени на легендите за върколаци и мистерията на ликантропията, които книжарят бе могъл да открие.

Момчето постоя малко, за да си получи бакшиша, и когато Гуен му подаде няколко монети, то допря пръсти до слепоочието си, все едно отдаваше чест. После, на тръгване се спря и попита:

— Извинете ме за дързостта, госпожо, но случайно да продавате талисмани?

Гуен изпадна в недоумение:

— Талисмани?

— Против звяра момчето кимна с глава към аптекарските рафтове. — Имате ли някакъв еликсир или нещо такова, което да пази от чудовища? Ако разполагате с такъв, мама много би се радвала да...

— Не — отвърна Гуен с тъжна усмивка. — Нямам нищо подобно.

Разносвачът погледна въпросително към купчината окултни книги.

— Просто задоволявам любопитството си — обясни Гуен.

Момчето отметна глава и си тръгна, но щом излезе навън, остана за дълго загледано в аптеката.

— Задоволявала любопитството си промърмори то. Луда за връзване.

* * *

Брадата на Лорънс растеше толкова бързо, че обикновено му се налагаше да се бръсне по два пъти на ден. Сега се радваше на това неудобство. Макар да не се беше бръснал само три дни, впечатлението беше, че не го е правил двойно по-дълго. В края на втората седмица брадата му се беше превърнала в заплетено кълбо. И все пак, с вида си той привличаше предпазливите погледи на минавачите, затова рядко ги гледаше в очите и избираше по-тъмните улици. С намерените в спалнята на мистър Конлиф пари си беше наел стая в „Лаймхауз“ — занемарена част на града, където никой не си пъхаше носа в чуждите работи. Ако някой изобщо му обърнеше внимание, щеше да си помисли, че е някой богаташ, привлечен от уличниците и бърлогите с опиум в квартала.

Все още не можеше да рискува да се качи на влака за Блекмор. Гарите щяха да са под постоянно наблюдение. Единственото, което му оставаше, беше да изчака истерията да отmine, но с всеки изминал ден заглавията ставаха все по-сензационни и навсякъде сновяха полицейски патрули. Времето вървеше неумолимо и всяка нощ Лорънс поглеждаше към небето, където луната преминаваше през различните си фази.

Една вечер, когато през лондонския смог луната просветваше в третата си четвърт, той се натъкна на малка църква с килната островърха камбанария и се промъкна в нея. Вътре беше тъмно и безлюдно и Лорънс се прокрадна приведен към една ъглова скамейка, но щом седна, лицата на светците и кървавият образ на разпнатия Христос сякаш го погледнаха обвинително. Той зарови лице в ръцете си, неспособен да вдигне поглед към очите от стъклописите.

До слуха му долетя шумолене и той видя дребен мъж, който бе приседнал неусетно на другия край на скамейката. Лорънс вдигна глава и съзря добродушно старческо лице над римокатолическа якичка.

— Добра вечер, сине мой — рече свещеникът. — Какво ви води насам?

Лорънс не знаеше как да отвърне на този въпрос. По лицето на свещеника не личеше да го е разпознал. Това поне беше някаква утеха.

— Имам нужда да се помоля — каза Лорънс.

— Може ли да се присъединя към вас? Бог е казал: когато двама и повече се съберат в Моето име... — той зачака да чуе продължението. Когато не последва такова, свещеникът наклони глава и погледна Лорънс изпитателно. — Е, за какво ще се молим? За мир? За помощ? За прошка?

Лорънс поклати глава.

— За сила — отвърна той печално.

* * *

Гуен Конлиф се наведе ниско над древния текст и се захвана да разчита бавно латинските думи. Беше научила езика от баща си, който редовно го използваше в работата си, но в някои случаи стилът беше мъгляв и неясен. Тя изричаше английския превод също така бавно, както четеше и оригинала. „... Скрито дълбоко под тази ужасна външност, сърцето на жертвата все още тупти. Макар върколакът да е чудовище, сътворено от Дявола... безсмъртната човешка душа все още обитава вътрешността му, безпомощна и хваната в капан от злата мощ на това неестествено преображение...“

Тя вдигна поглед, а в очите ѝ блестяха сълзи.

— Лорънс — прошепна тя нежно.

После пое дъх, за да се съвземе, избърса ядосано сълзите от очите си и отново се наведе над заниманието си.

* * *

На следващия ден Лорънс Толбът напусна Лондон пеша. Нарамил пълната с дрехи чанта и превит под бремето на загубата и вината, той се отдалечаваше от разпилените сиви постройки на града. Може би, щом се махнеше от мястото, където бе извършил престъпленията си, щеше да му се удаде да измоли, заеме или дори да си присвои някое средство за превоз. Трябваше да стигне до „Толбът Хол“, докато още не бе станало късно.

Ако вече не бе станало късно.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лорънс изчака конярите да изнесат тора и да се отправят към къщата, след което се измъкна от скривалището си в плета и се насочи крадешком към обора. Ако успееше да открадне кон, може би щеше да се прибере у дома преди настъпването на пълнолунието. Дотам имаше не повече от дванайсет часа път, но, ако продължеше пеша, щеше да му отнеме цели два дни.

Портата на обора беше затворена с резе, но не беше заключена. Той бавно вдигна металния лост, без да вдига шум. Вътре миришеше на конски тор и на прясна слама. През няколко прозорчета падаше коса светлина и създаваше чувство за уют и сънливост. Атмосферата подканяше Лорънс да си намери някой ъгъл и да се сгуши в купчина сено. Но той знаеше, че това бе неосъществима фантазия.

Влезе тихо и огледа настанените в отделенията коне. Бяха около дузина и всички дъвчеха сено или овес. Най-близкият беше дорест и имаше силни крака. Кон, който можеше да издържи тежко натоварване, или поне Лорънс така се надяваше. Той взе в шепа слама от яслите, протегна ръка и започна постепенно да се приближава към него, като му говореше бавно и успокоително. Винаги се беше оправял с конете... Но щом стигна на десет стъпки от животното, то тръсна глава и облеци око към него. Лорънс замръзна на мястото си. Изведнъж конят се дръпна назад и изцвили уплашено.

— Не! — възкликна Лорънс. — Шшт, шшт... Всичко е наред.

Но животното беше изпаднало в паника. То се изправи на задните си крака и ритна вратата на отделението си, с което подплаши коня в съседния бокс. Само за няколко секунди всички коне се разцвилиха от уплаха. Те заподскачаха, захвърляха къчове и ужасено оголваха зъби.

Отвън се разнесоха викове.

— По дяволите! — изруга Лорънс и побягна навън.

* * *

Беше още ранна утрин, когато една предпазлива ръка отвори задната врата на „Аптека Конлиф“. Гуен надникна навън, обходи с поглед малката уличка и не видя никого. Баща ѝ работеше нещо в аптеката и беше убеден, че дъщеря му, изтощена от преживените перипетии, все още спи. Нищо подобно. Дори и да не беше актриса като Лорънс, Гуен нямаше да заслужава името на пола си, ако не би могла да се разплаче и да изиграе сцена на дълбока меланхолия. Въпреки това, остана малко изненадана, че баща ѝ, който познаваше силния ѝ независим характер, изобщо повярва на този театър.

Гуен взе голямата си пътна чанта и щом се убеди, че улицата е безлюдна, забърза към пряката, където можеше да хване фойтон.

* * *

Лорънс крачеше тежко по селските пътища, като често ги изоставяше и минаваше напъряко през полето, както за да скъси маршрута си, така и за да избегне големите пътни артерии. Той прекара една нощ свит на кълбо под завета на оцеляла стена от древна римска крепост, чието име беше забравено дори от местните историци. На сутринта, докато изравяше дупка, за да закопае в нея остатъците от оскъдната си закуска, Лорънс се натъкна на римска монета, на която още се виждаше ликът на Цезар. Прибра я в джоба си, като си науми, че ще му носи късмет, какъвто му беше крайно необходим за последния етап от пътуването му.

Вървя цял ден, изтощен и измръзнал до мозъка на костите си, а умът му не можеше да се отърси от образа на луната от предишната нощ — почти пълна и заплашително натежала. На два пъти видя мъже, яздещи по двойки през полето, и съвсем вярно прецени, че са полицаи. Абърлайн не беше глупав и бе съвсем логично да изпрати свои хора да наблюдават пътищата, водещи до „Толбът Хол“, Лорънс се радваше, че ги е забелязал навреме и удвои предпазливостта си, като вече избираше видимо неизползвани от дълго време пътеки, кални и обрасли с треволяк. Стремеше се да не излиза извън гората и да оставя

колкото е възможно по-малко следи. Подобно на вълка, който виеше в кръвта му, бе станал бдителен. Преследваните винаги придобиват една особена съобразителност и осланяйки се на нея той стигна до „Толбът Хол“, без изобщо да бъде забелязан.

Горската пътека беше най-безопасна за последната част от пътуването му и той мина покрай вира в подножието на стръмната скала, отделяща старата гора от ниската мочурлива местност. Лорънс отмина кръга от монолити и се спря, загледан гневно в главния обелиск в дъното. Довечера пълната луна щеше да разпръсне светлината си върху този камък и щеше да настъпи часът на вълка. Тя щеше да изгрее часове след слънчевия залез.

Беше решил, че ако не успее да открие и спре баща си преди изгрева на луната, самият той ще се хвърли от урвата, за да намери смъртта си в назъбените скали на плиткия вир. Ако не оттам, то тогава от покрива на къщата. Лорънс не беше сигурен, че падането ще го убие, но ако го направеше, докато още е в човешки облик, то нараняванията, заедно с медальона на Свети Колумбан, щяха да осуетят трансформацията му.

Другата му възможност беше Сингх и сребърните му куршуми. Ако сикхът откажеше да му помогне, Лорънс щеше да се застреля сам. Един сребърен куршум в бедрото със сигурност щеше да го извади от строя, може би, дори щеше да предотврати преобразяването му... и все пак, щяха да му останат ръцете, с които да стреля, в случай че баща му се появеше впоследствие.

От друга страна, ако откриеше баща си, трябваше да сложи край на всичко веднъж завинаги. Лорънс вече не се тревожеше дали ще живее. Освен ако не намереше лек за проклятието си, но самият той не споделяше оптимизма на Гуен.

Гуен... Името ѝ върна спомена за сладост и изгарящи целувки и той докосна медальона под ризата си.

— Боже... Каквото и да стане — молеше се той, като не преставаше да върви, — моля те, спести ѝ мъките. Моля те, Господи, пощади я.

Студените ветрища се носеха покрай него, без да носят нито отговор, нито надежда.

* * *

Гуен изчака влакът да спре на спирката преди Блекмор, грабна чантата си и слезе бързо, като непрестанно се оглеждаше дали не я следят. Ако Абърлайн бе пуснал хората си по петите ѝ, то те бяха твърде изкусни и неуловими за погледа ѝ. Въпреки това, тя взимаше всички възможни предпазни мерки.

В продължение на няколко часа разпитва различни хора, като от време на време ѝ се налагаше да плати, за да получи достоверни отговори. В ранния следобед нае кон от една конюшня и, без да се бави, препусна през пустошта. Следваше упътването, надраскано на къс хартия от един млекар, който се закле, че е мярнал търсената от Гуен личност. Малко преди два часа погледът ѝ се натъкна на една циганска каруца в далечината. Гуен смушка коня си, за да премине в тръс, и скоро се изравни с каруцата.

Човекът на капрата беше мъж със свирепо, осеяно с белези лице, и две ками в пояса. Той се взря подозрително в Гуен и се наведе, за да огледа пътя и да се увери, че непознатата не е част от някакъв капан. До него седеше друг мъж с пушка в скута.

— Какво искаш? — попита първият циганин.

— Търся жена на име Малева — отвърна Гуен. — Дали случайно не я познавате?

Двамата мъже си размениха погледи.

Последвалият отговор представляваше дълъг низ от цигански думи. Нищо в него не звучеше като упътване къде да намери Малева. По-скоро ѝ заприлича на заплаха.

Обзета от безсилие, Гуен едва се въздържа да не ги наругае, отново смушка коня си в хълбоците и препусна. Когато погледна назад, циганите стояха изправени в каруцата и я наблюдаваха.

* * *

Лорънс се сгуши в изоставения хамбар и разчупи печеното пиле, което открадна от един чифлик. Пилето беше съвсем мършаво, но гладът така бе измъчил беглеца, че той беше благодарен и на това.

Далеч в небето слънцето проправяше път за здрача. Лорънс направи някои изчисления в ума си и установи, че му остава почти цял ден път, докато стигне „Толбът Хол“. При тази мисъл стомахът му се сви и в яда си запокити остатъка от пилето. Беше изтощен и знаеше, че ако не поспи сега, няма да има сили да свърши необходимото на сутринта.

Загърна се по-плътно с жакета си и се сви на кълбо на студената земя. Докато лежеше, се замисли за Бен и за майка си. После и за баща си. Припомни си ужасните неща във вестниците, изписани с гротескно внимание към подробностите.

Но когато се унесе, сънува Гуен.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Инспектор Франсис Абърлайн отвори вратата на каретата и скочи на каменната настилка на главната улица на Блекмор. След него слязоха Адамс и Картър. Абърлайн се беше надявал никога повече да не стъпи в този потънал в мрак и невежество малък град. В онази кървава нощ той се бе закълел пред себе си, че ако все пак му се наложи да се върне, няма да бъде сам. Последната част от обещанието беше спазена. Вратите на другия екипаж също се отвориха и половин дузина от най-суровите и опитни служители на специалната полиция се озоваха на улицата. Това бяха мъже с мрачни лица, бивши войници, калени в многото водени битки. Всеки носеше на кръста си кобур и държеше в ръцете си карабина или тежка ловджийска пушка.

Жителите на града видяха въоръжените полицаи и изпълнените им с твърда решимост очи и се разбягаха от улиците. Вратите бяха затръшнати и залостени, върху прозорците бяха спуснати капаци. Черковната камбана започна да бие.

Абърлайн се усмихна. Това не беше подигравателната усмивка, която играеше на лицето му преди ужасната трагедия край разрушеното абатство. Не, това бе мрачната усмивка на преследвач, който познава жертвата си и е убеден, че е взел със себе си най-добрите ловци и най-смъртоносните оръжия. Франсис Абърлайн по-скоро щеше да иде в пъкъла, отколкото да допусне още едно кръвопролитие.

Той въведе хората си в кръчмата и зае една дълга маса. Мъжете седнаха и веднага направиха преглед на оръжията и снаряжението си. Един от тях постави тежък сандък с муниции в средата на масата и отвори със замах капака. Във вътрешността на сандъка искряха редици сребърни куршуми.

Картър се пресегна, избра един куршум от сандъка и му се полюбува на светлината на свещите.

— Сигурен ли сте, че ще дойде? — попита той.

— Напълно — отвърна Абърлайн. От един вътрешен джоб той извади няколко карти, върху които бяха надраскани наименования и червени кръстчета, обозначаващи постове. Той ги раздаде на мъжете и продължи: — Всеки знае своя пост. Пътят към манастира, влаковото депо, южната поляна и реката. Адамс, съобщи на сър Джон, че сме тук и остани близо до имението. Но не твърде близо. Искаме да приклещим Толбът, а не да го уплашим.

— Ами ако застанем лице в лице със заподозрения? — попита един от полицаите.

Очите на Абърлайн добиха твърдостта на кремък.

— Не привличайте интереса му, не се оставяйте да ви заговори. Стреляйте на място. Убийте го. Някой да има възражения?

Всички помнеха клането в Лондон. Очите, които отвърнаха на погледа на Абърлайн, бяха твърди и студени като неговите. Никой нямаше възражения.

* * *

С раздърпани дрехи и сломено сърце, Гуен се върна в странноприемницата, където беше отседнала. Тя слезе от коня и се протегна. Гърбът я болеше от часовете, прекарани на седлото. През последното денонощие се бе натъкнала на десетина цигани, но не можа да изкопчи от тях нищо повече от поздрав. Дори да познаваха Малева, не се издадоха с нищо. Преди още да направи и две крачки, една фигура се отдели от сенките на конюшната, граничеща със странноприемницата. Гуен ахна и отстъпи назад... но пред нея стоеше просто една старица.

Стара циганка. Гуен веднага разбра коя е тя.

— Малева — промълви Гуен и старицата кимна утвърдително.

Въпреки годините ѝ, очите на циганката бяха будни и пронизателни.

— Какво искаш от мен?

Гуен облиза пресъхналите си устни.

— Лорънс Толбът.

Очите на Малева не трепнаха. Тя не каза нищо.

Гуен продължи:

— Вие сте единствената, която наистина разбира какво му се е случило. Моля ви... Помогнете ми. Трябва да го спася.

Старицата се приближи и се вгледа в Гуен.

— Обичаш ли го?

Устните ѝ трябваше да отрекат или поне в отговора ѝ да трепне колебание, но Гуен отвърна:

— Да. Обичам го.

— Тогава — рече Малева — го остави на съдбата му.

Гуен не бе изминала толкова километри, за да чуе подобен отговор. Тя усети как лицето ѝ пламва от гняв.

— Не! Търся го от седмици. Луната всеки момент ще се напълни. — Тя пристъпи напред и тонът ѝ се смекчи. — Моля ви! Умолявам ви... Кажете ми какво да правя.

За един кратък миг суровото лице на циганката се смекчи, а очите ѝ изгубиха студеното си изражение.

— Ще заложиш живота си на карта, за да промениш нещо, което не може да се промени.

— Бих заложила всичко на карта заради човека, когото обичам.

Малева присви очи.

— Тази твоя любов... Себична ли е? Или безстрашна и истинска?

Въпросът беше странен и никак не беше безобиден. Гуен не можа да подреди обърканите чувства в сърцето си.

— Не разбирам.

— Ще разбереш, когато му дойде времето. Ще имаш само една възможност — промълви тихо Малева. — Внимавай да не я изпуснеш. Едва тогава ще разбереш думите ми.

Малева се доближи още повече и ръката ѝ стисна с неочаквана сила рамото на Гуен.

— Дяволът крачи сред нас. Нека светиите те закрилят...

Ръката стискаше болезнено рамото на Гуен, а пръстите ѝ бяха впити в него като нокти на хищна птица.

— Нека светиите ти дадат сили да сториш каквото трябва.

Очите им бяха приковани една в друга и Гуен изведнъж се почувства странно. Сякаш ръката, която я докосваше, и втренчените в нея очи бяха нещо повече от обикновен контакт. Обзе я нереалното усещане, че нещо от старата циганка преминава в нея.

Малева я пусна и отстъпи назад, олюлявайки се, видимо изнемощяла.

— Сега върви — рече тя задъхано. — Върви при него. Отърви го от звяра.

— Аз... — поде Гуен, но циганката я прекъсна.

— Върви!

Гуен се обърна и се втурна към коня, метна се на седлото и препусна с все сила право към Блекмор.

* * *

Нощта го застигна по пътя и когато се добра до границите на „Толбът Хол“, слънцето вече бе изгаснало и светът се потапяше в мрак. Луната все още бе ниско и небето беше осеяно с милиарди звезди. Воден от тяхната светлина, Лорънс излезе от гората и се взря в дома на прадедите си. Не светеше нито един прозорец. Стените изглеждаха студени и празни.

Лорънс пусна на земята пътната си чанта и забърза през полето към къщата, а после и през малките горички край пътя. Беше на стотина метра от нея, когато видя, че огромната входна врата е открената. Приближи се и се заизкачва по стъпалата отпред. Навсякъде имаше разпилени листа и други боклуци. Къщата изглеждаше изоставена.

Когато се пресегна да отвори вратата, болезнена ледена тръпка премина по гръбнака му и той се извърна с мисълта, че е бил ударен. Но беше сам.

На хоризонта, над билата на хълмовете, бялата дъга на луната започна да се врязва в небето.

— Боже... — прошепна той.

* * *

Абърлайн стоеше до коня си в покрайнините на града, с поводите в ръце, и наблюдаваше пълзящата лунна ивица на хоризонта. Когато до ушите му долетя тропотът на галопиращ кон, той се извърна и видя

Адамс, препускащ от юг. Детективът дръпна поводите, за да спре коня си.

— Няма вести от Картър. Не е на поста си пред къщата.

— Може да е... — гласът му заглъхна, когато друг кон се появи по същия път. Абърлайн се обърна, очаквайки, че това е Картър или някой от другите му хора, но остана изненадан. — Мътните го взели! — промълви той.

* * *

Гуен Конлиф видя Абърлайн и още един ездач, застанали на пътя, водещ към „Голбът Хол“.

— Не! — възкликна тя тихо, после стисна челюсти, дръпна рязко поводите наляво, смушка коня си и препусна в бърз галоп по един страничен път. Познаваше всяка пътека в имението, но дали щеше да се добере до него навреме?

— Мис Конлиф? — извика Абърлайн, но жената изчезна в здрача зад дърветата. — Доведи останалите! — изкрещя той, като се метна на седлото. Без да дочака отговор, пришпори коня си и препусна след нея.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лорънс отвори вратата широко, но предпазливо и съвсем безшумно. Влезе на пръсти в преддверието. Когато се увери, че е сам, се придвижи по-навътре.

В преддверието беше тихо като в гробница. Подът беше покрит с шума и екскременти на малки животни. Той чу шум от отдалечаващи се забързани стъпки, произведен от миниатюрни лапи с нокти. Знаеше, че не човешкото присъствие бе стреснало създанията, а появата на хищника. Вълкът в кръвта му надаваше вой, за да бъде пуснат на свобода, и Лорънс впрегна цялата си воля срещу него. Той пъхна ръка под ризата си и стисна медальона в юмука си, като отправяше молитви за закрила и поне малко милост.

Спря в подножието на стълбището и се заслуша в онова, което старата къща имаше да му каже. Беше сигурен, че сър Джон е тук... но къде?

Чуваше се единствено среднощният вятър, който свистеше през процепите на откренатите врати и прозорци. Старият стенен часовник стоеше неподвижно и тихо. Ключът му бе на мястото си, но не беше навиван от дни. Той доближи урната от епохата на династията Мин в основата на двойното стълбище, но неговият бастун-рапира не беше там.

После чу мек звук и се обърна към двойната врата, която водеше към салона. Макар че отвъд отворените врати беше тъмно като в рог, на Лорънс му се стори, че зърна слаба червена светлина. Не се ли спотайваше там нещо, приведено ниско към пода?

Изпълни се с желязна решимост и влезе в помещението. Стигна до рояла и спря, за да използва масивните му размери като бариера между себе си и онова, което може би го очакваше в тъмнината. Нощното му виждане се изостряше с всеки изминал момент, а мускулите му се напрягаха за нападение. Или за бягство.

Заобиколи рояла и се прокрадна навътре в салона, а очите му не се откъсваха от пъкленото червено око. Спря рязко, когато разбра

какво е то, и не знаеше дали да се разсмее от облекчение или да се свие от ужас. Това беше тлееща главня от почти изгоряла цепеница. Мекият звук идваше от помръдването на дървото. Зърна високата облегалка на креслото на баща си пред камината и тръгна в широк кръг, за да види дали сър Джон е там. Нужни му бяха повече кураж и решимост, отколкото бе очаквал, за да прекоси залата.

Той все повече се приближаваше, свил юмруци, готов да се нахвърли срещу чудовището, което беше превърнало и него в чудовище. На една масичка до креслото имаше винена чаша, а на крачка от нея видя прекатурена бутилка, от която все още капеше вино с кървавочервен цвят. После зърна гънките на тъмен плат и извивката на лакът, почиващ на облегалката.

— Татко...? — прошепна той, но гърлото му беше така пресъхнало, че гласът му почти не се чу.

Не последва отговор.

Лорънс си пое дъх и с един скок се озова пред камината.

Там седеше мъж.

Но не беше сър Джон.

На креслото беше седнал непознат, облечен в костюм от тъмен туид с полицейска значка на гърдите. Краката му бяха кръстосани непринудено, ръцете му — сплетени изискано в скута, а очите му отворени. Но гърлото на мъжа беше прерязано от едното ухо до другото и кръвта бе напоила предната част на дрехата му.

Лорънс извика от шок и ужас и отстъпи назад.

Изтича да грабне голямата пушка за слонове „Холанд & Холанд“, окачена на стената. Това със сигурност бе дело на сър Джон. Въпреки че луната още не се беше издигнала високо, нямаше кой друг да е извършил чудовищното деяние, освен баща му. Но защо?

Ловджийската пушка беше по-тежка, отколкото очакваше, и при свалянето ѝ прикладът закачи една от скобите на стената, при което се чу стържене. Лорънс замръзна на мястото си, ослушвайки се да чуе някакъв звук.

Нищо.

Отвори пушката... но тя беше празна.

Дишаше тежко от напрежение. Тръгна към шкафа, който беше под мястото на пушката на стената, и започна да отваря чекмеджетата едно след друго, докато накрая откри кутия с патрони. Не беше

достатъчно светло, за да разбере дали тежките куршуми са оловни или сребърни. Избра един и се опита да го надраска с нокътя на палеца си. Оловото трябваше да е меко, среброто — много по-твърдо. Нокътят му остави ясна резка на върха на куршума.

— Дявол да го вземе! — изръмжа Лорънс. Това означаваше, че ще трябва да отиде в стаята на Сингх и да намери неговите куршуми. Но нямаше ключ за нея.

* * *

Тръгна, олюлявайки се, към преддверието, сетне зави към голямото двойно стълбище и се заизкачва нагоре, съзнавайки, че не разполага с много време. Отвращението му бързо отстъпи място на страха, когато почувства странен сърбеж под кожата си. Усещането още не беше добило пълнота, но все пак го имаше.

Когато изкачи стълбите, обаче, се спря. Стаята на Сингх беше в дъното на дългия коридор, украсен с трофейните глави на убити животни. Нито една от свещите по стените не беше запалена, но бледите лунни лъчи рисуваха щрихи по килима през отворените врати на празните стаи. Неговата някогашна стая, отдавна бе пуста. Тази на Бен беше преобразена от баща му в хранилище за спомени. Стаите за гости от десетки години не бяха предлагали никому своите удобства. Лорънс се опита да долови някакво далечно ехо от топлотата на Гуен, но сенките на това място бяха изпълнени единствено със заплаха и страховити тайни.

Вратите към всички стаи зееха отворени и докато минаваше покрай всяка от тях, той хвърляше уплашен поглед към вътрешността им. От едната страна на коридора стаите бяха напълно тъмни, от другата лунната светлина сякаш ставаше все по-ярка с всяка следваща, предпазливо направена крачка. Вслушваше се, за да долови дори и най-тихия звук... но не се чуваше нищо. Той не тръгна да претърсва стаите една по една. Огънят на долния етаж догаряше и Лорънс се надяваше това да е знак, че сър Джон е проявил благоразумието и доблестта да напусне къщата и да заключи себе си и неудържимия си глад в криптата.

Не че една проява на самоконтрол от страна на баща му би променила изхода на нощта. Единственият правилен изход. Дори сър Джон да се беше затворил в килията си, Лорънс беше решил да постъпи както е необходимо. Щеше да убие баща си. Никакви молби, никакви лъжи, никакви хитри манипулации вече нямаше да спасят чудовището. Не и след случилото се с Бен. Не и след цялата болка и зло, които Лорънс бе причинил на хората, след като баща му... след като собственият му баща му беше прехвърлил това нечестиво проклятие.

Необходим беше един-единствен сребърен куршум, който да изкупи общите престъпления на баща и син и да измие реката от кръв.

Докато Лорънс минаваше покрай стаята на Бен, чу нещо, което го вледени.

Някакъв звук!

Тежко дишане. Задъхано. Ниско и свирепо.

Животински звук.

Боже! Нима все пак беше останал тук?...

Лорънс доближи приклада на пушката до рамото си и бавно влезе вътре. Стаята беше окъпана в лунна светлина и в огледалото се виждаше отражението на издигащата се Богиня на лова. Той облиза устните си. Запъхтяното дишане идваше от далечния край на леглото. Там някой беше приклепнал в опит да се скрие. Докато заобикаляше леглото, Лорънс завъртя пушката и я хвана като тояга, готов да нанесе безмилостен удар.

„Нека всичко свърши тук — молеше се той. — Нека свърши още сега...“

Направи последната крачка с отскок и вдигна пушката високо, стиснал зъби, готов да убие баща си.

В него се впериха чифт животински очи.

Но това не бяха очите на чудовище.

Самсон, голямата ловджийска хрътка, се беше пъхнал в тясното пространство между леглото и стената. Огромното куче трепереше от страх. Лежеше в локва от собствената си урина. По муцуната му проблясваха лиги, протекли от уплаха. Очите му бяха обезумели и изпълнени с такъв силен ужас, че животното изглеждаше полумъртво. Дъхът му излизаше като пара под лунната светлина и когато зърна

Лорънс, то просто затвори очи и сведе глава, сякаш готово да се раздели с живота си без всякаква съпротива.

Гледката дълбоко потресе Лорънс. Той свали пушката и отстъпи назад, изпълнен със съжаление към кучето, което бе мразил, и от което се беше боял. Никое животно не биваше да страда така, макар Лорънс да разбираше ужаса му. Или поне си мислеше, че го разбира.

Изведнъж сякаш почувства на тила си ледените пръсти на призрак. Все още с пушката в ръце, той се завъртя рязко... но стаята беше празна. На вратата нямаше никого и когато излезе в коридора, той също се оказа пуст.

Какво бе усетил? Сякаш знаеше, че нечии очи го гледат, но тук нямаше жива душа. И от двете му страни до края на коридора се простираха сенки, но в тях нямаше живот.

* * *

Усещането полека-лека утихна и малко по-късно успя да си възстанови ориентацията. Тази някога добре позната къща сега му се струваше като чужд дом. Сърбежът под кожата му ставаше непоносим и Лорънс ръмжеше от ярост и безпомощност, което сякаш му помагаше да запази яснотата на ума си. Коридорът постепенно възвърна познатото си очертание и дълбочина и той тръгна, залитайки, към стаята на Сингх.

Вратата беше затворена, но не и заключена, и Лорънс нахълта вътре. Проникващата лунна светлина рисуваше нащърбени форми по стените и той се извърна към прозорците, които се оказаха счупени. Останалите по тях парчета стъкло приличаха на строшени зъби.

Бавно се огледа около себе си, установявайки, че не само прозорците са повредени. В стаята цареше пълна бъркотия. Мебелите бяха изпочупени, тежките килими — смъкнати от стените, възглавниците бяха изкормени, а пълнежът им беше пръснат по мръсния под подобно на белезникави вътрешности. Потърси следи от нокти на див звяр, но не намери такива. Тази стая беше станала обект на ярост, но това бе човешка ярост.

Неволно направи крачка назад, при което тъканта на килима под обувките му изхрущя странно. Погледна надолу и осъзна, че е стъпил в

локва от черна лепкава течност. Наведе се и я докосна с пръсти.

Съсирена кръв.

Засъхнала от няколко дни.

Бавно вдигна поглед, следвайки кървавата следа от килима към перваза и нагоре по стената. Внезапно оръжието натеза в ръцете му и челюстта му увисна.

В сенките висеше мъртвец, закован за стената с масивен кинжал, който беше забит до дръжката в гърдите му. Главата на мъжа бе отметната назад, а устата му бе широко отворена, сякаш застинала във вечен вик.

— *Сингх!*

При тази гледка сърцето на Лорънс едва не изскочи от гърдите му. Оръжието падна от безсилните му пръсти и той се отдръпна назад, обзет от безмълвен ужас.

— Боже мой... — прошепна той. Горещи сълзи напиреха в очите му.

Постепенно вникна в същността на случилото се. Сингх бе пазителят на фамилията, свещеният божи воин, посветил живота си на това да закриля семейство Толбът и същевременно да предпазва света от семейното проклятие. Сингх може би беше простил на сър Джон смъртта на Бен. През онази фатална нощ звярът бе вилнял на свобода по силата на някаква случайност. Но беше невъзможно сикхът да му е бил съучастник в последвалите събития. Навярно Сингх се беше опълчил на господаря си, който бе позволил на звяра в Лорънс да броди на свобода и да убива и хаосът в стаята му свидетелстваше за сблъсъка между тях.

Сингх се беше опитал за последен път да се изправи срещу злото в името на своя бог и обичта си към семейство Толбът. По някакъв начин сър Джон се беше докопал до свещения *кирпан* на сикха и го беше използвал, за да убие този почтен и предан човек и после, в пристъп на лудост, да го окачи на стената като поредния трофей.

В душата на Лорънс погнусата отстъпи място на скръбта, а скръбта се стопи пред лицето на гнева. В гърдите му виеше не само звярът. Онова, което правеше Лорънс Толбът човек, сега крещеше в него с животинска ярост, не по-малко ужасяваща от тази на вълка.

В този момент все по-ярката лунна светлина попадна върху нещо дребно, което проблесна на шията на мъртвия сикх.

Ключът!

Лорънс се изпълни с решимост и пристъпи към трупа. Хвана сребърната верижка и много внимателно я свали през главата и тюрбана на Сингх.

— Прощавай каза той на стария си приятел.

Шкафът бе съборен настрани. Лорънс го изправи и се наведе над него. Изгуби няколко ценни секунди, опитвайки се с треперещи пръсти да пъхне ключа в ключалката. На два пъти го изтърва и единия път се наложи да се наведе и да го търси пипнешком под един разбит скрин, където се беше търкулнал. Най-накрая успя да мушне ключа както трябва и да го завърти. Ключалката щракна и Лорънс извади цялото чекмедже от шкафа. Те бяха там, подредени в стройни редици. Поне петдесет сребърни куршума за тежката му ловна пушка.

Лорънс въздъхна от облекчение, загребвайки в шепата си част от тях. Пусна ги в джоба си. После взе още два, отвори пушката и пъхна патроните в гнездата им. Когато я затвори, почувства как първото семе на надеждата пуска корен в черната пръст на сърцето му. В най-лошия случай щеше да се лиши от собствения си живот и така да спаси душата си от вечни мъки.

Докато се подготвяше за тежката си мисия, Лорънс се отправи към вратата.

Стисна здраво оръжието в ръцете си и се изпълни с непреклонност.

— Заради теб, Бен — процеди той през зъби. — Заради теб, Сингх. Бог да ми е на помощ... заради всички нас...

Внезапно от сенките на стаята долетя някакъв звук. Нежен, лек, мелодичен, сякаш самата сребърна лунна се беше сдобила с глас и сега му шепнеше.

Лорънс се закова на мястото си, напрягайки слух.

Това беше музика.

Тихи, натрапчиви тонове на странна мелодия, идваща от струните на пиано.

Излезе от стаята и в коридора музиката се чуваше по-ясно. Някой бе седнал зад рояла в салона и свиреше тъжна песен за призраците на рода Толбът.

Сър Джон?

Сигурно... но това беше толкова странно, толкова нереално. А музиката беше тъй нежна и тъй изкусно изпълнявана, че беше в рязък дисонанс с кървавото деяние, на което Лорънс току-що бе станал свидетел.

Когато се приближи към горния край на стълбището, тя започна да се чува още по-ясно.

Той *познаваше* тази мелодия. От най-ранните си детски спомени. Лирична песен от далечна страна, която майка му понякога му тананикаше, докато главата му почиваше в скута ѝ. За частица от секундата Лорънс бе обзет от ирационалната надежда, че Солана е долу в залата, седнала зад рояла, свирейки сладостната мелодия, за да успокои звяра в гърдите на сина си... и съпруга си.

Лорънс продължи да слиза по стълбите, в плен на тази фантазия. Колко му се искаше това да е истина! Дори долу да бе само духът ѝ, тази нощ може би щеше да завърши различно. С помирение. Без повече кръв.

— Майко — прошепна той. — Моля те...

Въпреки това, докато изричаше тези думи, Лорънс вдигна пушката и се прицели над парапета.

Музиката продължи. Несекваща, течаща като благоуханен ручей наред старата къща.

В подножието на стълбите си пое дълбоко въздух. Вече не беше сигурен дали наистина върви из „Толбът Хол“ или е изпаднал в някакъв наркотичен кошмар в приюта за душевноболни, или пък просто сънува. Но когато пристъпи в салона и видя кой е седнал зад рояла, осъзна, че нито сънува, нито е в собствения си дом. Намираше се в Ада.

Без да вдига очи, сър Джон промърмори:

— Отче, съгреших против небето и пред теб.

Лорънс се закова на място. Надеждата умря в сърцето му.

Сър Джон продължи:

— Вече не съм достоен да се наричам твой син.

Сърцето на Лорънс биеше бясно в гърдите му. Светът около него му се струваше изкривен и нереален.

Най-сетне сър Джон вдигна поглед. Побелялата му коса беше разрошена, а очите му бяха тъмни и диви.

— И ето, Блудният син се завърна... Да заповядам ли да ти донесат най-хубавата ми премяна и да те облекат с нея? Да ти сложат пръстени на ръцете и обуца на нозете?

Лорънс вдигна пушката.

— Сега по-скоро трябва да се молиш, негоднико! Но и двамата знаем, че полза от това няма.

— Предполагам, че си заредил пушката с един от сребърните куршуми на Сингх?

— Да — просъска Лорънс, тържествувайки. — Позна!

— Явно имаш преднина пред мен. Но... знаеш ли, това ме радва.

Лорънс се намръщи.

— Кое?

— Че те виждам тук точно сега. Това е прекрасно, нали?

— Не! Това е Адът!

— Адът? — повтори сър Джон тихо, леко развеселен. — Звярът не е злото.

— Проклет да си! — изръмжа Лорънс. — Той е същината на злото.

— Не. Той е просто звяр. Да се опитваш да го сломиш и подчиниш би било грешка.

Лорънс поклати глава. Не желаше да слуша това. Беше се заклел пред себе си, че няма да позволи на баща си да го оплете в омайните си приказки, но сър Джон продължаваше, без да спира, и Лорънс не натисна спусъка.

— Беше грешка, че го заключвах... И това го разяри.

Той се усмихна зловецко и изсвири още няколко тона, но сега те бяха произволни и несвързани.

— Ще ти дам един съвет — пусни вълка да се налудува.

Лорънс стисна пушката в ръцете си, събирайки смелост за изстрела.

Сър Джон кимна одобрително.

— Помниш ли още как се стреля с карабина? Не че вече ти е нужна. Можем да си устроим някой път лов заедно? Да направим голяма обиколка? Из Стария континент... Африка, Америка. Толкова много места... толкова много прясно месо.

Това вече беше прекалено. Лорънс долавяше крясъците на промяната в себе си. Чуваше как звярът вие в съгласие с думите на

баща му. Не можеше да понесе това.

— Татко изрече той с плътен глас. Дано се продъниш в пъкъла...

Лорънс натисна и двата спусъка.

Но не се случи абсолютно нищо.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Погледът на Лорънс се плъзна над безполезната пушка и се спря на сър Джон. Натисна спусъците отново... И отново...

Нищо. Само глухо изщракване на ударника в месинговата капсула.

— Точно така момче! Отлично! — похвали го сър Джон, който изглеждаше крайно доволен. — Не съм допускал, че си способен на това.

Лорънс отстъпи назад и отвори бързо пушката, захвърли гилзите, извади от джоба си два нови патрона и ги напъха в цевите. После затвори пушката с трясък и притисна приклада към рамото си.

През това време сър Джон го изчака търпеливо, а лицето му сияеше от задоволство.

Лорънс натисна единия спусък, а после и другия.

Отново нищо.

Заотстъпва заднешком през салона, а сър Джон, усмихнат, се изправи на крака и го последва. Преди да стигне до вратата, баща му се спря край рояла. Върху полираното черно дърво лежеше бастунът-рапира с вълчата глава. Сър Джон го взе и претегли тежестта му на ръка, след което кимна към ловджийската пушка в ръцете на Лорънс:

— Изпразних барута от патроните преди години. Сингх така и не разбра. Съмнявам се дори, че е заподозрял нещо. Но... Бог ми е свидетел, какво удоволствие ми доставя дързостта ти.

Сър Джон удари сребърната глава на бастуна в дланта си. Лорънс заотстъпва пак и баща му отново тръгна в крак с него, стоварвайки бастуна върху дланта си в ритъм с крачките им.

— Най-сетне се превърна в мъжа, какъвто винаги съм искал да бъдеш — рече той. — Е, какво ще кажеш, момче? Да избягаме ли заедно?

— „Да избягаме...“?

— Или ще се наложи да набия малко мозък в главата ти?

Лорънс обърна пушката и я хвана откъм цевта.

— Можеш да опиташ — отвърна той с твърдост в гласа, каквато не достигаше на ръцете му. После се нахвърли срещу баща си и стремително замахна с тежката пушка. Тя описа смъртоносна дъга, която трябваше да завърши в прошарената глава. Прикладът изсвистя във въздуха.

Но баща му вече не беше там.

Той се движеше с невероятна скорост, непосилна не само за старец, но и за обикновен човек. Сър Джон се отдръпна така рязко, че на Лорънс за миг му се стори, че прикладът минава през тялото на баща му. Понесен от собствената си инерция, Лорънс се завъртя в полукръг и изгуби равновесие. Когато се обърна, очите му уловиха проблясването на сребро. Главата на бастуна го фрасна по челюстта. От устата му рукна кръв и той се извъртя, падайки на едното си коляно.

Сър Джон закачи с бастуна приклада на пушката като с кука, изтръгна я от ръцете на Лорънс с усилие и я запокити през салона. Тя се удари в урната от епохата на династията Мин и я разби на хиляди малки парчета.

Лорънс пропълзя назад и скочи на крака. Челюстта му го болеше неимоверно, но гневът се надигна у него и той му даде воля. С ожесточен рев се хвърли към баща си и замахна силно с юмрук. Но сър Джон пристъпи напред, блокира го с лакът и му нанесе кос удар в плаващите ребра. Лорънс се задъха, сякаш някой бе изсмукал целия въздух в стаята, и залитна назад.

Сър Джон направи крачка към него и едновременно с това лицето му *се промени*. В очите му се разгоря жълт пламък, а кожата му започна да потъмнява — вълкът в него напираше да излезе. Старецът рязко изръмжа, не към Лорънс, а към мощта на собственото си преображение и звярът внезапно се оттегли. Очите на сър Джон отново станаха студено сини — бе удържал контрол над тялото си. Поне засега.

Навън луната продължаваше да се издига.

Когато Лорънс най-накрая успя да си поеме дъх, той отново се спусна към баща си, за да се вкопчи в него, преди и двамата да попаднат под влиянието на неизбежната трансформация. Сър Джон вече не се усмихваше. Лицето му бе разкривено в жестока озъбена гримаса. Той захвърли настрана бастуна и тръгна към средата на

салона, за да влезе в открита схватка със сина си. Старецът предусети атаката на Лорънс и му отвърна с къс удар отляво и втори отдясно, който свали противника му на колене. Той, обаче, не спря дотук и продължи да сипе удари отгоре му. Раздра кожата над веждите му, сцепи устните му в собствените му зъби, смаза дясното му ухо и строши носа му. Лорънс нямаше никакъв шанс. Не и срещу човек, който се беше научил да се бие с голи ръце в долнопробни кръчми и свърталища на крадци по морските пристанища из целия свят. Лорънс беше надмогнат като противник и подчинен като хищник.

Сър Джон сграбчи ризата му и го изправи на крака. После го тръшна на една малка маса и докато го държеше с една ръка, продължи да го бие с другата. Нанасяше му удар след удар. Лорънс усещаше как костите на лицето му пукат и се трошат.

После сър Джон отстъпи крачка назад и остави Лорънс да се свлече от масата върху покрития със сухи листа под. Падането беше болезнено. Лорънс лежеше и дишаше тежко, наблюдавайки с оцъклен поглед как баща му се отдалечава бавно към мястото, където беше захвърлил бастуна.

Сър Джон се наведе и го взе. После се обърна и разсече въздуха с вълчата глава. Докато се приближаваше към Лорънс, зловещата усмивка отново се появи на устните му. Ожесточен, обзет от гняв, влюбен в собствената си брутална сила, той вдигна бастуна високо над главата си. Тялото му потръпваше от мощ, докато се готвеше да нанесе смъртоносния си удар. После с вик на ужасяващо тържество той замахна с бастуна, обладан от дива ярост.

И Лорънс го хвана.

Това бе рефлекс, задействан от страха и безразсъдството, но и двамата бяха поразени и замряха за момент. Пръстите на Лорънс се заключиха около дръжката точно под сребърния пръстен и от силата на удара китката му пламна от болка. Той мигновено се пресегна с другата си ръка и хвана вълчата глава. Завъртя китката си и се чу изщракване! Скритият механизъм бе отключен.

Сър Джон с всичка сила се опитваше да изтръгне бастуна от ръцете му, без още да осъзнава заплахата... Лорънс дръпна рязко китката си, при което дръжката се отдели и блестящата рапира изсвистя във въздуха като сребърен пламък.

Сър Джон се олюля и отстъпи назад с дървената част от бастуна в ръцете си, примигвайки от изненада. Той видя острието и първичният инстинкт му подсказа, че оръжието не е просто шлифована стомана, а стомана със сребърно покритие. Осъзна, че животът му е в ръцете на сина му, и се спря.

Точно в този миг на колебание Лорънс се надигна на колене и заби докрай сребърната рапира в гърдите на сър Джон. Тънкото острие премина през мускули и кости... но не попадна в черното сърце на баща му. Сър Джон склучи двете си ръце около гравираната дръжка на рапирата. В това време Лорънс скочи на крака и те впрегнаха цялата си енергия един срещу друг, впримчени в битка за надмощие, която изискваше неимоверни усилия — човешки и свръчовешки.

След това сър Джон коварно подкоси краката на Лорънс и го запрати на земята с такава сила, че при удара в пода главата на сина му изхрущя. Лорънс се претърколи няколко пъти, твърде замаян, за да може да мисли или да предприеме каквото и да било.

Застанал широко разкراчен, с надигащи се гърди. Сър Джон се вторачи продължително в Лорънс, оголвайки зъби от болка и ярост. С нечовешки вик той изтръгна острието от гърдите си и кръвта опръска лицето на Лорънс и пода.

Сър Джон сведе очи към рапирата в ръката си и я запрати към дъното на салона, където тя падна и се изгуби от поглед. Пое си дълбоко въздух, разширявайки гръдните си мускули, сякаш нехаейки за раната. Потокът от кръв скоро се забави и спря, но раната не се затвори заради сребърното острие, което я беше отворило. Въпреки това, сър Джон се усмихна със зловещо задоволство.

Лорънс, чийто ум още беше вцепенен, се опитваше да пълзи по пода. Беше стигнал почти до вратата, когато баща му прекрачи тялото му, сграбчи го за яката и колана и го вдигна високо над земята, за да го хвърли надалече към дъното на салона. В полета си Лорънс закачи канапето и се преметна, падайки сред жаравата на тлеещия огън в огнището. Сър Джон се приближи и остана видимо доволен от локвата кръв, която се разширяваше под главата на Лорънс.

Гърдите му все така се надигаха и спускаха, по-скоро от обхваналите го силни страсти, отколкото от усилието. Той постоя неподвижен около половин минута, борейки се със звяра под кожата си. Искаше му се човекът в него да изживее този момент. После се

наведе, вплете пръсти в косата на Лорънс, издърпа го от камината и го повлече през салона към големия прозорец, който гледаше към вътрешния двор. Зад блестящия месинг на телескопа очертанята на пейзажа чезнеха под яркото сияние на луната.

Тя беше огромна и бяла и вече само един тънък резен от нея оставаше под хоризонта.

Богинята на лова властваше над небето... Беше настъпил часът на вълка.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Боже мой!

Викът се изтръгна от гърдите на Гуен Конлиф. Тя дръпна поводите на коня, който спря и изцвили. Гуен се взираше във високите стени и кули на „Толбът Хол“, които бяха обгърнати в пламъци. Огнените езици излизаха от всеки прозорец. Дебели стълбове дим се издигаха спираловидно нагоре, подобно на небесни подпори.

* * *

Лорънс за пореден път отвори очи с чувство на болка и разруха. Сякаш животът му не се състоеше от нищо друго. Той се претърколи и изплю кръв върху керамичния под. Стаята бе твърде ярко осветена и когато сетивата му се възвърнаха, с ужас осъзна, че къщата гори. Той изпъшка и дробовете му се изпълниха с дим, който предизвика пристъп на кашлица.

— Малко й остава — рече сър Джон. Гласът му, дошъл иззад гъстия облак дим, бе гръмък и груб.

Лорънс вдигна глава и видя баща си, изправен над него, с гръб към прозореца. Пламъците забиваха нокти в таванските греди, които пицяха, докато къщата умираше.

Сър Джон кимна към прозореца и Лорънс се обърна да види напълно изгрялата луна, зряла и сочна, надвиснала над високите полета.

— Усещаш ли я?

— Не... — излъга Лорънс с немощен глас, макар казаното от баща му да бе истина.

— Ти беше наследникът на моето кралство.

— Защо го правиш? — попита Лорънс с горчивина, докато се изправяше на коленете си.

Сър Джон притисна длан до гърдите си, където сребърната рапира го бе пронизала. Той протегна ръката си, за да покаже, че е обадена с кръв. Навсякъде по пода имаше алени пръски.

— Раната няма да заздравее, докато звярът е затворен в клетка.

— Трябваше да се целя по-точно!

Тази забележка разсмя баща му.

— Знаеш ли какво правят вълците със своите негодни младоци?

Нов пристъп на кашлица задави Лорънс.

— Впрочем, това е въпрос на хигиена.

Очите на сър Джон вече не бяха човешки. Ирисите му бяха добили неестествен жълт оттенък. Пред погледа на Лорънс ушите на баща му се изостриха, а когато се усмихна, зъбите му проблеснаха на лунната светлина.

— Ще живея необезпокояван от съвестта. О, боже... вече съм свободен от нея.

— Татко...

Сър Джон отвори очи.

Сладостна животинска забрава.

— *Лорънс!*

Викът долетя отвън, донесен от гъстия дим. Двамата се обърнаха по посока на звука. Сър Джон се усмихна, а умът на Лорънс се олюля на ръба на бездната. *Не! Тя не може да е тук! Само не и тук!*

— Гуен... — промълви той.

Сър Джон се разсмя с пълно гърло. Смехът му приличаше на гръмотевица:

— Какъв късмет, а, момче? Сега всичко ще си дойде на мястото. Истинска глутница. Водачът и неговото кутре... А сега водачът ще си има и кучка.

Лорънс знаеше, че баща му говори сериозно. Ненаситната похотлива страст на сър Джон към Гуен бе довела до смъртта на Бен и до проклятието, срещу което Лорънс щеше да се изправи тази нощ. Сега, когато бе решил да остави звяра да се наслади на пълната свобода да убива, сър Джон бе готов да вземе всичко, което поиска. Притежаваше волята, хладнокръвието и силата да го направи. Нищо човешко нямаше да го спре.

Нищо.

Изведнъж нещо изникна в съзнанието на Лорънс. Страхът и отчаянието, обгърнали душата му като бодлива тел, се *разкъсаха*. Изтощението се свлече от него като ненужна дреха и му остана единствено надигащият се гняв, който му даде сили да се изправи на крака.

Сър Джон не беше особено впечатлен и се изсмя подигравателно. Гръмовният му смях разтърси небето.

Гуен. Тя изцяло запълни съзнанието на Лорънс. Всичко друго бе подчинено на кръвожадния вой на звяра, който се надигаше в него.

Усмивката на сър Джон трепна, когато кафявите очи на сина му добиха жълт цвят, по-нажежен и ярък от заобикалящите ги пламъци.

Лорънс връхлетя върху баща си и го блъсна с ръцете си, които бяха започнали да се изменят. Ударът се оказа много по-ожесточен и мощен, отколкото бе очаквал сър Джон, и изтласка и двамата им на десетина крачки към прозореца. Краката им се пързалиха в локвите кръв по пода. Лорънс сграбчи гърлото на баща си и го притисна с палци, опитвайки се да прекърши трахеята му. Но шията на сър Джон загрубя и надебеля под пръстите му, сухожилията се разшириха и раздалечиха ръцете на Лорънс една от друга. Сумтейки от усилие, сър Джон блъсна сина си назад, а очите му запламтяха с цвета на нажежено злато. Той изръмжа с потъмнели устни, а от венците му започнаха да израстват остри зъби.

— Лорънс! — гласът на Гуен отново дойде през пелената от дим и пращането на пожара.

— Кучката е *моя*, момче! — изрева сър Джон с глас, който беше изгубил всичко човешко.

— Бъди проклет! — извика Лорънс и замахна към баща си с ноктите, израснали от пръстите му. С едно движение той съдра дрехите на сър Джон и във въздуха се разпръснаха капки кръв. За пръв път Лорънс желаше промяната. Искаше му се звярът да се появи, за да може да разкъса този човек... това чудовище... преди то да нарани Гуен Конлиф.

Но звярът бе обитавал тялото на сър Джон далеч по-дълго, отколкото неговото.

Докато Лорънс се опитваше да го разкъса, сър Джон се преобрази. Огромни мускули издуха гърдите и раменете му. По кожата му поникна сребристосива козина и зиналата паст се удължи,

отваряйки място на страховити зъби, заострени като иглен връх. Сър Джон вече го нямаше и там стоеше Върколакът.

Чудовищно, огромно, застанало на фона на огнените езици, създанието изглеждаше като демон от ада. Върколакът изрева предизвикателно и нанесе удар с опакото на лапата си, който бе толкова тежък и светкавичен, че Лорънс не можа да реагира. В главата му сякаш прокъртя огромна камбана и той полетя назад, търкаляйки се и трошейки мебелите на трески, докато накрая се сгромоляса в пламтящата камина. Обгърнаха го талази от дим и около него лумна пъклен огън.

* * *

Върколакът беше застанал в центъра на горящия салон — могъщ и непобедим. Внезапно, обаче, той потръпна от болката, която пламна в гърдите му. Раната от сребърната рапира не се беше затворила, както бе ставало е всички предишни наранявания, получени през годините. У Върколака трепна сянка на колебание.

До ушите му достигна някакъв шум и той се обърна към камината. Един силует се движеше немошно зад завесата от дим и Върколакът изрева яростно. Закрачи напред, отстранявайки мебелите от пътя си, закопнял за плячка. Изпитваше *нужда* да убива. Страстта му беше по-гореща от огъня, който поглъщаше стените.

Стигна до камината, но вътре видя само един счупен стол, чиято форма се разкривяваше сред пламъците.

Зад гърба му се разнесе гърлен звук и Върколакът се обърна, за да види как нещо огромно и тъмно изскочи през дима и огъня от далечния край на залата и се приземи с трясък на десетина крачки от Върколака, озъбено и е лумнали очи.

Човекът вълк.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Човекът вълк тръгна към Върколака през горящия салон, ноктите му оставяха бразди в нажежените плочи на пода. Беше горещо като в пещ. От дрехите му, които все още висяха на парцали върху мощното му тяло, се издигаше дим. Той оголи зъби и изръмжа срещу противника си. Видя отблясъците от кръвта, която се стичаше от раната му. Подуши въздуха в очакване да усети миризмата на страх, но не долови нищо друго, освен предизвикателство. Пред него стоеше не ранена жертва, а ранен хищник. Човекът вълк присви очи и инстинктивно се изпълни с предпазливост и омраза.

В злото лице на Върколака се отразяваше като в огледало същата кръвожадна бдителност.

Върколакът внезапно тръгна настрани и започна да го заобикаля. Човекът вълк предусети маневрата му и запази разстоянието помежду им. И двамата притежаваха мощна разрушителна сила — въоръжени с остри зъби и нокти, водени от неудържимия глад за кръв. Високо от небето Богинята на лова наблюдаваше как две от най-силните ѝ рожби започват невиджана битка.

Върколакът на няколко пъти предприемаше лъжливи атаки срещу противника си, за да го подмами, но в отговор Човекът вълк само замахваше рязко с лапа. Пожарът около тях се разгаряше и ставаше все по-горещо. Прозорците на къщата експлодираха.

Двете чудовища се втурнаха едновременно едно срещу друго, губейки очертания заради свръхестествената си скорост. Сблъскаха се фронтално, гърди в гърди, в средата на залата, точно под стъкления купол. Светлината от пожара рисуваше огнени щрихи върху телата им. Сътресението от удара беше толкова мощно, че плочите по пода се напукаха и последният здрав прозорец се пръсна и се посипа като искрящ прах.

Създанията паднаха на земята, вкопчени едно в друго. Приличаха на огромно заплетено кълбо от зъби и нокти. Те разкъсваха мускулите и сухожилията си, трошаха костите си, но раните им почти

веднага заздравяваха. Болката само усилваше яростта им и наливаше още смъртоносна енергия в телата им. Всеки от тях инстинктивно се опитваше да разкъса гърлото на другия, съзнавайки, че това е единствената рана, която може да го убие. Но също както знаеха коя е най-добрата атака, тяхната свръхчовешка природа им подсказваше как да избегнат фаталното ухапване.

* * *

Гуен скочи от коня си и се затича към къщата, без да обръща внимание на огнените езици, които излизаха от счупените прозорци. Докато тичаше по каменните стълби към входната врата, усещаше горещите вълни на пожара. И двете крила бяха открехнати. Отвори ги с трясък и влетя вътре.

И замръзна на място при вида на сцената, която се откри пред погледа ѝ. Там, в средата на залата, обгърнати от огън и дим, се биеха две огромни същества. Те бяха ужасни, страховити и отвъд всякакви представи. Далеч по-мощни от чудовищата, описани в книгите, които бе чела.

Застанал на четири крака, Върколакът се спусна с ниско наведена глава и стисна челюсти около ръката на Човека вълк. После започна да се мята, опитвайки се да използва масата си, за да изтръгне ръката от рамото му. Това нямаше да убие врага му, но щеше да го осакати и да го остави безпомощен преди смъртоносната атака.

Човекът вълк зави от болка, когато челюстите на Върколака се заключиха около ръката му, трошейки костите и разкъсвайки мускулите му. Той падна по гръб, като повлече противника си, и двамата се претърколиха. Човекът вълк хапеше и удряше в опит да отблъсне Върколака. Но врагът му го притискаше здраво и в очите му проблесна победоносна злост.

С рев на болка и гняв Човекът вълк успя да подвие стъпалата си и да се надигне рязко, повличайки със себе си Върколака. Никое живо същество не би могло да се изправи на крака при толкова много наранявания и с такъв масивен товар, но Човекът вълк имаше в себе си невероятни запаси от мрачна енергия и черпеше от тях. Щом се изправи, той започна да изблъсква противника си назад към камината.

Върколакът впи ноктите на ръцете си в раменете на Човека вълк и заби крака в пода, но макар така да забави устрема му, не можа да го спре.

Човекът вълк сграбчи кървящото рамо на Върколака и задълба с нокти в раната от рапирата на гърдите му. С ръмжене той започна да раздира отвърстието и да го разширява, късайки парчета месо.

Върколакът не можа да издържи на болката. Той отвори пастта си, отметна глава и зави в агония.

И в този момент Човекът вълк нападна!

Той се хвърли напред и заби ситните си зъби в гърлото на противника си с цялата ярост и мощ, на която бе способен. После вдигна нагоре Върколака и го запрати към каменния ръб на камината. Пламъците мигновено погълнаха създанието и от кървящите му гърди се разнесе болезнен вой.

Човекът вълк приклепна и изръмжа диво към поражението си враг. После пое с яките си предни крайници горящото чудовище, изправи се, впрегна цялата сила на бедрата и раменете си и хвърли Върколака надалеч. Тялото му полетя през гъстия дим и падна с трясък на пода.

* * *

Останала незабелязана по време на двубоя, Гуен Конлиф стоеше на вратата, неспособна да помръдне, и с немигащи очи наблюдаваше ужасяващото зрелище, което се разиграваше пред нея.

* * *

Човекът вълк чакаше да чуе предсмъртния вой... но мигът се проточи безкрайно.

Изведнъж, изцяло обгърнат от пламъци, Върколакът се появи през димната пелена. С всяка крачка прогаряше следа по пода. Дрехите и козината му се бяха превърнали в пепел. И все пак, той настъпваше. С гръмовен вой на омраза Върколакът се хвърли напред, а Човекът вълк оголи зъби и протегна нокти, за да отблъсне тази обречена атака.

Върколакът рухна на земята на около метър от Човека вълк. Той пристъпи напред, подозирайки, че това е клопка.

Горящото чудовище се изправи несигурно на крака и се опита отново да се нахвърли върху врага си, но пак не можа да го достигне. Когато се сгромоляса за втори път, около него се разхвърчаха искри.

Човекът вълк не отстъпваше от заетата позиция, опасявайки се все още, че може да попадне в капан.

Върколакът се мъчеше да се надигне, но успя единствено да коленичи. Огънят го изгаряше. Той самият бе огън. Плътта се свличаше от тялото му като лой. Мускулите му започнаха да се отлепват. От горещината муцуната му се беше сгърчила и челюстите му бяха станали още по-противни и страшни.

Върколакът протегна ръка, от която не беше останало нищо друго, освен догарящи сплетени върви. Ноктите му бяха овъглени и напукани, сухожилията — съсухрени. Лапата му се беше превърнала в изкривена, безполезна карикатура на предишното смъртоносно оръжие.

Създанието падна на четири крака. Туловището му се беше смалило, превръщайки се в пара и гореща пепел. Успя да направи само една-единствена стъпка напред и рухна на пода.

* * *

Някъде дълбоко в съзнанието на звяра, потопено в червени сенки и първични инстинкти, Лорънс Толбът успя някак да погледне през очите на Човека вълк. Той видя чудовището, което бе неговият баща. Гледаше как крайниците му потрепват и се гърчат в пламъците и как Върколакът се връща отново в обвивката на сър Джон. Преображението отне само няколко секунди и тези няколко секунди бяха последните мигове в живота на сър Джон Толбът.

Когато промяната се осъществи напълно, Лорънс забеляза, че потъналата в кръв мъртва развалина лежи на по-малко от петдесет крачки от мястото, където бе умряла майка му — където беше *убита* майка му — преди толкова много години. Същото това място, където бе прекършен собствения му живот; където някогашното невинно момче, бе изтръгнато от детството му и бе оставено на безумството, самотата, горчивината и цинизма. Това бе мястото, което промени завинаги света на Лорънс Толбът. Точно там той бе *намерил края си...*

а сега, съвсем близо до това свято и нечестиво място посрещна края си и баща му.

Докато наблюдаваше всичко това, той усети как в сърцето му се надига мрачно тържество, но почти веднага това чувство се загуби в съзнанието на звяра. Докато Човекът вълк отмяташе глава, за да нададе победоносен вой, Лорънс усети как самият той се разпада и разтваря в нищото.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Гуен Конлиф стоеше на двајсетина крачки от двете чудовища — мъртвото и живото — все още потресена от сцената, която се беше разиграла пред очите ѝ. Онова, в което се беше превърнал сър Джон, вече го нямаше и тя инстинктивно разбираше, че си е отишло завинаги. Сетне се загледа в създанието, което до неотдавна беше Лорънс. Дали от него бе останала някаква частица или звярът го беше погълнал, както огънят сър Джон? Тя вдигна ръка към него със съзнанието, че жестът е безполезен, а устните ѝ се разделиха, за да изрекат името му още веднъж. В този момент въздухът зад гърба ѝ сякаш избухна и тя видя как Човекът вълк полетя встрани от горящия труп във фонтан от кръв.

Гуен се извърна наляво и зърна инспектор Абърлайн, който прекосяваше преддверието с големи крачки и димящ револвер. Той вдигна оръжието, за да стреля пак.

— Не! — извика Гуен и се хвърли към него, опитвайки се да отклони револвера нагоре, но закъсня за частица от секундата. Намесата ѝ осуети първоначалната му цел и куршумът улучи Човека вълк в бедрото, оттласквайки го назад.

Чудовището незабавно нападна, отблъсквайки Гуен настрани, и повали Абърлайн по гръб. Оръжието на инспектора се плъзна по пода и след миг Абърлайн вече крещеше — Човекът вълк бе забил зъби в рамото му и около муцуната му пръскаше кръв.

Гуен се наведе и грабна оръжието.

— Застреляйте го! — извика Абърлайн. Гуен обърна поглед и видя как Човекът вълк разтърсваше инспектора с пастта си, както териер плъх. — *Застреляйте го!*

Гуен стисна тежкия револвер с две ръце и се прицели, но чудовището мятеше Абърлайн толкова бясно, че беше невъзможно да го улучи.

Човекът вълк видя револвера и разбра какво е предназначението му. Той пусна Абърлайн на пода и се обърна към Гуен. От устата му

капеше кръв и слюнки, които падаха с цвъртене на горещите плочи на пода. Лицето на Абърлайн бе побеляло от ужас и разкривено от болка.

— Бягайте! — изкрещя инспекторът.

Гуен побягна.

Тя прелетя през входната врата, следвана по петите от създаването. Задните му крака обаче бяха така омазани с кръв, че за миг то изгуби равновесие и му трябваша няколко секунди, докато намери опорна точка. Дотогава Гуен вече бе изхвърчала от къщата и бягаше с всички сили. Човекът вълк, раздвоен между импулса да се спусне след бягащата плячка и храната, която му беше подръка, се спря на входа.

Но колебанието му струваше скъпо.

В следващия момент нещо го прониза жестоко в гърба и почувства силна болка в гърдите си. Чудовището погледна надолу и видя острия връх на масайско копие, което стърчеше от гръдния му кош.

Човекът вълк обърна поглед към вътрешността на къщата. Храната му още не беше мъртва. Ранен и кървящ, Абърлайн стоеше малко по-нататък с второ масайско копие в ръцете, готов да го запрати всеки момент.

Човекът вълк стисна с дългите си уродливи пръсти края на копието и започна да го изтегля от гърдите си, малко по малко, докато не го изтръгна цялото. После го запрати към горящата стена.

Чудовището сбърчи муцуната си, оголи зъби и изръмжа предизвикателно към Абърлайн.

Изведнъж до слуха им достигна пукане и пращане и те обърнаха очи нагоре, откъдето идваше звукът. Не се виждаше нищо, понеже таванът бе скрит зад мътно-черния дим, но от него започваха да падат парчета горяща мазилка и греди. Къщата бе започнала да се разпада и нямаше да издържи дълго.

Абърлайн се възползва от този момент на невнимание и хвърли и второто копие. Беше наясно, че и то няма да сложи край на чудовището и затова се затича към стената с окачените на нея оръжия. Оттам свали тежък шотландски меч с две остриета. Оръжието беше почти метър и половина дълго и тежеше повече от двама килограма. Дори Абърлайн да не беше ранен в рамото, пак щеше да му е трудно да борави с него. Затова смяташе просто да го запрати по чудовището, докато то го дебнеше в гъстия дим. Инспекторът хвърли меча и видя

как той отскача от масивните гърди на Човека вълк. Гърди, по които вече не се виждаше дори и следа от раната от копието.

Абърлайн се отдалечи от стената. Очите му бяха замъглени от гъстия пушек и загубата на кръв. Кракът му се натъкна на нещо, което проскърца с металически звук върху керамичните плочи, и той сведе поглед надолу. На пода лежеше тънка рапира със сребристо блестящо острие. Оръжието бе увенчано с озъбена вълча глава.

Той се наведе и грабна рапирата от пода. В това време Човекът вълк се приближаваше към него.

В мига, в който съзря рапирата, създанието замръзна на мястото си и очите му останаха приковани в сребърното острие.

— Да — изхриптя Абърлайн. — Това е сребро, кучи сине! Ела да го опиташ.

Човекът вълк приклезна, готвейки се за скок, а Абърлайн вдигна на рапирата пред себе си.

И тогава таванът на „Голбът Хол“ се срути с оглушителния трясък на умиращите греди и драконовския вой на огъня. Навсякъде се сгромолясаха множество горящи отломъци, сякаш самият Луцифер се беше надвесил над имението и бе забил огнения си юмрук в сърцето на къщата.

Ударната вълна помете и двамата противници в различни посоки.

* * *

Човекът вълк се блъсна в стената, замаян от задушливия пушек и оголил зъби заради живите въглени, които бяха полепнали по плътта му. Плячката му беше изчезнала. Миризмата ѝ бе отстъпила място на дима от горящите отломки.

Някакво движение извън къщата привлече погледа му и макар пожарът да бушуваше около него, той се извърна и видя другата плячка, която тичаше през моравата към гората.

Човекът вълк се хвърли през вече строшения прозорец и се впусна в преследване.

* * *

Гуен Конлиф тичаше с всичка сила, както никога не беше тичала през живота си, притиснала тежкия револвер до гърдите си. Без да спира, изу обувките от краката си и продължи боса през студената есенна трева, право към гората, обзета от ужас и отчаяние. Дърветата и храсталаците се закачаха по дрехите ѝ и късаха от тях ивици плат. Малко по малко крясъците зад гърба ѝ заглъхнаха, отстъпвайки място на зловеща тишина. Не чуваше и кръвожадните звуци на чудовището, разкъсващо мъжа, който бе умрял в опит да спаси живота ѝ.

Теренът постепенно започна да се издига и тя продължи да бяга нагоре. От лявата ѝ страна идваше шумът на течаща вода. Сетне зави към скалата, възправила своята твърд към лунното сияние. Макар и в истерия, тя все още можеше да разсъждава. Не хранеше илюзии, че чудовището няма да може да я проследи в нощта, но все пак трябваше да опита. Ако стигнеше до водопада, може би щеше да успее да го прекоси и да обърка създаването. Първо, обаче, трябваше да се добере до клисурата и след това да поеме по някоя криволичеща пътека през гъстата гора, чиито дървета не пропускаха лунната светлина. Тя бягаше... макар да знаеше, че така само отлага ужасяващия и вече неизбежен край.

Гуен навлезе в старинния лес, газейки през ручеите, които се стичаха към водопада. До слуха ѝ достигна тътен, сякаш нещо тежко се движеше през гората. Притисна гръб в ствола на гигантски тис и се вслуша в хаоса от горски звуци. Дали създаването беше тук, сред скалите, или долу в полето? Не можеше да прецени, а и не посмя да погледне, защото се боеше да не срещне очите на хищника.

Шумът заглъхна в далечината и Гуен напусна заслона на стария тис, тръгвайки в обход към скалата. Ако чудовището сега беше тук, може би щеше да успее да се добере обратно до „Толбът Хол“ и да намери коня си. Дори и това създание не можеше да настигне един бърз кон. Или поне така се надяваше.

Докато тичаше, я измъчваха съмнения.

Пътеката беше осеяна със сенки и тя без малко не претича през тях, но навреме се спря, осъзнавайки, че пред нея е зейнал дълбок пролом, който се беше врязал в земята вследствие на дъждовете през последните десет хиляди години. Гуен тръгна по края му и сетне се затича по посока на шума от водопада. Изведнъж чу шумолене. Тих звук на прокрадващ се хищник.

Беше ли я настигнал?

Гуен вдигна револвера.

— Лорънс — промълви тя и гласът ѝ трепереше също тъй силно, както и ръцете ѝ. — Аз съм, Гуен.

Последва нов шум. Този път по-близо. Много по-близо. Но тя не можеше да определи дали идва отляво или отдясно, или пък от сенките пред нея. Дали не беше вървяла право към чудовището?

— Знаеш коя съм — продължи Гуен, мъчейки се да овладее гласа си и да го накара да звучи непринудено и кротко... И в същото време се опиташе да стигне до Лорънс. Ако той все още съществуваше.

Нямаше сили да държи револвера в ръката си неподвижно.

— Лорънс?...

В мрака, на по-малко от десет крачки от нея, светеха две жълти очи. Жестоки, немигащи, свръхестествени. Гуен замръзна на мястото си. Знаеше, че и късметът, и животът ѝ са към края си.

Човекът вълк бавно излезе от сенките на дърветата, приковал очи в нея. Гуен започна бавно да отстъпва назад, усещайки как меката почва се сменя с твърдия, глинено-каменист терен на скалата. Човекът вълк настъпваше към нея. Досега не беше имала възможност да го види отблизо. Беше огромен. С масивни изпъкнали мускули. Висок близо два метра и половина, той представляваше изопачена карикатура на живо същество, което не беше нито животно, нито човек. Ноктите му потрепваха, сякаш жадни да разкъсват и раздират.

Гуен стъпи върху неустойчив камък, който се хлъзна под нея и тя падна по гръб... Миг по-късно Човекът вълк се хвърли напред, приземи се сред камънаците, където бе потърсила спасение, и застана разкрачен над нея, изпълвайки съзнанието ѝ със зловещи обещания.

— Все нещо трябва да е останало от теб. Моля те...

Създанието ѝ отвърна единствено с кръвожаден стръвен поглед. Дрехите му бяха станали на дрипи, оплескани със засъхваща кръв, покрити със сажди. В това същество нямаше нищо човешко.

Гуен заплака. Риданието се надигна в гърдите ѝ и очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя протегна ръка към чудовището.

— Моля те... Помниш ли нещата, които ми каза?

Пръстите ѝ бяха на сантиметри от лицето на създанието. Гуен знаеше, че ще умре, но не можеше да приеме, че под тази страховита обвивка не е останало нищо от добрия човек, когото познаваше.

— Помниш ли как ме целуваше?

Жълтите очи на Човека вълк се присвиха и се превърнаха в тесни цепнатини на хищник. Гуен хлипаше, изричаше името му, пръстите ѝ докосваха твърдите черни върхове на космите от козината му. За миг лицето на Човека вълк се промени. Той не се преобрази, но озъбеното изражение на омраза се смекчи, бърните се спуснаха и покриха страховитите зъби и в душата на Гуен трепна надежда.

— Лорънс?...

* * *

На половин миля от тях, в тъмното, се движеше колона от факли. Бяха пристигнали силите от специалния полицейски отряд. Абърлайн вървеше с тях с напрегнато от болка лице, подпирайки се на Адамс. Факлите се отдалечиха от погребалната клада, в която се беше превърнал „Толбът Хол“. Десетина мъже от града придружаваха полицаите. В ръцете си носеха пушки, заредени със сребърни куршуми. Край тях подтичваше глутница хрътки, които лаеха и виеха проточено заради миризмата на кръв, която се носеше във въздуха.

Коленете на Абърлайн се подкосиха и Адамс му помогна да седне на тревата.

— Оставете ме — запъхтяно промълви инспекторът. — Намерете нея.

Той махна с кървавото острие на рапирата по посока към гората и подкани дрезгаво хората си:

— Вървете!

Потерята се затича към гората след хрътките, които следваха миризмата.

Абърлайн извърна очи към ужасната рана на рамото си. Зъбите на чудовището бяха разкъсали мускула и строшили костта. Чувстваше изгаряща болка, сякаш под кожата му бяха плъпнали мравки.

Луната докосна със сребристите си лъчи острието на рапирата и Абърлайн се загледа продължително в оръжието.

— Боже — промълви той е въздишка, изумен, че е преживял нападението на съществото, в чиито лапи толкова много хора бяха намерили смъртта си. — Слава на бога...

Стиснал здраво сребърната рапира, Абърлайн тръгна, залитайки, към мрака. След хората си. След Гуен Конлиф. След чудовището.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Мигът сякаш продължи цяла вечност. Гуен лежеше на студените камъни. В едната си ръка държеше револвера. Пръстът ѝ беше върху предпазителя на спусъка. Другата ръка беше протегната напред и докосваше матовата козина на чудовището, което стоеше наведено над нея.

— Лорънс... — прошепна тя.

Човекът вълк я погледна и за миг всички признаци на омраза и глад изчезнаха от лицето му. Сърцето на Гуен подскочи. Тя разбра, че *той* е още там вътре. Лорънс Толбът все още съществуваше под кожата на това невъзможно същество.

Тя понечи да докосне лицето му.

И тогава чуха кучетата.

Човекът вълк извърна глава по посока на имението. Хрътките виеха проточено и изпълваха въздуха с лая си. Мъжете крещяха и си подвикваха един на друг.

Гуен почувства със свито сърце, че жестоката злонамерена Съдба ѝ беше отнела този миг. Беше го откраднала и от двама им. Тя забеляза как напрежението отново пропълзя под кожата на чудовището. То напрегна страховитите си мускули и си възвърна цялата животинска ярост, която беше укротила с думите и докосванията си.

Човекът вълк извърна бавно глава към нея и когато Гуен се взря в очите му, не откри в тях и най-малка частица от Лорънс Толбът. Онова, което виждаше сега, беше само звярът.

— Не... — каза нежно Гуен, но чудовището разтегли бърни и скоро остриите зъби щяха да станат последното нещо, което тя щеше да усети. Дълбоко в гърдите му започна глухо ръмжене — предвестник на рева, който щеше да бележи мига на смъртта ѝ.

Сетне Човекът вълк изви гръб назад, вдигна глава към луната и нададе вой, изпълнен с най-безграничната болка, злочестина и мъка на този свят. Воят разкъса тъканта на нощта, разсече здравия разум и

задраци по лика на Богинята на лова, докато самото небе не потръпна от него.

— Обичам те — промълви Гуен.

С тези думи тя притисна цевта към гърдите му и стреля.

Тежкият револвер подскочи в ръката ѝ. Гърмежът беше пооглушителен и от най-силния звук на света. Сребърният куршум се врязва в плътта, разкъсвайки мускули и кости, унищожавайки всичко по пътя си.

Човекът вълк изрева от изненада и болка и се свлече на едната си страна. Гуен се разпищя, започна да се гърчи, да драска и да рита в опит да се измъкне изпод него. Тя отново вдигна оръжието. Ридания напиреха в гърдите ѝ, докато гледаше как кръвта на чудовището шурти от рани, които нямаше да се затворят. Които не можеха да се затворят.

Съществуването лежеше неподвижно на земята до нея. Виковете на преследвачите вече се чуваха все по-отчетливо. Кучетата, обезумели от кръвожадност, тичаха като бесни към клисурата.

Но създанието не помръдна.

Изведнъж ръката на чудовището улови нейната. Гуен изкрещя. Опита се да се измъкне от хватката му... Но ръката не я стискаше, ноктите не дращеха по кожата ѝ. Човекът вълк просто я държеше. Тя замря неподвижно, без да сваля очи от него.

И постепенно ръката му започна да се променя.

Тъмните косми сякаш се превиваха като трева под лек ветреца, но Гуен забеляза как те постепенно се отдръпват под кожата му. Извитите като куки нокти изтъняха и се прибраха във възглавничките на пръстите му. Тялото му също претърпя промяна. Дори в смъртта процесът на преобразението не можеше да бъде спряно. Уродливо кривите допреди малко ръце възвърнаха човешката си форма. Костите се изправиха. Дебелата животинска кожа изсветля и под лунната светлина се появи чистата, небелязана от рани човешка плът. Накрая Човекът вълк изчезна напълно и остана само Лорънс Толбът.

С отчаян вик Гуен се наведе към него, притисна главата му до гърдите си и обсипа с целувки заплетената му коса. Докато го държеше в прегръдките си, тя започна да се люлее напред-назад, докато сълзите капеха от сините ѝ очи.

— Лорънс! О, боже... Лорънс. Прости ми! Моля те... Прости ми. Не исках това... Прости ми — нареждаше тя, докато лаят на кучетата и

виковете на мъжете се приближаваха.

* * *

Лорънс не намираше сили да проговори. Той вдигна едната си ръка и я огледа с почуда. Виждаше собствената си кожа, съзнавайки, че отново е човек. Не усещаше болка. Съзнанието му се възвърна заради чистотата на богинята, която го държеше в прегръдките си. Не жестоката Богиня на лова, чието лице беше изкривено в маска на упрек и разочарование, а богинята с по-малко и по-изящно лице, която го целуваше, притискаше го до гърдите си и ридаше. Богинята, чиито очи бяха пълни със сълзи, болка и мъка. И с любов.

Богинята, която го беше спасила.

Той искаше да ѝ каже нещо. Да ѝ признае любовта си. Да ѝ благодари. Но от него не беше останало много. Лорънс използва последните си сили, за да докосне ръката ѝ и да помилва гладката ѝ кожа. Дали тя щеше да разбере? Дали щеше да осъзнае, че не беше нужно да му иска прошка? Спасението не изискваше прошка.

Той прокара пръсти по ръката ѝ.

Само това успя да направи.

Сега беше вече в безопасност.

Можеше да заспи спокойно.

* * *

Гуен Конлиф почувства как той умира. Тялото му се отпусна в ръцете ѝ и когато погледна лицето му, тъй ясно под лунната светлина, на него нямаше следа от болка. Очите му бяха затворени и цялата мъка и страх бяха изчезнали. Тя се наведе над него и плака, докато преследвачите прииждаха към тях.

Мъжете се спряха на билото на тревистия склон, вперили очи в плачещата жена и мъжа, когото беше прегърнала. Отчаяните ѝ сподавени ридания ги накараха да замлъкнат. Дори кучетата се укротиха и престанаха да лаят.

Миг по-късно Абърлайн се появи от сенките. Ранената му ръка висеше отпуснато, но кървенето беше спряло и той вече не залиташе. Мъжете стояха като окаменели. Инспекторът се приближи до скалистия ръб на клисурата и застана над хълцащата жена.

Абърлайн видя лицето на Лорънс Толбът и разбра, че ловът е приключил. Бедният човек беше умрял в мир. Обзе го странна печал заради Толбът, но му беше по-мъчно за жената. Лунната светлина искреше по дължината на сребърната рапира, която още беше в ръката му. Абърлайн поднесе тънкото огледално острие към очите си и се взря в отражението им. После вдигна глава и впери поглед в смеещото се лице на Богинята на лова.

Издание:

Джонатан Маъри. Човекът вълк

Американска, първо издание

Превод: Станимир Йотов

Редактор: Силвия Николаева

Коректор: Екатерина Владиславова

Формат 60/90/16. Печ. коли 17,5

ИК „Пергамент Прес“, 2010 г.

Предпечатна подготовка „Ибис“

Печатница „Симолени“

ISBN: 9789546410016

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.